

[YORU SUMINO]

Điều bí mật

Đỗ Nguyên dịch

Tiểu thuyết

ĐÃ BÁN ĐƯỢC
300.000
BẢN
Ở NHẬT BẢN

Mintbooks

Nhà xuất bản
Hà Nội

[YORU SUMINO]

Điều bí mật

Đỗ Nguyên dịch

Tiểu thuyết

Mintbooks

Nhà xuất bản
Hà Nội

ĐÃ BÁN ĐƯỢC
300.000
BẢN
Ở NHẬT BẢN

Mở đầu

“Ta nắm trong tay sức mạnh khủng khiếp, hãy, hủy diệt thế giới này!”

“Vậy hở?”

“Này, thế là sao? Nếu cậu có sức mạnh đến thế thì phải sớm nói ra chứ?”

“Ai chẳng có những điều kẻ khác không biết.”

“Cậu không thấy khó chịu khi người khác không biết à?”

“Không biết thì khó chịu thế nào được.”

“Tớ cứ thấy xấu hổ thế nào ấy, thôi đi.”

“Tại sao cậu đột nhiên bệnh Đại ma vương thế?”

“Tiếp tục đi nào.”

“Tưởng thế này vui hơn chứ.”

“Trông mong nhiều sẽ khiến người khác thấy áp lực đó.”

“Ép tí cho vui chứ.”

“Nói thế thì mọi người sẽ hào hứng hơn sao?”

“Tớ không có ý định thế nhưng cảm thấy vậy.”

“Vậy thì, đầu tiên cứ nói là ta đến để hủy diệt thế giới này nhé.”

“Ma vương đáng sợ chưa kìa.”

“Đáng sợ chứ, gào!”

“Trò này chẳng thấy sợ chỗ nào.”

“Cậu phải sợ đi chứ.”

“Tiếp tục đi.”

“Ừ, nhưng càng quan sát mọi người thế này càng thấy thích.”

“Nêu là một Ma vương với trái tim dịu dàng thì hay.”

“Cho thêm một nhân vật nhân hậu nào đặc biệt xuất hiện, Ma vương có thể mở lòng.”

“Ma vương lại suy nghĩ thế thì vui nhỉ.”

“Chinh, chinh.”

“Kết thúc rồi sao?”

“Kết thúc rồi.”

“Này, tớ có thể phát biểu cảm nghĩ về những gì chúng ta bàn luận này giờ không?”

“Đương nhiên, Ma vương cho phép.”

“Cảm ơn cậu. Tớ lại cho rằng mỗi người nên có một phần nào đó kẻ khác không biết được thì tốt hơn.”

“Ý cậu là sao?”

“Nếu Ma vương để lộ những chuyện này chắc sẽ càng bị ghét bỏ hơn.”

“Có lẽ nhỉ.”

“Có đáng sợ đến đâu thì vẫn luôn có đồng loại thương yêu tin tưởng Ma vương cơ mà.”

“Thế thì cũng vui đó. Tuy tớ chẳng phải Ma vương.”

“Mọi người phải hiểu một chút gì đó về ai khác mới có thể yêu thương họ chứ.”

Bí mật I

Từ lúc nhận thức được mùi hương khác biệt nơi cô bạn gái, tôi chẳng thể ngừng để tâm, như khi đã nhận thức rõ điều gì thì không thể coi như nó chưa từng xảy ra. Sáng sớm nay, Miki còn lên tiếng “Chào buổi sáng, khỏe không ông bạn?” với tôi. Thật rầu quá, tôi chỉ có thể đáp lại mỗi một câu “Này, tớ bằng tuổi cậu đấy” nhạt nhẽo, nhưng lại được tiếp đủ sức mạnh để cố gắng cho cả ngày. Tôi còn đang thắc mắc thì chợt nhận ra một điều lạ lùng khác. Mùi dầu gội vẫn vít quanh người cậu ấy khác hẳn mọi khi.

Cậu ấy đổi loại dầu gội mới rồi chẳng? Tôi còn tưởng cậu ấy đã nói thích loại cũ đến mức thường mang theo một lọ bên người cơ mà. Ừm, đương nhiên tôi không dám hỏi đến những điều đó. Tôi mà mở miệng ra hỏi kiểu gì cũng thành một thằng con trai khó ưa, chắc sẽ bị Miki ghét. Tôi còn đang muốn thoát khỏi tình trạng làm một thằng con trai nhạt nhòa không được ưa thích cũng chẳng ai thêm ghét. Đương nhiên cũng chỉ là nói dối thôi.

Đang ngồi lơ đãng suy nghĩ bên ô cửa sổ ở bàn cuối cùng, tôi chợt thấy một dấu hỏi to đùng nổi lên trên đầu cô bạn đang ôm cứng Miki trước lớp.

“Mikki^[1], cậu thay loại dầu gội rồi à? Sao thế?”

Tôi không dám nghĩ tới mấy chuyện ôm ấp đó nhưng giá như có thể hỏi cậu ấy một câu thông thường đến vậy.

Không được, không được, chưa gì đã thấy trước kết cục bi thương rồi. Tôi cũng thấy may vì có người đã thay mình hỏi câu đó.

Tôi lén lút theo dõi tình hình thì thấy Miki chỉ khịt mũi cười “ha ha” rồi sau đó đáp lại “bí mật” với một dấu chấm than to

đùng trên đầu. Cậu ấy thích được mọi người hỏi đến thế sao?

Những lúc thế này, tôi lại cảm thấy nghi ngờ. Mùi dầu gội khác. Bí mật này chắc chắn phải có nguyên do. Nhưng cậu ấy lại thấy vui khi có người hỏi đến.

Hay là có bạn trai rồi?

Trong khi lòng dâng lên một thứ xúc cảm u buồn mà tiếc nuối, tiếng chuông điểm tám rưỡi đã reo.

“Các em đã hiểu rõ sự khác nhau giữa imiji và ito chưa?”

Trong giờ Cổ văn, các bạn trong lớp hầu như đều hiện lên dấu chấm hỏi trước câu hỏi của thầy giáo. Tuy không thể nhìn thấy tín hiệu của chính mình nhưng chắc chắn đầu tôi cũng đang nổi lên dấu chấm hỏi.

Chỉ có vài bạn nổi lên dấu chấm than hay dấu chấm và người nổi bật nhất đã giơ tay. Ý tôi đang nhắc tới Miki.

“Có em.”

Miki vui vẻ giơ tay lên, lúc nào cũng hào hứng như thế trong tiết Cổ văn sở trường. Ngược lại, cậu ấy lúc nào cũng phụng phịu với ba dấu chấm lửng trong giờ Toán. Tôi luôn dõi theo chẳng biết chán. Cứ mãi nhìn cậu ấy rồi lỡ bị bạn nào phát hiện thì chết nên thi thoảng tôi mới nhìn, coi như điều tiết mắt. Nhưng chuyện điều tiết mắt của ngày hôm nay lại bị một tưởng tượng chớm làm hỏng cả, tâm trạng của tôi cũng chùng xuống theo. Có lẽ cậu ấy sẽ thể hiện nhiều vẻ mặt khác hơn trước bạn trai mình.

Kết thúc tiết học, tôi nằm thượt ra bàn thì nghe thấy tiếng ai đó ngồi xuống ghế trống bên cạnh.

“Tiếp theo là tiết Tiếng Anh, học phòng máy đây.”

“À, vậy hả?”

“Có sao không? Suốt tiết học ông cứ lơ ngơ thế nào ấy.”

“À, vậy hả?”

“Hả với hử gì, đang nói ông đó.”

Tôi ngẩng đầu lên thì thấy gương mặt rám nắng tươi cười của Jika. Cậu ta hút hết ánh Mặt trời rồi hay sao mà có thể chói chang đến thế.

“Thầy mệt hả?”

“Không, chỉ hơi buồn ngủ thôi.”

“Vậy hử, tôi cũng buồn ngủ quá.”

Jika có vẻ xuôi trước lời nói dối của tôi, trên đầu chỉ hiện lên một dấu chấm trong khi mở miệng ngáp lớn. Tên này chơi với tôi từ hồi lớp Mười, hôm nay vẫn là vẻ kết hợp hài hòa giữa mặt và mày như thế.

“Này, không đi nhanh là bị hành sắp mặt trong lớp Tiếng Anh đó. Hôm nay, tôi còn quên không làm bài tập.”

Jika cười rộ lên như thể vui lắm, cậu ta vỗ vai tôi rồi quay về chỗ để chuẩn bị sách vở môn Tiếng Anh. Tôi cũng mang sách vở và hộp bút đi ra ngoài hành lang. Lập tức nghe thấy tiếng chân Jika bám theo sát gót.

“Nửa đêm qua có trận thi đấu của Tuyển quốc gia. Ông mãi xem nên ngủ không đủ giấc chứ gì. Xem thấy sao?”

“Không, tôi không xem.”

“Gì vậy? Trận này Tuyển quốc gia Nhật thi đấu mà.”

Thú thực tôi còn chẳng phân biệt nổi bóng đá với bóng chày, khi nói chuyện cũng chỉ thả vào một câu băng quơ “Trận quốc gia à, hay ghê”. May mà Jika lập tức gạt gù “Thấy chưa?”

Jika thân thiết với tôi là vậy nhưng phong cách hoàn toàn khác biệt. Hai đứa thân nhau vì có cùng sở thích âm nhạc, ngoài ra chẳng còn điểm chung nào khác. Cũng có thể nói đó là cơ duyên của hai đứa. Jika là một anh chàng thể thao toàn tài, tính tình hào sảng, ngoại hình lại ưa nhìn. Người ngoài nhìn vào kiểu gì cũng thấy hai đứa quá chênh lệch, từ chiều cao trở đi chẳng điểm nào có vẻ hợp cạ. Tôi cũng có chút để tâm. Bởi vì những thằng như tôi thường thấy ngượng ngập trước người giỏi giang hơn rồi tự cho mình là thấp kém.

Đúng, tôi cũng từng ước bản thân được thể thao toàn tài, tính tình hào sảng, ngoại hình ưa nhìn như thế.

Tôi chỉ đang muốn nói ví dụ trong lớp mình thôi nhé.

“Này, Jika, cậu có thấy tớ khác ở điểm nào không?”

Miki ra chặn trước mặt Jika đang đứng cùng tôi và đột ngột hỏi.

“Ơ, ai biết. Ông có nhận ra không?”

Cậu ta quay sang hỏi tôi. Tôi không dám nói là mình phát hiện ra mùi dầu gội mới, cũng chẳng biết nói sao để cậu ấy vui hơn nên chỉ đáp bằng một câu vô vị là “Không rõ...”

“Thấy chưa Mikki? Con trai bọn tớ không nhìn ra được con gái các cậu liệu có cắt bớt một centimet tóc lúc nào đâu.”

Thường thì khi Jika nhẹ tênh nói vậy, Miki sẽ hấp háy mắt cười. Nhưng hôm nay lại khác, đầu Miki hiện lên ba dấu chấm lửng. Tuy dấu chấm lửng biểu thị ý nghĩa riêng đối với từng người, nhưng thường những lúc này Miki đang tỏ ý khó chịu.

“Thảo nào bị chị gái kia đá tung mông.”

Miki buông một câu giận lầy rồi rảo bước bỏ đi. Đúng như lời cậu ấy nói, Jika vừa mới chia tay chị bạn gái lớp trên hôm trước. Tuy cậu ta bảo do không hợp sở thích âm nhạc nhưng chắc còn nhiều vấn đề khác nữa, cậu ta có vẻ không để tâm mấy nên tôi cũng chẳng nói gì.

Jika chỉ cười khi “Cô nàng quá đáng thật!” như mọi khi. Trên đầu cậu nổi lên dấu chấm. Đây là tín hiệu cho thấy cậu hoàn toàn chấp nhận lời Miki nói.

Tôi và Jika cùng bước vào phòng điều hòa mát lạnh rồi hai đứa chia nhau ra, về đúng chỗ ngồi y như trên lớp chính.

Trong phòng máy, hai học sinh ngồi thành một nhóm trước một chiếc bàn hình chữ nhật. Giữa bàn đặt một cái máy tính, cả hai có thể cùng nhau xem tài liệu tiếng Anh trên đó.

Hôm nay, chúng tôi sẽ lại phải tự giới thiệu mình rồi nói vài câu chào với hỏi thăm sức khỏe cùng giáo viên, sau đó bắt đầu xem phim để luyện nghe. Sĩ số lớp tôi chặn nên chia đều ra hai người một nhóm. Điều này cũng có nghĩa là hai đứa sẽ phải áp sát vào nhau gần đến phát ngại. Một đứa như tôi chỉ ghé sát cạnh ai là đã rúm ró thu mình lại, nhưng giờ thì ổn rồi. Tôi đang đọc chiếm cái màn hình. Cái ghế bên cạnh tôi dạo gần đây lúc nào cũng trống không.

Trong lớp có học sinh vắng mặt dài kì. Bạn Miyazato ngồi cạnh tôi đã nghỉ học suốt hai tháng nay từ đầu đợt Tuần lễ vàng. Không nghe nói đến bất kì vụ bắt nạt hay trêu chọc cậu ấy trong lớp nên không dễ đoán định lí do cậu ấy nghỉ học. Tuy nhiên, Miyazato là một người sống nội tâm còn hơn cả tôi nữa. Cậu ấy không ồn ào buôn chuyện, một bạn gái đoan trang thích để tâm chăm chút đến những thứ chung quanh mình. Có lẽ cậu ấy đã gặp phải chuyện gì không thể nói cho ai hay.

Tôi ngồi cạnh cậu ấy suốt một tháng từ khi lên lớp Mười một nên đôi lúc cũng lo sợ rằng có khi nào mình chính là nguyên nhân, nhưng không có gì chắc chắn cả. Nếu thực sự muốn biết, tôi có thể thông qua Jika nhờ ai đó hỏi thăm, nhưng tôi chẳng dám nên đành giữ mãi nỗi lo sợ ấy trong lòng. Có lẽ nào chỉ vì một lời nói vô tình hai tháng trước, tôi đã bị cô bạn ấy ghét bỏ không?

Ngoài Miki ra, đứa con gái duy nhất tôi thi thoảng có thể trò chuyện dăm câu chỉ có mình Miyazato ngồi cạnh nên cũng có thể nói là quan hệ tốt đẹp. Đáng ra tôi phải có động thái nào đó thể hiện sự lo lắng của mình đến chuyện cậu ấy mãi không chịu đi học. Vậy đó, tôi là đứa lo lắng đến vậy cũng không dám làm gì để biểu lộ ra. Một thằng như tôi đây. Tuy chuyện này nói ra cũng chẳng thay đổi được gì nhưng tôi không phải kẻ có gan làm điều này việc kia.

Về điểm này, tôi vô cùng sùng bái Miki. Từ hồi lớp Mười, cậu ấy đã nổi tiếng vì dám kiên gan theo đuổi một anh lớp trên mà cậu thích ngay khi vừa nhập học chưa bao lâu. Hình như còn cố công điều tra để dùng dầu gội hay chọn giày thể thao đúng theo sở thích của anh ấy. Kết cục, anh ấy từ chối phũ phàng khiến công cuộc theo đuổi thất bại nhưng tôi vẫn ước mình được chia chút bản lĩnh của cậu ấy. Tôi từng mong thế nhưng lại thấy không ổn. Lỡ giảm mất sức hút của Miki thì sao?

“Giá mà tôi có được chút bản lĩnh của cậu ấy nhỉ, Jika?”

“Giá cái gì mà giá, chuyện ông nói khi này là sao?”

Tôi đương nhiên không dám kể cho ai nghe suy nghĩ của mình về Miki, nên cũng không kể cho Jika hay. Sau này cũng

vậy.

“Hừm, Miyazato cứ thế này thì chuyện học hành chắc không ổn đâu.”

“Thế thì sao lại nói đến bản lĩnh của tôi? Tôi không làm đâu! Miyazato chắc chắn là không ổn rồi. Được tốt nghiệp cùng cả lớp thì tốt.”

Tôi thích Jika chính bởi cậu có thể đường hoàng nói những lời này ra miệng. Sau khi hết tiết Tiếng Anh và Sinh học, rồi dùng xong bữa trưa, chúng tôi chui vào phòng Âm nhạc trống không bật điều hòa hết công suất rồi nằm xoài ra sàn nhìn lên trần nhà.

“Nhưng cũng khó kéo người không chịu đi học tới trường đây. Lại lâu như thế rồi. Sinh hoạt câu lạc bộ cũng vậy, rất khó thuyết phục những người bỏ lâu rồi quay lại. Thường thì bỏ là bỏ luôn.”

“À, đúng vậy.”

“Nhưng mà, bạn bè cùng câu lạc bộ hay bạn trong lớp rơi vào hoàn cảnh như thế cũng khó xử thật. Chỉ mong họ chịu tâm sự với mình khi có chuyện xảy ra. Không thể làm gì cũng khiến ta thấy khổ sở.”

“...”

Đúng rồi. Ý thức người trong cuộc mạnh mẽ. Đó là đặc trưng tính cách chung giữa Miki và Jika. Chính là cái bản lĩnh đó. Chuyện của người khác hay của bản thân cũng đều có suy nghĩ mạnh mẽ như vậy.

“Otsuka^[2], mấy cậu đang làm gì đó?”

Chúng tôi chợt nghe thấy giọng nói và tiếng bước chân của người bạn nào đó trong lớp. Jika bật dậy theo đúng tư thế gập bụng đầy tự hào rồi thốt lên “Ồ, Para” như thể đoán được người kia là ai. Tôi cũng chống tay đứng dậy, lắng nghe đoạn hội thoại vui vẻ giữa hai người.

Hai người họ trao đổi xong thì Jika đứng nhìn xuống tôi đang co chân dậy.

“Chẳng lẽ ông muốn tôi chia cho chút bản lĩnh để đến thăm Miyazato sao? Không, tôi không làm vậy đâu.”

Đầu Jika hiện lên dấu chấm hỏi. Tâm ý thành thật của cậu hiện rõ qua cả lời nói, hành động và tín hiệu riêng kia.

“Không, chẳng phải vậy đâu. Một khi họ đã không muốn đi thì có bản lĩnh tới lôi kéo họ cũng chẳng chịu đi.”

“Cũng phải. Ừ, ông cứ thế này cũng tốt mà. Tôi thấy Miyazato thích có người bạn ngồi bên giống ông đó. Mỗi con người đều có vai trò riêng. Không nên so cơn gió Bắc với Mặt trời.”

Tín hiệu trên đầu Jika cho tôi biết cậu không nói đùa. Thế rồi, cậu bật cười và vỗ vào lưng tôi. “Tôi không phải cơn gió Bắc đâu nhé.” Lực tay quá mạnh làm lưng tôi đau rần, nhưng một tên tốt tính như cậu ta thì tôi có thể tha thứ.

Hôm nay, hai vầng Mặt trời trong lớp vẫn chiếu sáng lung linh trong cuộc đời phẳng lặng chẳng có gì của tôi, nhưng có lẽ Miyazato thì khác.

Tôi vẫn nghĩ ngợi dù trong lòng chẳng hiểu gì cả.

Trong những ngày tươi sáng đó, tôi lại có một chuyện cần để tâm hơn chiếc bàn trống không đã dần trở nên quen thuộc, tuy thấy hơi có lỗi với Miyazato.

Mỗi lần đi ngang qua Miki, tôi lại thấy để tâm. Hương dầu gội đã về với mùi cũ. Điều này có ý nghĩa thế nào? Lẽ nào nhà Miki không thay loại dầu gội mà cậu ấy đã sử dụng loại dầu gội kia ở một nơi khác? Vậy thì, có thể cậu ấy đã dùng loại dầu gội kia khi ở chơi nhà cô bạn nào đó. Nhưng nếu thế thì sao phải giữ bí mật lí do dùng loại dầu gội ngày hôm qua chứ. Cũng không hiểu tại sao cậu ấy lại vui mừng đến mức xuất hiện dấu chấm than trên đầu khi có người nhận thấy, điều đó khiến tôi càng buồn hơn.

Thời gian trôi qua, rồi tôi cũng sẽ thấy cái lí do không rõ ràng của Miki là hợp lí thôi. Nhưng một tuần sau đó, người Miki lại tỏa ra mùi dầu gội lạ y như lần trước. Hơn nữa, dấu chấm than lại vui vẻ hiện lên trên đầu như thể một tín hiệu ấn định.

Tôi có thêm một suy đoán chủ quan rằng loại dầu gội cô ấy dùng có hương lim từng được ưa thích vô cùng hồi học cấp hai. Miki chắc chắn dùng loại dầu gội đó để đứng bên cạnh người con trai thích mùi hương này và cố làm người đó để tâm, tôi lại thấy buồn hơn nữa. Tuy biết mình chẳng có quyền buồn.

Hôm nay, Miki lại hỏi Jika “Tớ có chỗ nào khác không?” khiến cậu ta chọc lại “Cậu béo lên hả?” Nếu tôi có một miếng dưa hấu, thì sau đó có thể hỏi cậu ấy đổi loại dầu gội rồi hả. Nhưng đã dùng từ “nếu” cũng tức là không có chuyện đó xảy ra.

Nên tôi phải chịu cảnh khổ sở đó suốt một tuần.

“Chào, mùa hè dễ cảm lạnh, cậu nên cẩn thận đấy nhé.”

“A, ừ, cảm ơn cậu.”

Tôi luôn chỉ trao đổi vài câu băng quơ với Miki như vậy thôi. Có lẽ vào những ngày đổi dầu gội thế này, tâm trạng cậu ấy cũng tốt hơn thì phải.

Lần thứ ba Miki mang mùi dầu gội khác thường, tôi liền nhận ra cả ba lần đó đều chung một mùi dầu gội. Tuy không tham dự vào cuộc hội thoại giữa Jika và Miki, nhưng tôi cũng chẳng có tâm trí để tập trung vào kì thi cuối kì hai tuần tới.

Hễ rơi vào những ngày thế này, tôi lại không thể lác quan nhắc mình cố gắng học tập vào ngày mai được. Chẳng hiểu sao số lần Miki dùng loại dầu gội lạ kia cũng theo đó tăng lên. Lần đầu cách lần thứ hai một tuần, lần thứ hai cách lần thứ ba năm ngày. Lần thứ ba là thứ Hai, lần thứ tư là thứ Năm, lần thứ năm lại là ngày Chủ nhật khi tôi tình cờ gặp cậu ấy ở cửa hàng tiện lợi gần nhà. Tiếp đó là thứ Ba, rồi liền hai ngày thứ Năm thứ Sáu, dầu gội cậu ấy dùng không phải loại của mọi khi nữa, như thế ngày càng thân mật hơn với bạn trai vậy. Cứ thế này, chắc tôi sẽ đạt kỉ lục điểm số thấp nhất trong đợt thi cuối kì mất.

“Sao vậy, có ổn không?”

“Có gì đâu mà không ổn.”

Jika dường như vẫn chẳng nhận ra vấn đề.

Mỗi lần thay mùi dầu gội, Miki lại hỏi “Tớ có thay đổi nhỉ?”, “Tớ có thay đổi đúng không?”, “Cậu nói xem tớ khác chỗ nào?”

nhưng tới tận thứ Sáu hôm nay Jika vẫn trả lời “Tất của cậu rách rồi hả?”. Đúng là tất Miki đã bị thủng một lỗ, nhưng bởi vì đôi này đang rất là mới nên cậu ấy vẫn cứ cố đi chứ không phải là cố ý muốn người ta để tâm.

Dầu gội đích thực là một mùi hương thân mật đến mức dễ khiến người ta ngưỡng ngùng, cũng có thể là sở thích của người đã cho cậu ấy loại dầu gội đó, cũng không rõ có gắn với một kỉ niệm nào đó không.

Jika chẳng có gì sai, tuy tôi cũng muốn buông vài lời khen ngợi nhưng thực sự không có dũng khí nói thẳng ra với Miki. Vậy nên, tôi đành nói với Jika. Dầu sao cũng không nên để cậu ta lần nào cũng chọc cho cô bạn buồn bực.

Thứ Sáu, tôi dõi theo Miki quây quần với chúng bạn, “Dạo này chẳng chịu đi chơi với hội này, kiếm được bạn trai rồi sao?”, “Ha ha”. Rồi quay sang hỏi Jika.

“Miki hình như có điểm nào khác thường thì phải?”

“Hừm, đầu óc cô nàng đó chập cheng nên tưởng là bản thân sắp đến lúc lên hương rồi chẳng?”

Hồi cấp hai, Miki thuộc cùng câu lạc bộ chạy với Jika nên chẳng có gì phải giữ kẽ.

“Tôi không nghĩ vậy đâu, có lẽ cậu ấy đã thay mùi nước hoa khác rồi?”

“À, cô nàng này cũng dùng loại xà phòng thơm ghê đấy. Nhưng thay nước hoa hay dầu gội thì cũng có gì đâu, bình thường cũng đâu cần réo loạn lên.”

Chắc chắn trên đầu tôi đang nổi lên một dấu chấm than to đùng. Có vẻ Jika cũng đã nhận ra nhưng tên này dường như lại hiểu sự ngạc nhiên của tôi theo nghĩa hoàn toàn khác nên mới vỗ một cái thật mạnh vào lưng tôi.

“Không phải tôi có ý biến thái nên mới để ý đến mùi hương của đám con gái đâu.”

Như có lưỡi dao đâm xuyên qua tâm trí tôi.

“Khi lại gần cô nàng lúc này, tôi mới để ý thấy thôi. Dầu gội đó có mùi y như loại vẫn đặt trong phòng tắm ở trường cấp hai.

Hôi đó nó nổi lắm mà? Hương lim.”

Ừ, một mùi hương thể hiện cá tính mạnh, khá được lũ choai choai ưa thích.

“Tại gọi cái dầu đó lại còn bản mặt ngày ấy khiến tôi hay bị nhầm thành con gái. Tôi cũng thích mùi ấy, nó gợi đến nhiều hoài niệm xưa, nhưng sao cứ phải nhằng nhẵng hỏi khác ở chỗ nào làm gì? Cô nàng có điên quá không?”

Đúng như những lời Jika nói, tôi cũng thấy là đi hỏi đồn thằng bạn không phải người yêu mình rằng “Tớ có gì khác không?” thì thật vô cùng quái lạ.

Nhưng tôi vẫn không nhận định được cậu ấy khác ở điểm nào, trừ mùi dầu gội là thật. Điều đó cũng chẳng giải quyết được gì, mà dầu có giải quyết theo kiểu gì thì tôi vẫn đang ủ rũ trong kì kì thi cuối kì đã sờ sờ trước mắt.

Thứ Hai, ngày đầu tiên của tuần thi. Mọi người đều có mỗi lo riêng, tôi cũng phải cố gắng hết sức để không bị điểm liệt. Nhưng người Miki vẫn tỏa ra hương dầu gội đó, môn thi đầu tiên lại là Vật lí mà tôi vốn học kém nên bị đổ máu mũi, sức lực cũng kiệt quệ sau khi thi xong môn thứ hai.

Jika lo lắng cho tôi.

“Tôi không sao, do thi liên tục mấy môn học kém thấy đuối quá.”

“Đúng thật. Môn tiếp theo là Toán, tôi với ông đều kém. A, Mikki cũng vậy nhỉ.”

Miki tình cờ đi ngang qua nên Jika gọi cô bạn lại. Tôi thoáng thắc mắc tín hiệu nào sẽ hiện ra trên đỉnh đầu Miki khi tán công Jika nhưng cậu ấy chỉ chớp chớp mắt, cười khì rồi kêu lên “Này, Para” và bỏ ra chỗ một cô bạn khác. Nhân tiện, cái biệt danh Para là lấy từ chữ Paparapa^[3] chứ chẳng liên quan gì đến tên thật của bạn ấy. Thản nhiên đặt cho bạn mình mấy cái biệt danh kiểu đó, Miki đúng là khùng y như lời Jika nói. Nhưng cũng được mà, có cá tính. Cùng lúc đó, tôi chợt nghĩ rằng ai ai cũng sẽ bị nét cá tính đó của cậu ấy thu hút và đồng thời ngộ ra rằng suy nghĩ này có thể ảnh hưởng xấu tới điểm số của mình.

Giáo viên vào lớp trước cả lúc chuông reo, tôi cũng vào chỗ của mình. Chỉ có chỗ ngồi bên cạnh là trống không.

Miyazato không lo chuyện điểm số sao? Chẳng lẽ cậu ấy xác định ở lại lớp nên không đến thi? Lỡ cậu ấy quyết định bỏ học và cuộc đời thành ra quái lạ thì người ngồi cạnh như tôi cũng thấy đau lòng. Không, có lẽ không hẳn chỉ có vậy.

Tôi nhận tờ giấy làm bài từ trên chuyền xuống, đầu óc còn lơ đãng suy nghĩ thì chuông đã réo vang như nỗ lực may lại hết những kẻ hờ trong ý thức.

Tôi liền hiểu được nụ cười của Miki lúc này. Sau khi bắt đầu bài thi Toán không lâu, trên đầu toàn thể học sinh hiện loạn lên dấu hỏi hay chấm rồi lại biến mất, chỉ có mình tôi là ngạc nhiên.

Trên đầu Miki hiện lên một số lượng lớn dấu chấm than. Nhiều đến mức không thể nhìn thấy được mấy bạn chung quanh.

Tôi còn đang nhìn với vẻ thắc mắc thì đã thấy Miki giờ hai nắm đấm lên quá đầu với vẻ hào hứng, thu hút không ít sự chú ý của giáo viên.

Miki vốn kém Toán. Ra vậy, cậu ấy hẳn đã ôn tập chăm chỉ lắm. Có khi còn trúng tủ nữa. Chính vì đủ tự tin, cậu ấy mới cười như vậy.

Miki vui làm tôi cũng thấy vui lây, nhưng đây thực sự không phải lúc nghĩ đến việc đó. Còn phải lo thân mình đã.

Tôi quyết định ngừng quan sát Miki.

Tán loạn, chắc phải dùng từ đó. Tán loạn, rải rác, vương vãi. Tôi chẳng thể thu gom lại sức tập trung và những kiến thức tích lũy trong đầu vào bài kiểm tra, chúng bay đi khắp nơi.

Đáng lẽ tôi phải tập trung vào việc giải Toán, nhưng ngay khi bắt tay vào đề bài, tôi lại thoáng nghĩ có khi nào cậu ấy đã kiếm được một anh bạn trai lớp trên giúp mình ôn bài hay không. Suy nghĩ xấu xa kia vừa chớm lập tức bám rễ trong đầu cho tới hết tiết, thậm chí còn ảnh hưởng sang cả môn thi thứ tư.

Không ổn. Tôi có đề tâm chuyện kia đến thì nào cũng chẳng thể làm ảnh hưởng tới bài thi được, không lại sớm phải chia tay bạn bè trong năm tới.

Thường tôi sẽ nhìn theo bóng Jika đi về phía phòng tập của đội điền kinh với đôi giày trắng sạch đến ngạc nhiên nơi chân và về nhà nhưng hôm nay cả người cứ hồi hộp. Phần lớn là do cảm giác lo sợ.

Vậy nên tôi ngồi lại trong thư viện học bài. Thư viện chẳng có mấy người, tôi ngồi xuống cái bàn dành cho bốn người cạnh ô cửa sổ nhìn ra sân trường. Đang trong giai đoạn thi cử, các hoạt động câu lạc bộ đều tạm nghỉ nhưng vẫn có khá nhiều học sinh bên đội điền kinh ra sân tự luyện tập. Jika cũng nằm trong số đó, chắc các cậu ấy coi vận động là một cách để thư giãn đầu óc, đó cũng là sở thích của nhiều người. Tôi thấy trên đầu mấy cậu bạn đang dồn sức chạy đều có dấu chấm than.

Cả tôi lẫn các cậu ấy đều chăm chỉ học hành.

Suy nghĩ được như vậy thật sự rất tốt, nhưng khó lòng lấy lại sức tập trung bị đánh mất. Lòng tin có lẽ cũng là một thứ như vậy. Chắc thế.

Rốt cuộc, tôi lại mãi ngó Jika tập luyện rồi mót đi vệ sinh này kia, chỉ học thuộc được lèo tèo vài từ tiếng Anh đã lại lơ mơ buồn ngủ, buổi ôn tập kết thúc thế thảm.

Đâu đó trong lòng tôi muốn ai đó hiểu được mình, nhưng cảm xúc này cũng giống như khi đi ngủ và biết rõ sẽ phải mở mắt ra thôi. Khi mở mắt ra trong thế nằm gục đầu xuống bàn, tôi nhận ra mình lơ ngơ quên mất.

Tôi tên tò ngẩng đầu lên. Phòng thư viện tĩnh lặng như trước giờ vẫn vậy. Thật quá thế, tôi bản thân thở dài.

Thở dài làm cho không khí chung quanh xáo động chẳng, mũi tôi chợt thoáng thấy mùi hương đó.

“Oái!”

Dấu hiệu, mà không, tiếng thở, vẫn không phải, hẳn là một thứ gì đó kích thích mạnh hơn, tôi đã thốt lên một tiếng quá to trong thư viện.

Tiếng kêu đó lỡ đánh thức, mà không, tôi cũng không dám chắc cách nói này có hợp lí hay không nữa, nhưng chẳng hiểu sao Miki cũng đang nằm gục ra bàn ngay bên cạnh tôi. Cậu ấy ngơ ngác ngẩng đầu lên, ngỡ ngàng nhìn mặt tôi rồi kêu ầm lên. Kêu cái gì chứ?

Khi nhận ra Miki đã ngủ gục bên cạnh mình từ bao giờ chẳng hay, tôi thấy mặt mình nóng bừng lên.

Miki dụi mắt với vẻ ngái ngủ.

“Buồn ngủ quá...”

“Sao, sao cậu lại?”

“Sao cậu lại gì, a, tớ có chuyện muốn nhờ cậu chuyển lời.”

Chuyện, chuyện gì chứ? Tôi lấy lại thể ngồi, thấy trên đầu cậu ấy nổi lên dấu ba chấm, gương mặt vẫn cứ nhìn thẳng vào mắt tôi rồi nói.

“Tớ có điều này muốn nói với Jika, mà không bạn Otsuka... Cứ thế thì gái chạy hết đó.”

Tôi cũng chẳng biết cách nói đó nghĩa là thế nào, chỉ có thể gật đầu.

“Tớ..., tớ sẽ chuyển lời.”

Thấy tôi có vẻ tình nguyện, Miki nhanh chóng đứng lên chào “Tạm biệt” rồi đi mất.

“Đúng là khủng.”

Câu nói đó chợt vượt ra khỏi miệng. Miki rời đi, tôi chú ý thấy đôi tất đẹp để nơi chân khi dỗi theo bóng lưng cậu ấy, mùi dầu gội vương lại còn luẩn quẩn trong óc, tôi mất ngủ cả đêm đó.

Chẳng rõ có phải sự kiện ngày hôm qua đã kích luồng điện chạy trong não hay không, ngày thi thứ hai diễn ra vô cùng tốt đẹp. Tiết thi đầu tiên là môn Cổ văn với câu hỏi quan trọng phân biệt “imiji” và “ito”, tôi nhớ được hoàn hảo câu trả lời của Miki trong tiết học hôm nào. Tiếng Anh lại ít câu hỏi về khoản từ

vững tôi kém mà chú trọng nhiều vào phân đọc hiểu nên ước chừng cũng được điểm khá khá.

Nhưng giải được bao nhiêu câu hỏi đi nữa, tôi vẫn không nắm bắt được ý nghĩa trong lời nói, hành động của Miki ngày hôm qua.

Sáng nay, Miki cũng tươi tỉnh chào tôi “Xin chào, how are you?” Tôi chỉ có thể đáp lại một câu nhạt nhẽo “I’m fine, thank you.” Nhưng vẻ mặt tươi cười đó làm nét bí ẩn càng lúc càng tăng. Mùi dầu gội vẫn khác với mọi khi như thế. Có lẽ đã làm lành với bạn trai rồi chăng? Khởi phải nói tôi thấy buồn đến thế nào.

Cũng khởi phải nói Jika lo lắng cho tôi ra sao. Jika đúng là một tên tốt nết.

“Sao thế? Thiếu ngủ hả?”

“Tôi thức học đó. Thấy ghê không?”

Sau khi kết thúc bốn bài thi, cùng ngồi trong căng tin dùng bữa lúc tan học, tôi đã vênh vang như vậy. Jika bật cười, “Đáng ngưỡng mộ ghê! Tôi đi ngủ liền.”

Jika là một người thành thật, chắc cũng chẳng nghĩ ngợi gì sâu xa.

“Này, hôm qua bạn Miki gặp phải chuyện gì chẳng?”

“Hử? Mikki sao?”

“Chẳng hiểu sao, lúc đi về ngày hôm qua tôi có tình cờ gặp, thấy cậu ấy hơi lạ.”

“Cô nàng đó lúc nào chẳng lạ. Ông biết không, nay nàng ta lại hỏi tôi có thấy mình lạ ở đâu không đấy. Ai mà biết được cơ chứ.”

Jika lại cười.

“Không, không phải vậy, hình như cậu ấy đang giận dỗi gì đó.”

Tôi không thể nói ra chuyện cậu ấy đã ngủ gục bên cạnh mình.

“Hê, ông để tâm làm gì, cô nàng hâm hâm dở dở ấy.”

“Ừa, tôi cũng biết vậy.”

Hai người họ lúc nào cũng nói về nhau như vậy.

Jika chẳng bao giờ nghĩ ngợi nhiều về Miki. Một mối quan hệ tin tưởng giữa hai người đã làm bạn với nhau nhiều năm, lắm lúc tôi thấy cực kì ghen tị. Thường thì lòng tin đó của Jika luôn nâng đỡ tôi, nhưng hôm nay tôi lại mong cậu ấy cho mình chút gợi ý để tìm cách giải quyết vấn đề hơn. Đạo gần đây, tâm lí của tôi bị Miki đánh nhiễu quá nhiều.

Chính vì vậy, tôi bấn loạn mà dần thêm bước nữa.

“Lúc nào cậu ấy cũng cười, nên tôi thấy để ý thôi.”

“Vậy sao? Cô nàng cũng hay nổi điên, hay khóc lóc lắm đấy. Hồi trung học, nàng ta bao lần nổi điên cho tôi ăn đá đấy.”

“Tôi muốn coi cảnh đó quá. Ấy mà, có khi nào cậu ấy đang cãi nhau với bạn trai không nhỉ?”

“Ông đúng là tốt ghê. Nhưng Mikki đào đâu ra bạn trai.”

“Ờ!”

Tôi giật nảy mình đến mức chiếc ghế kêu cạch một cái, cũng bật ra tiếng kêu lớn chẳng giống với mình của mọi khi. Nếu có thể nhìn thấy chính mình thì chắc lúc đó trên đầu tôi đang nổi lên dấu chấm than cực lớn chẳng. Sau vài giây, tôi nhận ra điều này có nghĩa là mình đang ngạc nhiên, cảm giác hừng hực như thể một luồng hơi nóng đang lan khắp các mạch máu.

Chắc tôi thuộc dạng người mà tâm lí và thân thể tương thông với nhau chẳng? Toàn thân tự nhiên ngứa ran. Cảm giác như nổi lo trong lòng được giải tỏa rồi lan ra khắp thân thể.

Tôi bất thần thở dài. Thật tốt. Tuy một lúc nào đó cô bạn ấy rồi cũng sẽ kiếm được bạn trai. Mà ngày trước chắc chắn cũng từng có rồi. Với lại, dấu hiện giờ cậu ấy vẫn một mình, tôi cũng chẳng có cơ hội nào đâu. Nhưng mà, nhưng mà, thế cũng là tốt rồi. Tôi nghĩ vậy.

Sau khi sự an tâm bắt đầu ăn vào não bộ, tôi mới nhớ đến sự tồn tại của thằng bạn trước mặt. Chẳng rõ vẻ mặt tôi đang thể nào. Jika tỏ ra ngạc nhiên hết đổi. Đôi mắt hai mí đẹp đẽ trợn lên nhìn tôi như thể sinh vật lạ. Đầu cậu nổi lên cả đống dấu hỏi.

Sau khi những dấu hỏi đó lần lượt chuyển sang dấu chấm than hết thấy, tôi cũng ngộ ra. Thôi chết rồi.

Khi không lại chuốc thêm phiền não.

Vẻ mặt ngạc nhiên của Jika dần tan đi nhường chỗ cho một nụ cười hớn hở. Còn là điệu cười ngoác đến muốn rách miệng, nụ cười cực phẩm của cậu ta.

Chết thật rồi.

“Gì vậy, Jika?”

“Ông nhé, ông nhé, ông nhé, ông nhé!”

Jika như bị phải chứng gì, chẳng nói được câu nào khác ngoài từ “ông nhé”. Cậu ta cứ kêu “ông nhé” trong khi thò cảng tay dài ngoẵng ra vỗ bồm bộp vào vai tôi. Cực kì, cực kì hứng khởi. Như thế mỗi tình đơn phương cuối cùng cũng đã được đáp lại.

Nếu cậu ta chọc quê, chắc tôi sẽ kiếm bừa câu nói dối nào đó. Nhưng tôi nhanh chóng hiểu được rằng Jika sẽ không làm thế. Tôi cũng biết rõ mình chẳng nên thừa nhận.

“Vậy sao, thật sao, thật sao, vậy sao?”

Trên đầu anh chàng Jika trông như ngôi sao trong truyện tranh bóng đá hiện lên một núi những dấu chấm với dấu chấm than. Có cả ngạc nhiên nhưng cũng thấy thuyết phục.

“Không, đây đúng là thông tin chính xác. Tôi nghe được từ Para mà. Đạo này, Para cũng nghi ngờ cô nàng có bạn trai nên đã hỏi dồn nhưng Mikki khẳng định là tuyệt đối không có. Mà nhé, tôi còn hỏi là có khi nào cô nàng vẫn còn đeo bám anh tình cũ không nhưng có vẻ tình cảm đó cũng nguội lạnh rồi, phải mời Para ăn kem mới moi được tin tức đó đấy.”

Jika đã quay lại làm một thanh niên quốc tịch Nhật Bản người Trái đất, nhẹ nhàng giải thích cho tôi nghe dù không hề được hỏi.

“Nhưng một hộp kem thì đâu đủ để dám chắc.”

“Yên tâm, nếu là ông thì phải đãi trăm hộp cũng đáng.”

Điều cười khẩy của Jika quả thật rất ngẫu. Tôi là bạn cậu mà cũng phải công nhận.

Vậy nên, chuyện gì xảy ra sau này thì cũng chẳng có gì là lạ. Nhưng chấp nhận lại là một chuyện hoàn toàn khác.

“Mấy cậu vất vả rồi, má Otsuka có dính hành kìa. Hôm nay vẫn thân thiết quá nhỉ. Có khi nào lại thương nhau mất rồi.”

“Ô, Para, cảm ơn cậu. Nhưng chuyện đàn ông con trai với nhau, người không hiểu được thì nên về trước đi!”

Kể từ đó, cả lúc gặp bạn trong lớp hay ăn kem sau bữa trưa, Jika cũng đều vui vẻ. Tôi nhìn bạn mình như thế, chẳng hiểu sao cũng thấy vui vui trong dạ.

Sau khi ăn kem xong, tôi ngại thẳng bạn giờ đã biết được bí mật của mình, mặt mũi cũng nóng bừng như sắp phát hỏa, nên mới cao giọng bảo sẽ vào thư viện học. Jika cũng hỉ hả nói “Vậy thì tôi đi chạy chút.” Tôi cảm thấy mình giống như đang chạy trốn, nhưng bản thân cũng cần điều chỉnh lại tâm lí.

Tóm lại là cứ tránh anh chàng Jika đang hờn hờn này giờ đã. Thế nên tôi liền đi về phía thư viện như ngày hôm qua.

Giờ chỉ còn lại một mình, cảm giác xấu hổ vì bị lộ tẩy này giờ càng rõ rệt và chạy lan khắp cơ thể. Rốt cuộc, tôi chẳng học hành được gì, cứ rúc mình trong góc thư viện.

Nhưng cảm giác râm ran đó cũng khá dễ chịu, cơn thiếu ngủ cũng khiến tôi dần gà gật.

Khi tỉnh dậy thì cũng vào tầm trước giờ thư viện đóng cửa rồi, đây là một thất bại tôi chẳng thấy tiếc nuối gì mà nó còn mang lại cảm giác thoải mái không sao xóa tan nổi.

Tôi cũng nhận ra một bí ẩn không thể xua đi trên đường về hôm đó.

Nếu là thế, tại sao Miki lại thay đổi đầu gối đầu cách quãng như vậy, Jika liệu có biết không?

Có vẻ như Miyazato đã tới trường vào hôm qua. Chuyện đó trở thành một đề tài nho nhỏ trong lớp. Tôi chợt nghĩ: ra là có

thể làm bài thi trong một phòng khác. Jika cũng vẫn vui vẻ như hôm qua, chỉ có tâm trạng Miki là tụt dốc.

Chẳng hiểu có phải do khó chịu trong người, mấy bạn gái rủ cậu ấy “Sau buổi thi ta đi ăn kem nhé” cũng không thấy đáp, trên đầu luôn lửng lơ dấu ba chấm.

Lại gần một cô gái đang khó ở cũng chẳng được lợi lộc gì, tôi co mình sau dáng người cao lớn của Jika, mong yên ổn qua hết một ngày nhưng hôm nay cậu ấy lại tới.

“Jika, cậu để ý thấy điều gì không?”

“... Không thấy gì!”

Dường như bị ảnh hưởng phần nào từ câu chuyện với tôi hôm qua, cậu ta căng thẳng đập ngay khiến Miki trừng mắt lên nhìn. Cũng trừng mắt với cả tôi nữa. Tôi vội vội vàng vàng ngó lơ đi chỗ khác, Jika cười khì.

Chẳng hiểu sao Miki lại hành xử như vậy, hai thằng bọn tôi bị cậu ấy thách thức kiểu đó cũng không hiểu nổi lí do. Hay thử bảo: “Cậu thay dầu gội rồi à?” xem sao. Không không, nói thế kiểu gì cũng bị ghét. Ánh mắt như nói cậu cũng vậy phải không...

Ngày hôm đó, tâm trạng của Miki vẫn không khá hơn chút nào kể cả khi hoàn thành hết các bài thi. Vài bạn trong lớp tưởng cậu ấy đã nguôi ngoai, mon men lại gần đều bị từ chối cả, tôi lâu lắm mới thấy mình thật may khi có thể nhìn thấy được biểu hiện tâm trạng người khác.

Kết thúc bài kiểm tra thứ tư cũng tức là chấm dứt đợt thi lần này. Vào giây phút chuông reo lên, âm thanh đó như phá vỡ không khí đang tắc nghẽn trong phòng học này giờ. Trên đầu học sinh nổi đầy dấu chấm than với dấu chấm.

Tôi cũng thấy nhẹ nhõm. Nhưng không có nghĩa là được nghỉ hè ngay, tuần sau còn phải học bù nên còn lâu mới thư giãn được. Dầu vậy, học bù thường cũng chỉ để kiếm thêm điểm thôi, chẳng cần phải gồng mình lên nghe giảng.

Miyazato chắc sẽ lên lớp học bù chẳng, tôi vẫn vợ nghĩ tới chuyện đó trong suốt lúc dọn vệ sinh và tiết sinh hoạt. Học sinh

được nghỉ hai ngày để giáo viên chấm điểm, thêm thứ Bảy và Chủ nhật nữa, tổng cộng là bốn ngày nghỉ.

“Từ hôm nay tôi lại phải dồn sức vào câu lạc bộ rồi. Ông về trước hả?”

“A, đúng. Tôi định ghé hàng đĩa. Biết đâu mini album được tung ra sớm.”

“A, hay đó. Mua về cho tôi mượn nhé.”

Hai đứa buôn chuyện như mấy nam sinh cấp ba bình thường khác rồi tôi chào tạm biệt Jika. Tôi rời trường về nhà, không động chạm gì đến Miki đang khó ở, cũng không hề gặp được Miyazato có lẽ cũng tới trường hôm nay. Về tới nhà, tôi thay sang áo phong quần bò, đi bộ ra quán đĩa gần đó.

Mất khoảng hai mươi phút để ra tới nơi, bên trong lạnh ngắt hơi điều hòa. Tôi nhìn thấy dấu phẩy trên đầu nhân viên của quán, người ấy còn mặc áo khoác len, chắc là do khách hàng nào than nóng rồi.

Tôi đi lướt qua những kệ sách, lên gian trưng bày CD ở trên tầng hai. Lướt mắt tìm kiếm, tôi lập tức thấy được thứ mình muốn.

Tuy đằng nào cũng sẽ mua, nhưng tôi chẳng nhịn được, bèn đeo tai nghe vào rồi bật lên nghe thử. Đây là điểm chung duy nhất giữa tôi và Jika.

Jika là người bạn đầu tiên thân thiết với tôi năm lớp Mười. Cậu bốc thăm trúng ghế ngồi trước tôi. Khi tình cờ thấy dây tai nghe thò ra khỏi túi tôi, cậu đã cười cười hỏi tôi thích nghe nhạc gì. Hồi trước, cậu cũng thấp bé thôi nhưng đến tầm đó đã qua giai đoạn dậy thì rồi và làn da cũng ít nhiều rám nắng. Tôi cảm nhận rõ tên này không cùng một tạng với mình nhưng nụ cười đó khiến tôi chẳng thấy e sợ chút nào.

Tên nhóm nhạc buột ra khỏi miệng khi đó đã nối kết hai đứa với nhau một cách thật kì diệu. Khi nghĩ đến mối duyên ấy và thằng bạn đẹp mã có điệu cười hớn hở kia, tôi nghe nhạc mà miệng cũng cười toe toét. Nhưng khi tình cờ chạm phải ánh mắt chị nhân viên công sở gần đó, tôi thấy dấu chấm hỏi trên đầu chị

ây mau chóng chuyển thành châm than rồi vội lảng ánh mắt đi. Tôi đành tự nhắc nhở mình.

Nghe đến bài thứ ba, tôi treo lại tai nghe lên giá và lấy cái đĩa CD.

Đúng lúc mang đĩa ra quầy thanh toán, chân tôi dừng khựng lại.

Tai tôi chợt nghe thấy mấy giọng nói quen ở dãy quầy bên cạnh. Quầy đĩa cao nhỉnh hơn đầu người đôi chút nên không nhìn thấy người nhưng giọng nói thì nghe rõ. Hơn nữa, tôi còn thấy được tín hiệu nổi trên đầu họ.

Đó là giọng của Kuroda hay còn gọi là Para và một bạn gái khác cùng lớp. À đúng rồi, tôi vẫn hay gọi Para bằng họ thật là Kuroda. Cũng không hẳn vì lí do gì đặc biệt, tôi vẫn luôn gọi bạn bè trong lớp bằng họ ngoại trừ Jika. Mà phải, Para cũng toàn gọi mấy người bạn thân như Miki hay Jika bằng họ.

Tôi không cần phải trốn. Lỡ gặp mặt nhau vẫn có thể chào hỏi bình thường. Tôi ít ra vẫn có khả năng giao tiếp tới mức đấy, Para lại hòa đồng với bất cứ ai nên cũng dễ dàng chào hỏi thôi.

Tôi khựng lại là do đề tài hai cô bạn này đang nhắc tới.

“Dạo này, Mikki sao rồi?”

Cô bạn cùng lớp kia hỏi câu này khiến Para cười rộ. Một dấu chấm than nổi lên trên đầu cậu ấy.

“He he, mấy cậu tưởng Mikki có bạn trai rồi đúng không? Có vẻ không phải vậy đâu.”

“Có chuyện gì sao?”

Trên đầu Para lại nảy thêm một đồng dấu chấm than nữa.

“Hê hê, đây là top secret đó. Cậu giữ bí mật được chứ?”

“Tớ đãi cậu ba hộp Häagen-Dazs nhé, nói đi.”

“VẬY LÀ ĐỦ TIN TƯỜNG RỒI ĐÓ.”

Ai thân với Miki cũng trở nên kì quái vậy chẳng? Trong khi suy nghĩ như vậy, tôi nghiêng tai lắng nghe top secret của cô bạn. Tôi biết rằng nghe lén là điều không nên nhưng đôi chân lại chẳng chịu động đậy.

Chân chẳng chịu động đậy nên sau này có thầy hỏi hận cũng tự mình gánh chịu thôi.

Giọng Para cũng không hề nhỏ lại.

“Có vẻ như, Mikki ấy...”

“Ừ.”

“Để ý Otsuka thì phải?”

A, ra là vậy.

Cái tên bất ngờ khiến chân tôi như muốn sụm xuống, cố lấy bẫy chống chọi.

Bên kia giá sách, một dấu chấm than to tướng nổi lên trên đầu cô bạn cùng lớp.

“Hê, được đó! Hai người ấy có vẻ hợp đó! Thảo nào, dạo này toàn thấy cậu ấy bỏ đi bắt chuyện với anh chàng kia.”

“Đúng, đúng, tuy tớ cũng không rõ họ nói chuyện gì.”

Vậy sao, ra là như vậy. Từ câu chuyện của hai cô bạn, tôi đã có thể đại khái hiểu được những lời nói và hành động trước giờ của Miki.

Các bạn ấy nói đúng. Một cô gái cứ hỏi đi hỏi lại “Tớ có gì khác không?” thì chỉ có thể là vì chuyện này. Muốn được cậu bạn kia để mắt đến.

Cậu ta biết mùi dầu gội đó, cũng thích mùi dầu gội đó. Đúng là cậu từng nói vậy. Nhưng mà cậu ta mãi không chịu nhận ra khiến cô ấy nổi cáu.

A, đúng rồi. Đúng là thế rồi, Miki. Cậu ấy quá nóng vội. Những lời trong thư viện cũng mang nghĩa này. Đôi tất đẹp kia cũng từng được nhắc đến.

Tôi như muốn sụm xuống tại chỗ. Bỏ luôn không mua đĩa nữa mà nhanh chóng rời khỏi cửa hàng.

Hơi buồn vì không thể cho thằng bạn mượn đĩa. Nhưng tôi không chịu nổi nữa.

Tôi cũng không nghĩ mình có cơ hội. Nhưng mà, nhưng mà...

Tôi nhớ đến gương mặt tươi cười của tên bạn mình hôm qua, a, giá như có thể nói ra.

Những chuyện thế này thì một hộp kem không đủ để kể ra đâu, Jika.

Chính vì chuyện xảy ra hôm ấy, tôi lơ đãng thiếu ngủ một nhọc suốt ba ngày sau đó dù kì thi đã qua.

Vào ngày Chủ nhật cuối cùng của đợt nghỉ, tôi vẫn không biết nên đối diện với Jika và Miki bằng vẻ mặt thế nào. Tôi cũng không đáp lại tin nhắn Jika gửi tới, chỉ nằm lặng trên giường.

Nếu nhắn cho Jika về những gì nghe được hôm trước, không rõ tên ấy sẽ trả lời ra sao. Tôi xóa đi tin nhắn đang gõ dở.

Nhắm mắt lại. Nụ cười của Miki, mùi dầu gội khác thường, đôi tất dài màu trắng.

Kiểu gì cũng không tránh khỏi suy nghĩ. Tuy biết nghĩ đến mấy cũng chẳng để làm gì.

Vậy thì phải có hành động gì đó thôi, suy nghĩ này đã nảy ra trong kì nghỉ.

Tôi thay đồ rồi ra ngoài cho cơ thể vận động đôi chút, chẳng hiểu đôi chân lập trình theo kiểu gì mà lại đưa mình đến quán đĩa nhạc lần trước.

Tôi chẳng có hứng thú đi nghe nhạc, Jika chắc cũng đã mua được đĩa nhạc từ đời nào rồi nhưng cũng chẳng có việc gì khác để làm.

May thay, cửa hàng đó không phải nơi Miki hay lui tới, Jika thì có lẽ đang bận câu lạc bộ. Khu vực này nằm ở gần trường học nên khu Đông khu Tây đều có cửa hàng dành cho học sinh. Người sống ở khu Đông thì có quán hàng phía đông còn ai sống ở khu Tây thì có quán hàng phía tây. Miki sống ở khu Đông, còn tôi, Para, Jika với Miyazato thì sống ở khu Tây. Vậy nên, đến những chuỗi cửa hàng ở phía tây khó gặp phải người sống ở khu Đông lắm.

Đó là điều tất nhiên, nhưng mà cũng có lần tôi gặp cô bạn ấy ở cửa hàng tiện lợi.

Tôi không dám nghĩ đến mấy chuyện này nữa.

Tôi tới cửa hàng, nhưng ô cửa tự động mở ra kéo theo hơi lạnh cùng một người xuất hiện.

“Ô, ô, ô.”

Dầu chấm than nổi lên trên đầu rồi tan biến, Miki ủa tới từ sau lưng, tay vẫn còn cầm cái túi ni lông màu xanh chàm của hiệu sách.

Trái tim tôi không dừng được mà đập dồn. Đầu chỉ có nhịp tim đập loạn, giọng nói cũng tắc lại.

“Chà, chào, chào cậu.”

“... Ha ha, sao thế? Cậu giật mình tới vậy sao?”

Gác lại chuyện chính cậu ấy làm tôi giật mình đến nháy dưng lên, Miki cười vẻ hồi hộp của tôi vẫn bằng cái điệu khịt mũi mọi khi. Trong khi thốt lên “Ô, cậu làm tớ giật mình” và khẽ gật đầu tôi đã thoáng thấy đôi giày Miki đang đi. Màu trắng, rất sạch sẽ.

Luồng khí lạnh từ trong cửa hàng phả ra cuốn theo mùi dầu gội đó.

Vậy sao. Ra là thế.

Trên đầu Miki đang nổi dầu chấm than.

“Cậu đến mua đĩa hả? Jika có nói là vừa ra album mới.”

Nụ cười của Jika thoáng hiện lên trong đầu rồi vụt biến mất tăm.

“Ừ, đúng rồi. Mi..., Miki thì sao? Ít khi thấy cậu ở khu này nhỉ?”

“A, ừ. Đúng đó.”

“Cậu, cậu có hẹn với Kuroda hả? Hay là Jika?”

Thường thì tôi không dám đặt những câu hỏi kiểu này. Nhưng bất chấp khả năng phải chịu tổn thương, tôi cũng muốn biết được cái sự thật mình đang “để tâm” tới nên đã buông lời trước khi kịp nhận ra.

Đầu Miki hiện lên cùng lúc dấu chấm than và dấu chấm hỏi. Đây không phải câu hỏi. Câu trả lời đã ngoài tầm với.

“Ừ, đúng rồi. Ừm, à, ta vào trong đi đã, hơi lạnh thoát ra ngoài hết rồi này.”

Dường như cậu ấy đang có ý tránh cuộc hội thoại, vẻ mặt và tín hiệu trên đầu Miki đã bóc trần cả rồi. Chắc hẳn đang thấy khó xử. Cô gái này không thể nói dối.

Có lẽ thâm tâm biết rằng không được phép lộ ra nhưng cô ấy vẫn rất muốn người khác biết được chuyện này.

Tôi tiến thêm năm bước nữa, nghe tiếng cánh cửa tự động đóng kịch lại sau lưng. Ngày Chủ nhật, cửa hàng rất đông. Chúng tôi đi về một góc gần cửa vắng người, bày mấy cái máy gacha^[4].

Tôi hồi hộp trong góc hẹp. Miki im lặng, còn trái tim tôi thì đập liên hồi. Chỉ sợ cậu ấy nghe được tiếng tim mình.

Chẳng rõ do thiếu ngủ, hay căng thẳng tột độ mà tôi có thể nhanh chóng đưa ra quyết định trong cơ hội hiếm có này.

Đầu tiên phải tiếp tục cuộc hội thoại dở dang khi nãy.

“Này, Mi..., Miki.”

“Sao?”

Trên đầu Miki hiện lên dấu hỏi.

“Dạo..., dạo này cậu có chuyện gì ư?”

Tín hiệu kia chuyển thành dấu chấm than. Ngạc nhiên, nhưng cũng có cả sự vui mừng.

Vậy sao, chuẩn rồi.

Nếu đã là như vậy thì nói ra cũng chẳng sao.

Mọi người đã nhận ra từ lâu, nhưng không nói ra đây thôi.

“À, tớ bảo này.”

“Ừ.”

“Miki, cậu thay loại đầu gọi rồi hả?”

Một dấu chấm than cực lớn hiện lên trên đầu Miki. Đôi mắt cậu ấy mở tròn nhìn tôi. Cô bạn này không thể nói dối, gương

mặt đã tỏ rõ niềm vui rồi.

Tôi không dám nhìn vào mặt Miki nữa. Cũng không biết mình đang mang vẻ mặt thế nào khi nhìn cậu ấy.

Nhưng những suy nghĩ này của tôi đã bị cú đá của Miki xóa tan. Cú đá đó hôm nay có vẻ dịu dàng hơn đôi chút, cậu ấy chộp lấy hai vai tôi, ghé mặt vào rất sát để nhìn tôi. Cái kiểu nhìn như tỏ lòng thành trước khi ăn tươi nuốt sống con mồi, tôi chỉ muốn nhìn sang chỗ khác.

Chẳng rõ Miki đang hưng phấn hay thế nào, gương mặt có chút đỏ lên. Với khoảng cách này thì ít nhiều gì cũng sẽ thấy vậy thôi.

Đôi hàng mi dài mượt đang chớp chớp ngay trước mặt tôi.

“Này, vậy thì sao?”

“...Ờ?”

“Vậy thì sao, cậu có điều gì muốn nói với tớ hả?”

Điều gì muốn nói? Điều gì cơ?

Điều muốn nói tức là cậu ấy cho phép tôi sao?

Bình thường không thể có chuyện thế này, nhưng lảng tránh thì sẽ không có lần thứ hai nữa. Tôi tự nhủ thầm như vậy, có thể coi như buột miệng nói ra cũng được.

Miki đang đợi. Đợi điều tôi muốn nói. Vẻ mặt đang phùng phùng nhiệt huyết đó, các tín hiệu cũng chớp nháy liên tục.

Chắc tôi đã thua trò thi gan này. Một sợi dây trong lòng đứt phụt.

Tôi chỉ cần nói một điều mà thôi.

Một điều với Miki...

“Mi..., mi..., mi...”

“... Ừm, gì cơ?”

“Cậu... dùng cùng loại dầu gội với Miyazato phải không?”

Ừ, tôi nào có được cái dũng khí đó. Đi tới mức này là hết sức rồi, thật là mất mặt.

Cảm thấy thất vọng với bản thân mình, tôi gục đầu xuống.

Giờ không phải lúc.

Cầm tôi chạm lướt qua vai Miki. Tôi đành ngẩng đầu nhìn lên như thể vừa bị ăn một cú đấm móc hàm.

Tôi nhìn lên trần nhà nhưng mùi dầu gội vẫn cứ vẫn vương rất gần.

Cuối cùng tôi cũng nhận ra, Miki đang ôm chầm lấy mình.

Dòng máu chảy khắp người chột rần rật mà tăng tốc.

“Mi..., Miki này! Cậu, cậu làm gì vậy hả?”

“Thật tốt quáaaa!”

Miki vẫn không chịu buông ra, còn gào vào tai tôi.

Gì, gì cơ?

“Tốt quá, tớ còn tưởng không kịp nữa chứ.”

“Ý, ý cậu là sao cơ, này?”

Câu hỏi này cuối cùng cũng khiến Miki buông cần cổ tôi ra. Cậu ấy đứng trước mặt tôi, không hề có chút biểu hiện của người đang ngại ngùng, đôi mắt còn lấp lánh sáng.

“Thế này thì Miyazato đi học được rồi.”

“... Miyazato?”

Những lời của tôi như kích thích thân nhiệt của Miki.

“Đúng! Tớ đã hứa với Miyazato! Nếu biết cậu không ghét Miyazato thì cậu ấy sẽ đi học trở lại! Thật tốt quá, tớ cứ tưởng cậu bị ghét mũi nên không nhận ra, lần nào cũng phải hỏi thăm sức khỏe của cậu. Nhưng mà tớ có làm lỗi quá không? Thế nào? Cậu có thấy lỗi không?”

“Ý..., ý cậu là sao? Sao..., sao lại thành tớ ghét Miyazato vậy?”

“Chuyện này thì tớ cũng muốn hỏi cậu đây.”

Vẻ mặt Miki đột nhiên chuyển sang nghiêm túc, nhìn tôi dăm dăm. Giờ tôi không còn hiểu nổi cô bạn khủng này nữa rồi. Tôi có thể nhìn thấy những tín hiệu nhưng dòng cảm xúc thì không.

“Cậu từng có lần khen mùi dầu gội đầu của Miyazato phải không? Sau đó lại tỏ ra lạnh nhạt với cậu ấy, vì sao vậy?”

Miki cứ hỏi dồn, tôi thụt lùi lại, cuối cùng cũng chạm phải bức tường trong góc quây sách.

“Cậu có thể giải thích cho cậu ấy rõ ràng chuyện đó không?”

Tôi bị dồn vào đường cùng, điệu cười ha ha của Miki đột nhiên trở nên dễ sợ.

Hồi ấy mới tháng Tư. Miyazato vẫn còn ngồi bên cạnh tôi, hai đứa vốn là bạn học từ hồi lớp Mười nên quan hệ cũng khá tốt đẹp.

Miyazato là một cô bạn ít nói. Có lẽ chỉ lúc nhật hộ đứa bạn bàn bên cục tẩy bị rơi thì mới ngại ngần bắt chuyện với tôi.

Nhưng cậu ấy vẫn đáp lại khi tôi hỏi chuyện. Hai đứa còn phải xem chung màn hình trong phòng máy, nếu không nói chuyện gì thì càng ngại ngùng hơn nên cũng trao đổi với nhau mấy mẫu chuyện nhạt nhẽo.

Một lần nọ, tôi đã mở lời khen đôi tất của cậu ấy. Đôi tất trắng tinh trông như mới mua, hóa ra cậu ấy vẫn luôn giặt giữ cẩn thận và đi đôi tất đó thường xuyên. Lúc ấy, tôi đã hiểu rằng sở thích của cô bạn này là chăm chút những thứ quanh mình. Khi tôi tỏ ý khen, một dấu chấm than nổi lên trên đầu cậu ấy cùng với lời “Cảm ơn”.

Mối quan hệ giữa chúng tôi tốt đến thế. Nếu lại tìm được điểm hay ho nào khác nữa thì càng tốt đẹp hơn chẳng, chính vì thế tôi mới được đà tiến tới.

Khi hai đứa ngồi cạnh nhau trong phòng máy như mọi khi, tôi theo thói quen ghé sát lại gần cậu ấy đến đáng ngại ngùng để cùng xem tài liệu tiếng Anh. Giáo viên đã quay về văn phòng, trong lúc mọi người đang thư giãn rì rầm bàn tán với nhau, tôi nhận ra một mùi hương nơi Miyazato.

Cũng không phải cố ý.

“Miyazato dùng dầu gội hương lim hả?”

Một dấu chấm than cực lớn hiện lên trên đầu cậu ấy. Tôi lại hiểu nhầm rằng cậu ấy đang thấy vui.

“Hồi cấp hai loại này được ưa chuộng lắm, tớ khá thích.”

Tôi chỉ nói xã giao vậy thôi nhưng phản ứng sau đó của Miyazato lại trật khỏi dự đoán.

Trên đầu Miyazato, rất nhiều tín hiệu cứ hiện lên rồi lại biến mất. Phiền não, bất mãn, rối loạn, rung động, những loại biểu hiện như vậy. Phản ứng của cậu ấy khiến tôi cũng rung động theo. Nước mắt Miyazato hơi trào ra, cậu ấy quay ngoắt đi chỗ khác. Hoàn toàn tuyệt vọng.

Tôi đã vượt qua giới hạn, chính vì vậy nên tôi thấy ân hận từ đáy lòng. Kể từ khi đó, tôi cố gắng hạn chế không nói điều gì kì quái với cô ấy. Tôi trở nên giữ kẽ giống như Miyazato, cân nhắc từng lời mình định nói ra.

Cuối cùng, tôi gần như chẳng còn nói chuyện với cô bạn bàn bên nữa. Sau Tuần lễ vàng, Miyazato cũng thôi đến trường.

Đúng, tôi cũng có kỉ niệm riêng với mùi hương đó giống như Jika. Vậy nên, tôi nhận ra sự thay đổi nơi Miki.

Nhưng tôi từng có phát ngôn về mùi dầu gội khiến đối phương thấy khó chịu trước đây, nên không dám nói động gì tới Miki.

“Ha ha, ra là vậy.”

Hai đứa sợ sẽ làm phiền cửa hàng nên ra ngoài, vào một góc bãi đỗ xe. Đương nhiên là dựa vào tín hiệu để hiểu được tầng tầng lớp lớp cảm xúc của một con người thì thật sự quá đơn giản. Miki vẫn nhìn đăm đăm vào tôi khi nghe kể lại chuyện đó, rồi cười khịt mũi như mọi khi.

“Hai cậu đều rất tốt.”

Miki nói một câu chẳng rõ ý nghĩa ra sao.

“Hai cậu đều quá dễ tâm đến người khác. Nếu các cậu tùy ý hơn như tôi hay Para thì có khi mọi chuyện lại tốt hơn đó. A, nhưng nếu mọi người đều như vậy hết thì lại hạnh phúc quá rồi hử hoại luôn thế giới thì sao! Ha ha!”

“...Không, nhưng mà, tại sao tớ nhận ra mùi hương đó thì Miyazato có thể đến trường vậy?”

Khi tôi hỏi câu này, Miki đã ra tín hiệu và vẻ mặt như muốn nói “Đến lượt tớ rồi! Cậu đợi đấy!”

“Tớ không hề thân thiết gì với Miyazato.”

Đột nhiên nghe lời thú nhận đó, đáng ra tôi phải cảm thấy ngạc nhiên nhưng lại không hề. Tôi cũng hiểu được điều đó. Lớp học là một nơi vận hành không theo ý chí của cá nhân. Dù không nhất thiết phải đối đầu hay giữ khoảng cách tôn trọng nhau, con người vẫn luôn bị đóng khung trong nhóm của họ, thành thử việc ít giao tiếp với những bạn cùng lớp khác ngoài vòng an toàn cũng không có gì là lạ.

Tôi và Miki chuyện trò với nhau thế này cũng là điều hiếm thấy, nên tôi với Jika thân thiết với nhau lại càng hiếm thấy hơn nữa. Vậy nên, Miki và Miyazato không thân với nhau cũng chẳng có gì kì lạ.

“Nhưng dạo gần đây bọn tớ đã thân thiết hơn nhiều.”

Chuyện này cũng không có gì đặc biệt. Nếu không thì sao Miki biết được sở thích của tôi chứ. Tất cả đều từ Miyazato mà ra.

“Khoảng một tháng trước, tớ tình cờ mắc mưa khi đi từ nhà của Para về. Vì không mang ô nên tớ cố chạy ù về thật nhanh thì gặp Miyazato đang rút quần áo ở ngoài vườn và vào giúp bạn ấy một tay. Bộ đồng phục của tớ ướt sũng. Coi như nhờ sự tình cờ đó nên tớ đã náu tạm ở nhà cậu ấy.”

Chút tình cờ đó thôi nhưng Miyazato chắc cũng phải tranh đấu, mâu thuẫn và dằn vặt nội tâm lắm, tôi phần nào có thể hình dung được qua lời kể của Miki.

“Lúc đầu cũng khá là ngượng ngịu, tớ nghĩ nếu muốn ai đó mở lòng với mình thì nhất định phải dồn nhiều tâm tư, cuối cùng Miyazato cũng kể cho tớ nghe nhiều chuyện. Cậu biết lí do cậu ấy không tới trường nữa không?”

“Là..., là gì thế?”

“Vì cậu ghét cậu ấy nên cậu ấy sẽ nghỉ học đến khi nào đổi được chỗ ngồi! Tớ đã định tìm nhà cậu rồi đến hỏi tội cơ đấy!”

Tưởng tượng đến câu trả lời bất ngờ của Miyazato rồi cảnh Miki hùng hổ đến hỏi tội mình, tôi nghẹn ngào không nói nên lời.

“Sao..., sao có thể, tớ còn tưởng Miyazato ghét mình cơ.”

“Vậy nên mới bảo hai cậu đều quá để tâm đến người khác. Khi kể đến vụ dầu gội này, vẻ mặt Miyazato khó chịu lắm. Ban đầu còn tưởng cậu định chọc cậu ấy cơ.”

“Đâu, đâu phải.”

“Đúng chưa? Nhưng Miyazato lại nghĩ vậy đó.”

... Là vậy sao, không thể nhìn thấy được tín hiệu trên đầu thì cũng khó hiểu được tâm tư người khác qua lời họ nói. Tôi đúng là đũa xấu xa, chẳng biết phải đặt mình vào lập trường của người khác để nhìn nhận mọi thứ.

“Này, đừng khó đăm đăm thế chứ. Cười lên, cười lên. Cậu có biết vì sao Miyazato lại nghĩ rằng cậu đang chọc cậu ấy không?”

Thật sự tôi cũng nghĩ ra được một điều. Nhưng đây chắc là suy nghĩ chỉ những người như tôi hay Miyazato có thể hiểu được, lỗi không nằm ở Jika hay Miki nhưng những cảm xúc đó mấy cậu ấy chẳng thể hiểu, nên tôi đành lắc đầu.

“Vậy hả?”

Miyazato chắc đã thấy ngại ngùng khi tôi bảo cậu ấy dùng một thứ từng được nhiều bạn bè đua nhau xài. Đó là cảm giác thua kém khi dùng thứ dầu gội nhiều người khác từng dùng. Vậy nên, cậu ấy mới nghĩ rằng tôi chọc cậu ấy. Tính cách hướng nội của Miyazato không chỉ bởi vì cậu ấy là con người nội tâm mà còn vì thiếu tự tin nữa.

Tôi lại còn hiểu lầm linh tinh rồi cố gắng không nói ra những điều hớ hênh, khiến cậu ấy nghĩ tôi lạnh lùng xa cách cậu ấy.

“Dẫu sao thì biết cậu không ghét Miyazato là đủ rồi. Khi tớ bảo cậu ấy có thể hỏi thẳng cậu, Miyazato đáp lại là hỏi thẳng thì kiểu gì cậu cũng nói dối.”

Mặt tôi nóng đến nỗi tưởng chừng như sắp phát hỏa. Tôi chợt nhớ tới bài thơ ngắn từng xuất hiện trong môn Cổ văn sở

trường của Miki. Tâm tư con người sẽ không lộ ra cho đến khi bị hỏi đến^[5].

“Vậy thì phải dùng cách nào để cậu ấy chấp nhận đây? Khó lắm nhé! Tớ cũng không tin là cậu ghét Miyazato đâu, chỉ nghĩ là cậu đang nói thật lòng về vụ dầu gội thôi nên muốn cố tìm cách cho cậu hiểu ra.”

Miki vuốt vuốt tóc mình.

“Tưởng cậu định hỏi tớ cơ mà?”

“Nếu cậu thực sự ghét Miyazato thì mới tính đến chuyện đó chứ?”

Có lẽ là vậy, tôi nghĩ ngợi rồi mới nhận ra. Đúng rồi, cô nàng này chắc chắn sẽ không nói xấu sau lưng người mình ghét. Một khi đã không ưa thì sẽ phi cước thẳng mặt.

“Vậy nên, nếu loại dầu gội này gọi cậu nhớ gì về vụ của Miyazato thì coi như tớ thắng.”

“Sao, sao lại nhắc đến thắng thua ở đây? Với cả cậu có thể nhờ Jika hỏi tớ cũng được mà.”

“Không, không, Miyazato đã nói là không được nhắc đến chuyện này với bất kì ai. Tên Jika đó lại quý cậu như vậy chắc chắn sẽ nói lộ hết ra để tẩy vụ này giùm cậu. A, đừng ghét tớ vì không nói cho cậu biết nhé!”

Những lời này dùng để nói về quan hệ bạn bè của hai thằng khiến tôi thấy vui nhưng đồng thời lại nảy ra thắc mắc. Đó là mấy từ “để ý” Para có nhắc tới hôm trước.

“Do không thể hỏi thẳng, tớ đành tìm cách bắt chuyện lúc cậu ở cùng với Jika. Tớ chỉ muốn cậu nhận ra thôi nhưng tên kia toàn trêu đùa, nói mấy điều chẳng ra đâu vào đâu!”

Chuyện chỉ có vậy thôi ư? Mà cũng đúng. Chắc Miki cũng không dám hỏi trực tiếp người mình đang để ý. Còn vụ kia?

“Tớ đã cố tình bắt chước giống Miyazato nhưng cậu vẫn chẳng nhận ra, khi gặp cậu trong thư viện, tớ đã phải nhin lăm lăm đó! Tớ không hề nói thẳng ra mà đúng không?”

Chuyện kia lại mang ý nghĩa như vậy sao? Ờ, vậy từ “con gái” mà cậu ấy đề cập khi đó.

“Tớ vốn không giỏi làm cầu nối trung gian nên đành phải hỏi Para xem làm thế nào để chuyển tải tâm tư của mình tới người ta.”

... Hử?

“Ờ, vậy ra đó là ý nghĩa của từ ‘để ý’ sao?”

“Đó là gì cơ?”

Tôi lờ lờ nên vội vàng bịt chặt miệng. Nhờ đó mà sự táo gan và an tâm đang trào lên từ dạ dày bị chặn cả trong miệng. Không cần nói gì cũng xong.

A, đúng thật, là đúng thật.

Đây chỉ là hiểu lầm, thật sự may mắn khi không cần phải tỏ tình. Chẳng biết tình hình sẽ thành ra sao nhưng hiểu lầm này có thể gỡ được là tốt rồi.

Đương nhiên, thực lòng tôi cũng thấy thất vọng. Nhưng cũng thấy gánh nặng cất trong lòng đã được cởi bỏ.

“Lẽ nào Para đã nói lộ ra chuyện gì? Cô nàng đó! Giết chết giờ!”

Thấy tôi cười rộ với vẻ hiểu kì, gương mặt tức tôi phát điên của Miki dường như cũng dịu lại ngay, một dấu chấm than bật lên trên đầu.

“Được rồi, vậy ta cùng đi đến nhà Miyazato nhé!”

“À, đúng rồi đó. Ờ, nhưng... Ngay bây giờ?”

Trong khi tôi vừa nói vừa tưởng tượng dấu chấm than đang nổi lên trên đầu mình, đầu Miki lại hiện lên dấu chấm hỏi.

“Ờ? Ừ, dạo này tớ học nhóm ở nhà Miyazato nên có mua mấy tờ tạp chí làm quà cảm ơn. May có cậu ấy, môn Toán đợt này thi quá đỉnh luôn. Những phần Miyazato chỉ cho tớ đều có trong bài thi. Cậu không rảnh sao? A, cậu định mua đĩa nhĩ, tớ đợi cậu. Đi mua đi.”

Tôi thẳng thốt nghĩ cậu ấy nghiêm túc sao, nhưng không thể nào phản đối lời Miki nên ngập ngừng bỏ đi mua đĩa.

Tôi quay đầu lại thấy Miki cứ vẫy tay lia lịa rồi còn cười hớn hở với đôi mi mắt chớp không ngừng.

“A, thế này thì Miyazato có thể vui vẻ đi học được rồi. Thật tốt quá!”

Trên đầu cậu ấy là một dấu chấm than cực lớn. Không phải là dấu hỏi hay dấu chấm, cũng chẳng phải lời xã giao. Cậu ấy thực lòng nghĩ vậy.

Cô nàng khùng khùng quái dị thật, vụ hiểu lầm lần này ít nhiều khiến tôi thấy thất vọng cũng là thật nhưng thực lòng tôi thấy vui khi đã dành tình cảm cho cô bạn này.

Dẫu vậy, ngày hôm sau tôi lại lơ đãng thiếu ngủ.

“Sao thế, nay không kịp ăn sáng hả? Ăn gì chưa?”

Buổi sáng, tôi đang ngồi đờ ra đó thì Jika dịu dàng mang một túi bánh mì đến cho. Cậu ta ngồi phịch xuống cái ghế bên cạnh.

“Không, tôi chẳng sao. Ông cứ kệ đi.”

“Sao thế?”

Tôi còn đang định mở miệng trả lời thì lớp học đã náo động cả lên.

“Các cậu ơi! Miyazato đi học kìa!”

Miki bước vào lớp và cao giọng tuyên bố như vậy, Miyazato đứng đằng sau với vẻ mặt vô cùng, vô cùng, vô cùng ngại ngùng. Nhưng tôi không nghĩ cậu ấy thấy khó chịu đâu, vì tín hiệu trên đầu cậu ấy đã xác nhận cảm xúc trong lòng.

Miyazato của ngày trước chắc chắn sẽ tránh mấy chuyện này. Nhưng tôi cũng chắc chắn cậu ấy phải quý Miki lắm nên mới cho phép cô bạn làm như thế. Tôi hiểu. Cũng thấy ngưỡng mộ. Cuộc đời có những người luôn để ý trước sau như tôi hay Miyazato thì cũng phải có những người mạnh mẽ tiến lên như thế, không khác gì Mặt trời với cơn gió Bắc hoàn toàn có thể hòa trộn vào nhau. Là thứ sức mạnh có thể đập tan nỗi lo lắng bất an nơi kẻ lữ hành.

Tôi nhìn sang Jika bên cạnh. Cậu ta cũng đang nhìn hai cô bạn với vẻ mặt và tín hiệu vui vẻ trên đầu. Tên ấy vẫn giữ nguyên nụ cười đó mà quay sang tôi.

“Tốt quá nhỉ.”

A, thật sự là một người tốt. Anh chàng Jika này.

Vậy nên, tôi hoàn toàn có thể hiểu được, hoàn toàn có thể hiểu được nhưng công nhận lại là một chuyện khác, điều đó khiến tôi không ít lần thấy buồn tủi.

Hôm qua, tôi đã đến làm phiền nhà Miyazato, thông qua Miki để giải thích mọi chuyện với cô bạn đang vô cùng ngạc nhiên. Tôi xin lỗi, Miyazato cũng xin lỗi, tuy có chút ngượng ngập nhưng chắc là sẽ vẫn hỏi lại được quan hệ bạn bè ban đầu, rồi câu chuyện đột ngột rẽ lối ngoặt mục sang vụ nên đặt biệt danh nào cho Miyazato.

“Chọn kiểu gì đây? Thế nào cũng được nhỉ, biệt danh của tớ là Mikki nhưng không phải do cái họ Miki. Khi tớ cười luôn khịt khịt mũi còn hay chớp mắt nữa, Jika nói tớ trông giống nhân vật hoạt hình nào đó và bắt đầu gọi tớ bằng biệt danh ấy.”

“Hê,” Miyazato vui vẻ thốt lên, nên Miki lại để vào.

“Thành ra, tớ cũng đặt biệt danh cho cậu ta luôn, giờ cậu ta cao lên một tí trông còn khá khảm chứ hồi cấp hai trông như đứa con gái xinh xắn nào đó, dễ gia nhập Takarazuka nên mới có cái biệt danh Jika^[6]. Tên cậu ta thật ra là Takasaki Hirofumi đó. Ha ha.”

Điệu cười của Miki luôn kèm theo điệu khịt khịt mũi thật.

Chính tôi là người tạo ra cơ hội này. Chắc tôi sẽ thân hơn với cả Miki và Miyazato so với ngày trước chẳng.

“Cậu thân với Jika thật đó.”

“Thì cùng câu lạc bộ mà. Đúng là oan gia.”

Miyazato hỏi vậy rồi chột lạng thình.

“A, không có chuyện yêu đương gì đâu. Chắc chắn đây.”

Giọng nói khẽ tắc lại với chút ngại ngần ghen tị kia đã lọt vào tai Miki và khiến cậu ấy bật phát.

Miki có nói rằng mỗi khi nghe phải mấy lời như vậy, kiểu gì cậu ấy cũng nổi khùng lên rồi mắng mỏ Jika một thôi một hồi, giờ lại đỏ ké mặt mà cúi đầu lặng lẽ nói “Không có chuyện đó đâu”.

Tôi cũng chẳng cần cái tín hiệu trên đầu để hiểu được những lời đó mang ý nghĩa gì.

A, ra là vậy, tuy không có can đảm nói ra.

Ơ ơ ơ ơ.

Tôi thâm gào lên trong lòng như vậy, Miyazato thẽ thọt đặt tay lên đùi. Tôi nhìn sang thì thấy cậu ấy cũng đang nhìn thẳng vào mình và khẽ giơ hai nắm tay lên như cổ vũ.

Đúng là ai thân thiết với Miki cũng thành kì lạ hết. Tôi đã nghĩ vậy để né tránh hiện thực.

Jika nhồm dậy khỏi ghế, lách qua Miki đang náo loạn cả lên, còn Miyazato bẽn lẽn đi về phía này. Khi nhìn thấy tôi, cậu ấy liền cười.

Tôi buồn lắm. Thật sự buồn lắm. Tuy không thể bỏ chuyện Miki sang một bên, nhưng nhìn vẻ mặt và tín hiệu trên đầu Miyazato, tôi cũng mừng vì cậu ấy đã quay trở lại lớp hôm nay. Tôi tự nhủ lòng vậy.

“Chào cậu, Otsuka.”

Cùng với giọng nói nhẹ nhàng thẽ thọt đó là hương lim thoang thoảng.

Bí mật II

Tôi vẫn muốn làm siêu anh hùng hơn nữ chính. Thích đeo thắt lưng biến hình hơn những bộ váy dễ thương.

Giờ tôi đã là một học sinh cấp ba, cũng hiểu rằng thế gian này không có anh hùng cũng chẳng có ma quỷ xấu xa nhưng vẫn giữ nguyên niềm tin thuở ấu thơ đó.

“Nhìn kìa! Cú phi cước của Mikki!”

Phi cước ư? Nhầm rồi...

Mối lo lắng lớn nhất của con người chính là quan hệ giữa người với người, nhưng những mối quan hệ này cũng dễ xử thôi mà. Hãy như mấy bậc thầy về tâm lí, cứ để đồ thị tâm lí cân bằng và hơi nghiêng về cực dương là ổn thôi. Trái tim ban đầu đóng khép, chỉ tấn công trực diện rồi áp tình cảm thương yêu lên để biến âm thành dương là ổn rồi. Đường nhiên cũng có lúc bị từ chối nhưng chuyện không tốt thì cứ quên đi. Ừ, quên đi là được.

Vậy nên, một người hiếm khi phải băn khoăn phiền não như tôi lại lo lắng thì không phải vì quan hệ với mọi người. Thường sẽ là chuyện khác.

“Mikki, đá chuẩn thế.”

Trong phòng thay đồ nữ sau buổi tập luyện cho lễ hội văn hóa, tôi đang xỏ tay vào áo khoác thì nghe thấy một giọng vô cùng dễ thương vang lên sau lưng. Tôi biết ngay người đó là ai, liền quay sang ôm chầm lấy cậu ấy.

“Thấy ngẫu không?”

“Ừ, buổi biểu diễn tuần tới chắc chắn sẽ đại thành công.”

“Cảm ơn cậu! Ha ha, mùi thơm quá.”

Khi tôi khen mùi hương tóc cậu ấy, Eru^[7] cười ngại ngùng, đồ thị trái tim nghiêng sang phải. Về dương rồi. Khi nhìn thấy cảm xúc của bạn bè thiên về dương, tôi cũng vui vẻ theo nên đồ thị chắc cũng thiên về dương.

“Ô, cái túi dễ thương thế, còn chắm bi nữa.”

“Cảm ơn cậu. Cái túi của Mikki cũng mới nhỉ, dễ thương quá.”

Eru khẽ cười bên lên. Cô bạn này thật sự khá rụt rè, tôi vừa ôm lấy thôi mà tâm trạng đã đẩy sang cực âm rồi. Nhưng có thể thân thiết với nhau như vậy, ngày nào với tôi cũng là ngày vui. Đúng quan hệ giữa người với người hầu như đều là niềm vui.

Tiện đây, tôi gọi cậu ấy là Eru nhưng cậu ấy không phải người ngoại quốc đâu. Đôi mắt tròn to với khuôn miệng rộng mở khi cười thật giống nhân vật xuất hiện trong Sesame street^[8]. Tôi không có ý nói toàn thân cậu ấy đồ kẹ đâu nhưng vẫn đặt cái biệt danh đó. Mọi người gọi tôi là Mikki nhưng tôi là người Nhật. Nguyên do bởi vì tôi hay bị khịt khịt mũi khi cười nghe giống một nhân vật hoạt hình thôi.

Khi tôi còn đang mải suy nghĩ về tật xấu kia của mình thì,

“Òa!”

Eru nhỏ bé trước mặt tôi nhảy bắn lên, kêu âm giời.

Có chuyện gì xảy ra vậy, tôi hiểu ra ngay là Para đã đứng sau lưng Eru giở trò gì đó.

“A, nãy thấy hai cậu ôm nhau tưởng đang chơi trò sờ soạng chứ.”

Para vừa nói vậy vừa rút tay khỏi váy Eru với vẻ biết lỗi. Nhưng cô nàng còn nói “Miyazato, mong cậu có mụn đó,” khiến tôi phải kéo Eru sang bên cạnh mình để bảo vệ khỏi Para.

“Thôi đi. Eru không hợp mấy trò Paparapa của cậu đâu.”

“Xin lỗi, xin lỗi, cậu thích thì cứ sờ tở này.”

Para vừa nói vậy vừa giơ hai tay lên với vẻ hờn hở. Tôi thấy chuyện này cũng có vẻ ngớ ngẩn nhưng nàng ta lại bảo Eru “Cậu

sờ thử xem,” thành thử cậu ấy mới chọc ngón tay vào bụng Para. Rút rè! Dễ thương ghê! Nhưng thế này thì trả thù sao nổi, tôi liền cho cậu ấy xem làm mẫu.

“Như này này, thấy chưa?”

Đầu tiên là chạm vào bụng, luồn theo viền chiếc áo len đồ đậm yêu thích của Para bò lên trên một đoạn, tôi vội vàng rút tay ra.

“Thế thôi hả? Vậy xong nhá.”

Para vừa mân mê viền váy lửng vừa nói với giọng ngái ngủ. Cô nàng bình thản định bước ra ngoài nhưng bị tôi thộp lấy gáy lôi lại vào trong. Tôi nén giọng lại để đám con trai bên ngoài không nghe thấy.

“Này, Para, sao cậu không mặc?”

“Ờ, áo lót hả? À, bí mật của thiếu nữ.”

Nói gì vậy kìa! Kể từ khi quen nhau, tôi đã bao lần làm mấy chuyện khó hiểu, khiến Para phải đồn hỏi đến chẳng còn xa lạ nữa nên lần này cặp lông mày của cô nàng nhăn cả lại.

Quan hệ giữa người với người cũng đơn giản thôi. Đáng lẽ nên đơn giản thôi. Nhưng chỉ có mình Para là tôi không hiểu được suy nghĩ của cậu ấy. Chỉ có mỗi biểu đồ của cô bạn này không hề nghiêng sang âm hay dương gì cả, cũng chẳng hề cân bằng, mà luôn luôn xoay vòng vòng. Tôi chẳng thấy lo lắng mà cứ thấy ngu ngốc thế nào đó, cậu ấy là người như vậy.

Cô nàng Paparapa đó dường như không bị ảnh hưởng gì bởi vẻ ngạc nhiên của tôi. Para lách người qua khoảng trống giữa hai đứa rồi bỏ ra ngoài mất.

Vụ Para không mặc áo lót đã khiến tôi tạm quên đi nỗi băn khoăn riêng.

Nói đơn giản ra thì là vấn đề hướng nghiệp sau này.

Tư vấn hướng nghiệp. Chọn trường, chọn ngành rồi bộ môn học, cũng có nghĩa là định hướng con người mà mình muốn trở

thành sau này. Tôi không thể nhìn thấy biểu đồ của chính mình, đó là điều khó khăn nhất.

“Đi theo ngành Văn thì khó kiếm việc làm lắm. Nếu Mikki tìm được anh nào nuôi mình trong bốn năm đó thì tốt hơn đây.”

“Ý thầy là làm bà nội trợ sao? Không đâu. Em sẽ chết vì buồn chán mất.”

“Em còn chưa nhớ nổi cách nói cho lễ phép thì học đại học kiểu gì được.”

Thầy giáo đột nhiên bày ra vẻ mặt nghiêm túc nhưng đồ thị trên đầu lại nghiêng về dương. Thầy cũng không tỏ ra quá khắt khe, còn hay xuề xòa thích tám chuyện nữa. Nhưng giáo viên đứng ở một vị thế khác học sinh mới vào vai trò tư vấn như thế.

“Em hiểu mà, thầy ơi. Em sẽ suy nghĩ.”

Tôi nói vậy rồi tu trà ừng ực, kết thúc buổi tư vấn một thầy một trò.

Sáng thứ Hai đầu tuần.

“Chào, Mikki sao lại lơ đãng thế? Nhận được thư tình hả?”

“... Para, xin chào. Ha ha, thay đổi hình tượng hả?”

Tôi đang bản thân suy nghĩ ngay trước tủ để giày, thì Para cất tiếng gọi nên quay lại. Para đứng đó, mái tóc quăn mọi khi giờ thẳng mượt. Tôi vô thức chạm vào mái tóc đó, ôi, mượt thật. Chẳng hiểu sao hai đứa đã đứng gần như thế mà Para còn bước thêm một bước khiến tôi lỡ tay chạm cả vào chỗ khác. Cảm giác này khiến cho mái tóc không còn là vấn đề lớn.

“Para, lỡ lộ ra với đám con trai thì sao đây?”

“Thoải mái tự do. Như được bay lên bầu trời vậy.”

Paparapa thích nơi khói bay cao thì phải. Đồ thị của Para vẫn vui vẻ xoay vòng như mọi khi.

“Sao nào? Thư tình hả?”

“Làm gì có.”

“Mikki giỏi thật, có thể bình thản nói ‘Làm gì có’ kìa, bộ có nhận được hả?”

“Cậu lắm chuyện ghê. Vụ hướng nghiệp, tớ đang đau đầu vì vụ hướng nghiệp.”

“Vẫn chưa quyết định hả?”

“Ừ...”

“Học tiếp hay đi làm, thích gì làm nấy thôi.”

Para nói như thể đó là chuyện bình thường chẳng cần phải cân nhắc nghĩ ngợi gì vậy. Tôi hiểu ý cậu nhưng đâu thể chọn bừa. Thầy giáo cũng đã nói rồi, cần phải suy nghĩ kỹ lưỡng về nghề nghiệp sau này. Phải tìm cho mình một lựa chọn không hối hận. Khó lắm chứ đâu phải vừa.

Tôi chu mỏ quay phắt sang Para, nhưng cô nàng vẫn thản nhiên tiến sát lại không chút nao núng. Tôi đành thoái lui, đôi dép đi trong nhà vứt chổng chơ lại đó.

“A, tưởng cậu định hôn tớ. Nhiệt huyết quá. Này.”

Para xách đôi dép đưa cho tôi. Cô nàng Para này không hề ngờ vực hành vi của bản thân sao? Tuy tôi là kiểu người hay thượng cẳng chân hạ cẳng tay với bạn bè, còn bị người khác kêu là khùng nhưng chẳng thể nào độ nổi với cô bạn này. Khùng là từ để chỉ những người như cậu ấy kia.

Tôi nhận đôi dép rồi xỏ vào thì đột nhiên thấy Para thì thào “Sẽ ổn thôi.”

“Gì cơ?”

“Con đường Mikki yêu quý của tớ chọn lựa sẽ không sai được đâu.”

Đúng là một Paparapa như cậu ấy mới có thể bình thản nói ra được những lời này.

Đồ thị của mọi người hầu như đều di chuyển theo một biên độ khá nhịp nhàng. Nhưng thi thoảng cũng có vài người vận hành theo kiểu hoàn toàn khác biệt. Lớp tôi có ba người. Một người là Para, như đã nói. Hai người còn lại là hai cậu con trai.

“Mikki, có thể sử dụng được hội trường nên sau giờ học hãy tập trung tất cả diễn viên và người hỗ trợ cho vở diễn nhé.”

Người con trai đầu tiên đã nói với tôi như thế trước buổi sinh hoạt cuối ngày, biệt danh của cậu ta là Jika. Ngày xưa cậu ta khá lùn, mặt mũi lại như con gái, trông như có thể gia nhập Takarazuka bất chấp giới tính nên tôi mới lấy cái tên này đặt biệt danh cho cậu ấy. Dạo này cậu ta đã cao lớn hơn ít nhiều, còn được nhiều đứa con gái khác để ý nên tôi cũng thấy có chút không vừa mắt. Tôi có nói gì, đồ thị trái tim cậu ta cũng không biến động. Lúc nào cũng là hai đường thẳng như thể trái tim hoàn toàn bình lặng. Lúc nói chuyện với tôi, Jika luôn như vậy. Trái tim lên xuống vài nhịp bộ không tốt hay sao?

“Tớ biết rồi. Cảm ơn nhé.”

Thôi kệ Jika đi.

Để tôi giới thiệu tiếp. Cậu con trai còn lại hiện đang ngồi ngay sau lưng tôi. Cậu ta hoàn toàn đối lập với Jika, cứ hễ nói chuyện với tôi là đồ thị lại rung lên dữ dội. Giờ tôi đột ngột quay lại chắc cũng vậy.

“Oái, sao, sao thế, bạn Miki?”

“Không, có gì đâu.”

Thấy chưa? Di chuyển quá dữ dội nên ban đầu tôi còn nghĩ cậu ta thích mình, còn thấy tội lỗi vì mình được ưa thích đến thế nhưng có vẻ không phải. Nếu cậu ta thực sự thích tôi, thì khi hai đứa nói chuyện với nhau đồ thị phải đi lên dương chứ? Nhưng đồ thị của anh bạn này lại có chiều hướng đi về âm cho thấy cậu ta không thoải mái khi đối diện với tôi. Đến như thế còn nghĩ rằng người này yêu mình, tôi không tự ngược đến vậy. Thật sự còn thấy xấu hổ. Thôi thì cứ làm thân với cậu ta, quen thuộc với nhau thêm đôi chút để đồ thị không di chuyển về âm nữa là được.

Cũng phải nói thêm là cậu ta ngồi cạnh Eru, dạo gần đây tôi dần cảm thấy quen thuộc với suy nghĩ hai người bạn này có vẻ hòa hợp với nhau. Mọi quan hệ đã tốt sẵn, khi trò chuyện đồ thị

luôn tiên lên dương. Thành một cặp hay chỉ làm bạn bè cũng đều tốt cả. Cũng có cố gắng.

Riêng cậu bạn này vẫn chưa có biệt danh, tôi còn đang nghĩ. Đạo này, Para bắt đầu gọi cậu ta bằng tên nên mọi người cũng dần gọi cậu ấy là Kyou.

“Nào, các bạn diễn viên và người phụ trách âm thanh ánh sáng hãy đi sang hội trường. Ai có thể ở lại tham gia tổ phục trang và đạo cụ thì ra chỗ Miyazato!”

Ngay khi chúng tôi chào giáo viên kết thúc buổi học, tiếng nói lạnh lạnh liên vang vọng khắp lớp. Para ngồi ngay bàn đầu đang ngửa cổ lên trần nhà mà gào. Thầy giáo còn nạt “Em nói bé bé thôi chứ, Kuroda!” nhưng cô nàng đã chống chế “Em lấy khí thế mà!” rồi cũng chẳng xin lỗi gì mà bắt đầu chỉ đạo các bạn trong lớp.

Chắc độc giả cũng đoán ra rồi, chúng tôi đang chuẩn bị cho Lễ hội Văn hóa sẽ diễn ra vào cuối tuần này. Hôm thứ Bảy diễn kịch còn Chủ nhật là hội chợ. Các lớp có quyền lựa chọn tham gia một trong hai, lớp tôi đã chọn màn diễn kịch hào nhoáng. Và thật ra người đứng đầu tàu vụ này chính là Para.

Chuyện xảy ra vào khoảng một tháng trước, khi chúng tôi tổ chức họp lần đầu về Lễ hội Văn hóa. Lớp chúng tôi có thân thiết đến thế nào, khi bàn bạc về Lễ hội Văn hóa cũng gặp phải cảnh chín người mười ý. Nhưng ngay sau khi Para giơ tay lên và hùng hồn ra lời thuyết phục, cuộc họp liền kết thúc.

“Ta làm một màn diễn siêu anh hùng đi. Ai thích nổi bật có thể vào vai anh hùng và phản diện, những ai có hứng thú nhưng không muốn ra trước có thể diễn vai quần chúng hay tay chân của phản diện. Ai thích làm hậu trường thì có thể may phục trang, hỗ trợ diễn xuất hay vài việc vặt vãnh khác. Tổ sẽ làm biên kịch, quay video và nộp cho kì thi vào đại học. Mong các bạn hãy hỗ trợ tổ thực hiện mục tiêu của mình. Xin hết.”

Ý kiến của Para không phải là hỏi xin mà ra lệnh cho tập thể luôn. Không ai có ý kiến hùng hồn xác đáng hơn nữa nên những lời gật gù “Cái đó nghe có vẻ được đấy” lan truyền nhanh chóng.

May thay, lớp tôi có vài bạn khéo léo như Eru, cũng có mấy tên con trai thu hút sự chú ý kiểu Jika. Cũng có người thích nổi bật còn tự ảo tưởng mình là siêu anh hùng. Đúng tôi nè.

Chính vì thế, cả lớp quyết định biểu diễn kịch anh hùng chiến đấu. Thật ra Para đã đi tham quan mấy khoa biểu diễn trên đại học, thậm chí còn viết sẵn cả kịch bản để đưa cho mọi người xem vào ngày hôm đó.

Hẳn nhiên là mọi người đều biết mục tiêu và trường đại học cô nàng muốn vào, nên cũng có ý hỗ trợ phần nào. Lớp mình thật là thích!

Chắc Para cũng nghĩ như vậy. “Các bạn thật tuyệt vời, hãy tổ chức một Lễ hội Văn hóa không thể nào quên.” Câu đó nghe y như mấy câu thoại cũ sì nhưng qua miệng của Para lại không hề giả tạo chút nào. Có lẽ cô nàng cũng chẳng nghĩ ngợi gì nhiều.

“Này, con quỷ ‘thả rông’ kia!”

“Ừ, thì sao? Chẳng lẽ cậu còn nghi ngại gì?”

Tôi chạy gọi với theo Para đang đi về phía hội trường, con quỷ “thả rông” này hùng dũng cởi nút áo khoác, còn định vén luôn áo len với áo sơ mi ra khỏi váy nữa. Đúng lúc cô nàng ấy đang kéo đồ lên lộ cái bụng trắng bóc, tôi vội vàng giữ chặt tay Para.

“Cậu làm gì vậy hả?”

Chung quanh còn cả đồng bạn học, Kyou đang chăm chăm nhìn về phía này vội vàng ngoi lơ rồi nhanh chân bỏ đi.

“Đúng rồi, Miyazato cũng nói sẽ cố gắng sớm hoàn thành phục trang để lo phần mũ đội đầu nữa, chắc cậu ấy sẽ lấy số đo đầu cho Mikki đấy.”

“Ha ha, sao không vén tí nữa để Kyou nhìn thấy luôn đi?”

Đồng phục xộc xệch là thế, Para vẫn có thể ăn nói nghiêm túc như không. Cũng không để tâm đến lời đùa cợt của tôi. Đây là một điểm đặc biệt nơi Para. Tôi có chọc thế nào thì cô nàng vẫn giữ vẻ mặt thản nhiên! Tôi không định kể mấy điều điên khùng này với Jika hay Kyou đâu, đến tôi còn mở miệng kêu điên chắc họ sẽ hoảng lên mất. A, dạo này tôi với Kyou có vẻ thân thiết hơn

chút ít nên cũng thấy an tâm phần nào. Cứ thế này, cậu ấy sẽ không còn thấy khó chịu với tôi nữa.

Nhân tiện, cậu ấy đi tới hội trường vì cũng tham gia diễn. Cậu ta không phải loại người thích xuất hiện trước đám đông nhưng Para bắt phải tham gia. Vì một lí do nên dạo gần đây cậu ấy bị đặt dưới ách thống trị của Para. Tôi thấy vừa lo lắng vừa có chút thú vị.

“Nào, hôm nay cùng cố gắng thôi!”

Para vui vẻ hơn hẳn khi bước vào hội trường. Đồ thị của mọi người hầu như đều nghiêng về dương.

Còn một tuần nữa, chúng tôi đang chuẩn bị cho một Lễ hội Văn hóa thật vui tươi, không cần phải lo lắng gì đến thi cử. Bắt đầu cảnh cuối rồi, aaaa, chuyện hướng nghiệp tính sao đâyyyy?

“Hay thật, cứng đến thế này.”

Para dùng tay phải cầm kem ăn, Eru chạm vào ngón tay trái cô nàng rồi thốt lên với vẻ cảm động lắm. Đúng là cô bạn ngoan ngoan!

“Ngón tay của Kyou cũng dần cứng hơn rồi đó.”

Tôi đòi Kyou đang ngồi đối diện “Cho xem tay trái của cậu nào” thì Para cắt ngang “Không, không”.

“Kyou phải là tay phải. Trò ấy thuận trái mà.”

Para ngoắc ngoắc khiến Kyou ngại ngần chìa bàn tay phải ra. Tôi sờ thử thì thấy bàn tay chưa cứng như Para nhưng ngón tay gầy đàn đã ít nhiều khác hẳn. Khi tôi chạm vào, đồ thị của Kyou lại nhảy loạn như mọi khi. Cậu ấy không có phản ứng đến như thế khi Para hay Eru chạm vào, có gì mà tôi phải giữ kẽ. Vậy thì cứ phải sờ thêm nhiều vào. Đây là phương pháp trị liệu gây sốc. Hiện tại chưa thể thấy được hiệu quả đâu.

Cũng bởi vì hôm nay cậu ấy là đứa con trai duy nhất trong nhóm, đồ thị càng nhảy ghê hơn mọi bận. Thấy hồi hộp khi tụ tập cùng mấy cô bạn cùng lớp thì cậu chàng này cũng kì lạ thật đấy. Tâm trạng của cậu ấy thành ra như thế, một phần là do Jika

vẫn luôn bám dính với cậu ta hôm nay phải tập trung cho hoạt động câu lạc bộ. Lúc thấy Kyou một mình trong nhà ăn, chúng tôi đã tóm luôn cậu ấy.

“Tớ dành toàn bộ kì nghỉ hè tập luyện nên ngón tay cũng cứng cáp hơn, có thể chơi được ít nhiều rồi. Lần tới tớ sẽ biểu diễn cho xem.”

“Tớ muốn nghe.”

Eru nhìn với ánh mắt mong chờ, Kyou gục gặc đầu thì bị sự phụ của mình ngăn lại.

“Này, Kyou, mệnh lệnh của sư phụ. Tớ đã phải luyện lại từ đầu để dạy được Kyou đó. Sau khi kết thúc Lễ hội Văn hóa này, chúng ta sẽ lựa ra một bản nhạc để luyện tập, rồi sẽ biểu diễn trước mặt mọi người. Miyazato với Mikki nhớ đón mừng sự trưởng thành của thầy trò bọn tớ nhé.”

Tuyên bố của vị sư phụ này khiến Kyou có vẻ ỉu dột. Nhưng đồ thị của cậu ta thật tình có thoáng nhích lên chút ít, chỉ mình tôi biết được chuyện này. Tôi cảm thấy kích thích. Đúng là có chút chuyển biến trong tâm lí cậu. Không chệch đi đâu được. Một chút sợ hãi nhưng lại có điểm quật cường. Kyou, cậu khá lắm.

“Kyou vừa học ghi ta lại tham gia lễ hội chắc bận rộn lắm nhỉ. Ha ha. Còn phải nghĩ về chuyện hướng nghiệp nữa, phù.”

“Nói chuyện tương lai mà thở dài vậy không giống Mikki lắm đâu. Thở dài thế thì bay làm sao được. A, bắn tên lửa đạn đạo thì được đó.”

Tôi bỏ qua Para đang đứng phắt dậy thiếu điều muốn bay vào không gian luôn, liếc sang Eru và Kyou.

“Tớ cũng nói rồi. Đây là vấn đề trọng đại đến nặng đầu, ảnh hưởng đến cả đời người.”

“Cậu đừng mặc áo lót nữa, cơ thể sẽ nhẹ nhàng hơn đó.”

Para vẫn đứng nguyên đó giở bộ ngực lại gần, tôi nắm lấy cổ tay cô nàng ấn dúi xuống ghế. Cô nàng này vẫn thả rông đến trường.

Tôi cho đây là một cơ hội tốt nên định hỏi thăm ý kiến Eru và Kyou, nào ngờ giờ nghỉ trưa khoan khoái của chúng tôi đã chấm

dứt sau câu phát ngôn vô cùng Paparapa vì tiếng chuông reng. Bọn tôi toàn những đứa nghiêm túc nên cất trả lại hết đĩa bát ăn, vứt rác rồi tản ra dọn dẹp.

Tuy có vẻ ngốc nghếch nhưng nhìn mỗi đứa tản đi một chỗ thu dọn, tôi chợt thấy buồn vì chỉ còn một năm rưỡi nữa thôi là cả hội sẽ tách ra ai đi đường nấy mất rồi. Chưa gì đã có cảm giác “hoài niệm”.

Đúng như lời Para nói, chẳng giống mình chút nào cả.

Giờ tan học ngày hôm ấy, lớp có thể sử dụng phòng thể dục nên lại chia nhóm biểu diễn và nhóm sản xuất ra tập luyện. Biểu diễn chính thức ở trong phòng thể dục nên phải gắng làm quen cảm giác diễn trên sân khấu lớn. Đây mới là lần thứ ba được diễn trong phòng thể dục. Sự hồi hộp của mọi người đều thể hiện qua cái micro nhỏ gắn trên người và đồ thị cả.

Tôi thì sao? Tất cả đều ổn. Siêu anh hùng có thể cân được cả khi luyện tập lẫn lúc diễn chính thức.

Tôi muốn được diễn từ đầu chí cuối nhưng kịch bản vẫn có những cảnh tôi không cần xuất hiện. Tôi để lại mấy người diễn vai lâu la, bắt bạn gái diễn vai nữ phụ cùng Para ở lại trong phòng thể dục, một mình chạy đi mua chai Pocari. Anh hùng không thể thiếu cảnh hành động, tôi cần bổ sung chất khoáng.

Chỉ còn một tuần nữa là tới Lễ hội Văn hóa, hàng quán thường vắng lặng sau giờ tan học giờ vẫn còn đông đúc lắm. Tôi mua chai Pocari rồi định quay lại phòng thể dục luôn, nhưng phát hiện thằng bạn đang ngồi trên băng ghế trước căng tin nên ném chai nước cho nó.

“Oái!”

“Ha ha, có thể mà không bắt nổi thì trình độ vẫn còi lắm.”

“Nguy hiểm đấy, diễn vai anh hùng chứ không phải bạo lực nhé.”

Tôi vừa cười vừa đỡ lấy chai nước Jika ném ngược lại, rồi ngồi xuống bên cạnh tên ấy.

“Câu lạc bộ nghỉ, tổ phục trang hôm nay cũng nghỉ cơ mà? Cậu làm gì ở đây thế? À, đợi Kyou hả?”

“Đúng, đúng, tớ rảnh mà.”

Đồ thị trái tim Jika vẫn là hai đường bằng phẳng như mọi khi. Nó hơi dao động khi chai Pocari bay tới nhưng tên này hoàn toàn không nghĩ ngợi gì khi nói chuyện với tôi. Chà, tôi cũng chẳng để tâm lắm.

“Cậu ra phòng thể dục cũng được mà.”

“Tớ bước vào đó là không khí sẽ khác đây.”

Jika vui vẻ nói như thể đó là năng lực của cậu ta không bằng, cậu ta đến chỉ tổ khiến đám con trai tụ lại buôn chuyện thôi. Đúng là kẻ phiền phức.

“VẬY HẢ, THẾ THÌ ĐÀNH MƯỢN TẠM ĐỐI TƯỢNG HẸN HÒ CỦA JIKA NHÉ, CỨ ĐỢI ĐI.”

“Hẹn hò gì, bọn tớ chỉ hứa cùng nhau đi xem đĩa thôi.”

“Hai cậu cũng có định mua gì đâu, chỉ lượn lờ trong cửa hàng thôi mà đúng không? Vậy là hẹn hò rồi. Cũng là một cậu chàng khá sâu sắc đó chứ. A, đúng rồi, Jika lúc nào cũng đi cùng với Kyou, hình như quan hệ với Eru cũng khá hơn ít nhiều.”

“HẢ?”

Oái, tôi vốn biết rõ Jika là một kẻ kém nhạy nhưng không sai chút nào. Một kẻ kém nhạy cả chuyện của bản thân mình thì hiểu sao nổi chuyện của người khác chứ.

“TẠI TỚ THẤY ERU VÀ KYOU CÓ VẼ KHÁ HÒA HỢP. CHUYỆN TRÒ CŨNG VUI VẼ NỮA.”

Tôi khéo léo đưa chuyện, giấu biệt vụ đồ thị kia, Jika chẳng nói gì. Đã chẳng nói gì lại nhìn tôi mơ hồ như thể khó chịu còn thở dài nữa, rốt cuộc tôi chẳng hiểu nên phản ứng với cái thái độ khó chịu theo kiểu nào nữa bèn đập cậu ta.

“A, CHẲNG LẼ CẬU ĐÃ NGHE GÌ TỪ KYOU? HAY LÀ TRONG LÚC LÀM VIỆC ĐÃ NGHE ĐƯỢC GÌ TỪ ERU?”

“Không phải vậy, thoải mái thân thiết khác cái cảm xúc kia mà.”

Người nào đó nói như thể hiểu tường tận lắm. Tôi lờ mờ cậu ta thì Jika lại lặng lẽ nở cái nụ cười luôn khiến đám

con gái phát rô lên.

“Gì thế? Cái vẽ lên mặt bình thần thế kia là sao? Định thách thức nhau hả?”

“Nhìn kiểu gì cũng không ra vẽ mặt anh hùng đâu, thôi bỏ đi. Mà Para có bảo, Mikki đang lo lắng điều gì hả?”

“A, ừ, cũng có một chút. Chuyện hướng nghiệp.”

“Hiếm có nhỉ, bình thường cậu có nghĩ ngợi gì đâu.”

“Đúng là thế thật, nhưng Jika không đủ tư cách nói vậy với tớ đâu.”

“Đã bảo bỏ ngay vẽ mặt ấy đi.”

Hai đứa gườm gườm nhìn nhau ở khoảng cách cực gần, bàn tay to tướng của Jika ụp lên mặt tôi rồi ấn xuống. Bàn tay đó không chai ráp như bàn tay luyện ghi ta của Para mà cứng chắc kiểu dân chơi thể thao. Quái vật!

“Nói thế là Jika đã suy nghĩ tử tế rồi sao?”

“Tớ muốn ra nước ngoài làm việc nên chọn học ngoại ngữ.”

“... Hê.”

“Nếu đỗ vào trường quốc lập cũng nhẹ gánh tiền học, làm thêm đôi chút thì cũng tự lo được sinh hoạt phí, tớ cũng muốn đi ra nước ngoài trong thời gian học đại học. Nghe bảo trường đại học được nghỉ hè hơn một tháng cơ mà. Nhưng nếu theo học quốc lập thì phải học cả Toán nữa nên giờ phải cày cật lực vào, lần họp trước thầy đã nói rồi.”

A ha ha, nhìn vẻ mặt tươi cười sảng khoái của Jika, tôi vừa thấy thú vị lại có chút nóng vội. Nhưng không phải thú vị hay nóng vội nghĩ về tương lai của chính mình. Chuyện đó tôi vẫn còn đang cân nhắc. Jika khác với tôi, lập tức có câu trả lời. Sự tự tin và chắc chắn nơi thằng bạn đã chơi cùng mình suốt năm năm đang đe dọa tôi.

“Ồiii.”

“Sao thế, giờ lại quên mất chuyện tập luyện sao?”

Nhìn bộ dạng luống cuống của tôi, Jika chắc vui sướng lắm. Trong khi tôi đang không biết có nên động đầu vào cái mặt đó

hay không thì nghe tiếng ai đó nhẹ nhàng vang lên ngay bên cạnh.

“Bạn, bạn Miki, sư phụ gọi bạn kìa. Với lại, đừng có chọc Jika như thế.”

Tôi quay lại nhìn thì thấy Kyou đứng đó. Đồ thị trái tim của cậu ấy chẳng hiểu sao đang nghiêng về cực âm.

“Ái, không phải! Tớ mới là đứa bị bắt nạt ấy! Xin lỗi, xin lỗi, đến lượt tớ rồi hả?”

Tôi thành thật kể cho cậu ấy nhưng đồ thị của Kyou vẫn nghiêng về âm. Lúc tôi buông tay khỏi Jika thì nó hồi về dương đôi chút, chẳng lẽ là đang quan tâm đến bạn bè sao?

“Vậy tôi đợi trong thư viện nhé, khi nào xong thì qua đó đón tôi.”

“Ông học hả?”

“Không, vào buôn chuyện với thầy giáo thôi. A, đúng rồi, Mikki!”

Tôi đang định đứng lên, ngu ngơ theo bàn tay Jika chìa ra cho mà bắt dậy, Jika ém tiếng kêu khi bị ăn một cú đấm siêu anh hùng từ tôi.

“Cô nàng Para đó, sao cứ áp lại gần tớ á...”

“Ai biết được!”

Para không mặc áo lót để mời gọi Jika sao? Cô nàng này bình thường không hề thể hiện chút hứng thú gì với Jika. Có chuyện gì cũng chỉ mất đi chân chạy vật thôi nhưng tôi cũng để tâm tới hành động của cô bạn Paparapa.

Tôi nhớ hồi sáng gặp Kyou và nói chuyện với cậu ấy vài câu chỗ túm tụm đứng giày thì Jika cũng tới nơi. Tôi vừa giơ tay lên “Chào!” thì chẳng rõ vì sao Para chạy tới ôm chầm lấy cánh tay Jika rồi kéo đi đâu mất. Tôi cố gắng nhớ lại chi tiết thì nhận ra Para còn quay sang mình và nháy mắt một cái rất dở. Chẳng lẽ có ý nói tớ hốt Jika nhé?

Nhưng giờ đâu phải lúc nghĩ đến chuyện đó, tôi còn đang bộn bề đủ thứ.

Thời gian trôi qua đánh vèo, chỉ còn hai ngày nữa là tới Lễ hội Văn hóa mất rồi. Rốt cuộc tôi cũng chẳng nghĩ thêm được gì về chuyện hưởng nghiệp. Hiện đang là học kì hai lớp Mười một nên vẫn còn thời gian suy nghĩ, tôi là một đứa nết đã định mục tiêu nào đó thì nhất định dùng toàn lực để cố gắng đạt đến thành công và đã làm nên nhiều chuyện nhưng cái kiểu học hành mơ mơ hồ hồ thế này lại khiến tôi thấy mỗi mết. Đáng sợ thay đây cũng là một yếu tố máu chốt, tôi có thể dễ dàng hình dung ra. Mỗi người có phương pháp riêng phù hợp với tính cách của mình. Hơn nữa ngắn ngủi gì thì đó là con đường sống tôi đã tìm ra trong mười mấy năm còp nhặt lại, cần phải giành kết quả tốt nhất. Giờ tôi không thể nào vứt bỏ nó được.

“Kể từ lúc đứng sau cánh gà, màn diễn coi như đã bắt đầu. Đừng có ý màn tối khán giả không nhìn thấy mà thả lỏng bản thân mình. Khán giả ngồi ở hàng đầu tiên có khác nào bạn bè của ta nơi cánh gà đâu. Nên mọi người cứ an tâm. Ai cũng đều biết chúng ta hoành tráng đến thế nào rồi mà.”

Cô nàng thủ lĩnh lại bình thản nói ra những câu nếu là người khác thì chắc chắn đêm đó sẽ lẫn lộn trong chăn vì xấu hổ. Hoạt động chuẩn bị cho Lễ hội Văn hóa tốt đẹp đến thế này nhờ một phần rất lớn ở sự cố gắng của Para. Tương phản hoàn toàn với nỗi lo lắng của tôi.

“Mai ta có thể sử dụng hội trường sau giờ tan học, nên mọi người hãy mang phong nền trang trí qua nhé. Chúng ta sẽ kiểm tra lại âm thanh và ánh sáng trong phòng thể chất vào tiết năm. Không sao, mọi thứ sẽ tốt đẹp thôi, dô dô.”

“Rõ!” Tuy hơi đột ngột nhưng mọi người có mặt đều đồng thanh hô vang. Tất cả cùng tỏa ra sức cuốn hút kì bí. Đã thế các bạn đều đang mặc phục trang cho vai diễn nên không khí càng háo hức hơn. Nhưng đâu đó trong tôi vẫn thấp thoáng nỗi lo về con đường sau này, tôi cũng cảm thấy mình không giống mọi khi nhưng chẳng hiểu sao mắt cứ hoa lên.

Mệt thật, con đường sau này nên đi thế nào để tiên lên dương và thế nào sẽ bị kéo tụt xuống âm vậy? Giá như có thể nhìn thấy đồ thị của chính mình. Tôi chẳng bao giờ phải băn khoăn về chuyện yêu đương hay bạn bè mà giờ đây lại lo lắng đến vậy, cái tương lai sự nghiệp kia quả là kẻ thù hùng mạnh.

“Mikki, sao mặt xị ra thế kia, muốn giết ai hả? Để tớ giúp cậu nhé?”

“... Anh hùng mà làm vậy sao?”

Chỉ sợ tôi gạt đầu thì ngay ngày mai Para sẽ vắt óc lên kế hoạch thủ tiêu mất, nên tôi bỏ mặc cô nàng đấy mà nhanh chóng thay giày. Khi theo Para ra ngoài, tôi thấy mấy cô bạn trong lớp đang tụ tập mà không về. Hình như đợi tôi và Para trả chìa khóa hội trường.

“Xin lỗi, các cậu đợi bọn tớ hả?”

“Đâu có. A, đúng rồi, bọn tớ đang buôn chuyện, quan hệ hai anh chàng kia có vẻ khả nghi.”

Bọn tôi nhìn theo tay cô bạn chỉ thì thấy Jika và Kyou sắp bước ra khỏi cổng trường. Hai người đó sóng vai đi cạnh nhau, do không nghe thấy cả hai nói gì nên không gọi lên cảm giác chỉ đặc biệt, nhưng cũng có nét giống mấy cặp đôi hẹn hò nhau đã lâu. Hôm nay tổ phục trang kết thúc công việc sớm hơn nên Jika chắc lại đợi.

“Kể cả quan hệ bạn bè bình thường, hai người đó chắc cũng thích nhau chứ!”

À phải, cô bạn này có hứng thú với mấy cái “đó”. Tôi vừa cười vừa nghĩ ra hôm qua mình cũng nghĩ tới điều tương tự thậm chí còn nói thẳng ra với Jika.

“Không, Kyou thích con gái mà. Cũng có điểm nam tính lắm.”

Para đi theo sau tôi đột nhiên buột miệng nói vậy. Chắc Para cũng thấy Kyou và Eru hợp nhau.

“Chỉ cần thằng đệ của tớ dũng cảm hơn tí thôi.”

“Ha ha, gì vậy, đạo mạo ghê.”

Kể từ khi nhận Kyou làm đệ tử trong kì nghỉ hè này, Para ra dáng sư phụ hẳn còn luôn xưng “sư phụ, sư phụ” với mọi người. Khi Para đang hào hứng tưởng như có thể ra giữa đường mà nhảy nhót thì ngày hôm ấy cũng kết thúc.

Hôm sau, Lễ hội Văn hóa mà chúng tôi mất đến hơn một tháng để chuẩn bị vèo cái đã đến. Para vẫn không chịu mặc áo lót lại lắm nhằm điều gì đó về bí mật thiếu nữ, cô nàng có đâm nhẹ một cái vào cẳng tay tôi, mọi thứ chắc sẽ diễn ra ổn thỏa.

Nhưng lại nảy ra một vấn đề lớn. Cậu trai đóng vai đầu lĩnh phe phản diện bị ngã xe đạp trật khớp tay.

Khi cậu ấy nói mãi lời xin lỗi qua điện thoại, Para không hề thở ra câu nào khó chịu kiểu như “Tớ đã nhắc bao nhiêu lần rằng không được lơ là” mà chỉ nói rằng “Ai lại để bị thương vào lúc này vậy? Tay trật rồi chắc không ăn kem được nữa, tớ sẽ thay cậu ăn ba hộp Häagen-Dazs nhé.” và cười khì khì. Thế rồi, tôi đại diện mọi người đang lo lắng hỏi thăm “Làm sao đây?” thì Para thản nhiên trả lời “Để tớ diễn là được chứ gì?”

Trong lúc mọi người đang lo lắng như thế, đồ thị trái tim của Para vẫn hờ hững quay mòng mòng. Buổi luyện tập ngày hôm đó trừ vài lỗi nhỏ nhỏ thì hầu như hoàn hảo. Mà mấy lỗi nhỏ nhặt đó không phải từ Para mà do vài diễn viên khác. Para đã diễn được một đầu lĩnh phản diện hoàn hảo. Tuy Para chính là người nghĩ ra lời thoại và cốt truyện, còn chỉ đạo diễn xuất cho từng diễn viên, nhưng cậu ấy chưa từng diễn qua lần nào.

“Tớ là dạng người luôn sẵn sàng làm mọi thứ có thể nên đã luyện qua một lượt tất cả các vai diễn ở nhà rồi.”

Mọi người đều chú ý khi cô nàng khoác bộ áo chùng vào người không hề nao núng, chẳng hiểu nghĩ gì mà Para nói ra một câu với vẻ mặt khó hiểu.

“May mà Mikki không vắng mặt.”

“... A, phải.”

Tôi hoàn toàn hiểu lời của Para. Cậu ấy có thể diễn thay phân của tất cả mọi người nhưng không thể diễn được vai siêu anh hùng. Cậu ấy là dạng người “sẵn sàng làm mọi thứ có thể” nên luôn cố gắng hết sức cả chuyện học hành lẫn sở thích. Nhìn qua thì tưởng Paparapa nhưng là một thiếu nữ toàn diện (chính chủ tự khen), ấy vậy mà khoản vận động của Para vô cùng bất bết. Vậy nên, Para không thể thực hiện những cú đá không thể thiếu cho vai diễn siêu anh hùng.

“Vậy thì tớ và Mikki sẽ diễn cảnh hành động lần cuối, xin lỗi Miyazato hơi gấp chút nhưng cậu có thể sửa giùm bộ áo chùng không?”

“Ừ.”

May thay trang phục của đầu lĩnh phản diện chỉ có bộ áo chùng đen tuyền, mặt nạ cáo và gậy chống.

“Tuy có chút vấn đề đột xuất nhưng thế này thì cũng coi như là ổn. Chắc cậu ấy đã gánh hộ mọi điều dở rồi. Hôm nay, mọi người nhớ ăn cơm tối cho ngon rồi tắm rửa và ngủ sớm đi nhé. Ngày mai, chúng ta chắc chắn sẽ có một ngày vui vẻ. Nào, giải tán.”

Para chào theo cái kiểu quái đản như muốn rải nhiệt huyết khắp tứ phía. Các bạn mang cả niềm mong chờ lẫn nỗi bất an về ngày mai cuộn cuộn trong lòng mà rời khỏi hội trường. Từng người rời đi hết tới khi chỉ còn lại hai đứa. Không gian rộng lớn bỗng chốc trở nên buồn và đáng sợ vô cùng. Vẫn là cái hội trường thường lui tới. Mọi người đi rồi, tôi đứng đây chỉ mang lại cảm giác bồn chồn khó hiểu. Trong một thoáng tôi có cảm tưởng như không khí loãng đi hẳn. Gì thế này?

“Pa, Para, chúng ta cũng nhanh đi thôi. A, mai cậu nhớ phải mặc áo nhé.”

“Hê hê hê, ai biết đâu.”

Nhìn gương mặt gian xảo ngốc nghếch của Para và bộ ngực đang ưỡn lên, nỗi bất an trong lòng tôi chợt tan biến.

Cảnh hành động kết thúc mà không có quá nhiều vấn đề. Hầu như chỉ có mình tôi vận động. Vai đầu lĩnh kia chỉ cần nhớ

kĩ để di chuyển cây gây khớp với hành động của tôi là ổn, Para có thể gây sốc cho bọn tôi bằng vụ chạy 50 mét trong mười ba giây cơ mà.

“Para hoàn hảo^[9] rồi. Giờ tớ chỉ cần dùng toàn lực để tạo ra cảm giác quỷ quyết thôi. Thường tớ vẫn bỏ hết chỗ cà rốt cậu không thích ăn lại đây.”

“Quá đáng!”

Chúng tôi lau khô mồ hôi rồi thay bộ đồ thể thao sang đồng phục thường. Hai đứa khóa cửa hội trường ám đầy mùi thuốc khử rồi vui vẻ cùng nhau về phòng giáo viên trả chìa khóa.

Chúng tôi đi dọc hành lang tối mờ đến trước cửa văn phòng sáng choang, đúng lúc thầy giáo rời khỏi đó.

“Thầy, chìa khóa.”

Thầy giáo nhắc nhở “Kính ngữ đâu!” trong khi nhận lại chìa khóa. Chúng tôi vội kêu lên “Xin lỗi thầy,” thì nghe thầy gọi với theo “Mấy đứa về cẩn thận nhé. Miki đừng nên cao hứng quá, dễ mắc lỗi lắm. Thầy đợi màn thể hiện của các em ngày mai.”

“Bọn em sẽ cho thầy thấy tài năng của mình.”

Giọng thầy gắt với theo “Mấy đứa này” nghe có vẻ bức mình nhưng thoáng chút tiếng cười. Dù thế, tôi và Para đã quay lưng bỏ đi như muốn chạy trốn.

Khi thầy nói “Đừng nên cao hứng quá,” tôi nên nghiêm túc lắng nghe hơn đôi chút vì rồi bản thân sẽ phải hối hận.

Tôi ngủ một giấc thật đầy, ăn sáng hai bát no cho một cơ thể tràn đầy năng lượng. Khi gặp bạn bè trên trường, mọi người bàn tán với vẻ lo lắng nhưng không ai nén được phần khích. Tôi dùng cú đá vào lưng Jika để chào thẳng bạn đang tháo giày chỗ tủ đồ. Ừ, rất tốt.

Tôi nghĩ Para là thủ lĩnh nên hôm nay chắc cũng có chút bồn chồn và chào hỏi cô nàng từ đầu buổi sáng. Tuy nhiên, hình như cậu ấy thực sự cố gắng tạo sự quỷ quyết như lời tuyên bố ngày hôm qua hay sao mà ánh mắt trống rỗng lại còn tự xưng là “ta”. Tôi phải ép cô nàng ăn món cà rốt trong hộp cơm để phục hồi tâm lí.

“Mikki giỏi ghê, từ hôm qua tớ đã lo đến mức không thể ngủ nổi. Cố, cố lên nhé.”

Tuy không trong danh sách diễn viên, Eru dễ thương vẫn tỏ ra hồi hộp lo lắng như ai, cũng may đã kịp sửa bộ đồ diễn cho Para. Lúc cậu trai đáng lẽ phải diễn vai phản diện bước vào lớp với vẻ mặt tội lỗi, Jika dẫn đầu đám con trai tóm cậu ta lại rồi về lung tung khắp băng bó bột. Cái tội không cẩn thận, thế này cũng ăn đủ rồi.

Nhóm phụ trách âm thanh ánh sáng và Para đã vào phòng thể chất kiểm tra lại vào buổi sáng. Para trở về thông báo rằng các ô cửa sổ phòng thể chất đều treo rèm che kín cả rồi nên cánh gà sẽ tối hơn so với mọi khi. Nhưng ánh sáng chiếu theo từng chuyển động nên chắc không có vấn đề gì.

Chỉ cần xếp gọn phục trang và các đạo cụ khác vào phòng dụng cụ bên trong phòng thể chất là coi như hoàn tất! Tiếp theo là phải tỏ ra mình thật bảnh tởn.

Sau khi xong tiết sinh hoạt buổi sáng, chúng tôi ngoan ngoãn xếp hàng ngoài hành lang để đi về phía phòng thể chất, thầy bắt phải im lặng nhưng vô tác dụng. Mọi người đều cảm thấy nổi lo lắng và niềm hưng phấn chảy rần rật trong mình.

“Tận hưởng đi nhé!”

Khi quay lại thấy Eru xếp theo thứ tự sau lưng mình đang chớp mắt lia lịa, tôi nói “Cố, cố lên nhé!” to hơn hẳn mọi khi làm thầy giáo sau lưng hai đứa phải lên tiếng nhắc nhở. Dầu sao cũng không đủ để trấn áp sự hoang mang lẫn phần kích thích sục sôi trong lòng người.

Tới trước phòng thể chất, tôi hít vào một hơi thật sâu. Bước vào một bước, tôi liền thấy được không khí trong phòng thể chất khác hẳn mọi khi. Sự trông chờ rồi hồi hộp bất an hay cao hứng đều nhận nhạo nhưng rõ nhất là nhịp tim như đang rung động cả phòng thể chất. Trái tim người nào cũng đang đập dồn dập. Đồ thị của ai cũng vận động khác với mọi khi. Chỉ có mỗi đồ thị của Para vẫn đang quay mò mò.

Hay quá, hay quá, đây là điều tuyệt vời nhất.

Khung chương trình hôm nay bắt đầu bằng màn biểu diễn của các câu lạc bộ. Nhảy, hát rồi đồng ca, rồi đến các mục biểu diễn của các lớp rồi câu lạc bộ kịch sẽ chốt màn. Câu lạc bộ kịch của trường là cả một huyền thoại, vở nhạc kịch hàng năm đều khá là nổi tiếng. Người phụ trách tổ âm thanh và ánh sáng cho lớp tôi năm nay cũng là thành viên của câu lạc bộ đó. Nhờ có cô bạn này mà kịch bản của Para càng hấp dẫn hơn bao giờ hết. Hình như cậu ấy cũng có tham dự màn diễn bên câu lạc bộ kịch. Bên đó cũng có vẻ vui lắm.

Tôi ngồi xuống ghế phân cho lớp mình, phần giới thiệu chương trình nhanh chóng kết thúc để màn diễn bắt đầu.

Cả màn nhảy, hát, rồi đồng ca đều xuất sắc, cũng có vài người bạn của tôi ở lớp khác tham gia. Tôi vui vẻ hòa theo những trái tim vẫn hướng về hoạt động của lớp mình.

Sau khi xong màn trình diễn của các câu lạc bộ, nhiều tràng pháo tay đã vang rền khắp phòng thể chất. Tiếp đến là phần biểu diễn của năm lớp. Trong mười lăm phút nghỉ, lớp đầu tiên bắt đầu chuẩn bị sân khấu, lớp thứ hai cũng phải nhanh chóng sắp xếp đạo cụ sẵn sàng trong phòng dụng cụ. Lớp chúng tôi là lớp thứ hai. Có hai phòng để đạo cụ, chúng tôi có thể phân chia nam nữ để chuẩn bị nhưng không gian không đủ cho nhiều người ra vào nên phải nhường chỗ cho mấy bạn diễn viên thay đồ trước. Tổ đạo cụ và phục trang đợi màn biểu diễn của lớp đầu tiên kết thúc và các diễn viên lui vào cánh gà để hạ màn, thì nhanh chóng ra dựng phong diễn. Đương nhiên bọn tôi cũng đã luyện tập trước cái này rồi.

Khi dàn diễn viên chúng tôi đứng dậy, các bạn cùng lớp đều cổ vũ “Cố gắng lên!”, “Trông chờ vào các cậu đấy!”. Đạo diễn của cả màn là Para cùng cậu bạn trai đáng lẽ phải diễn vai đầu lĩnh phản diện đập tay nhau để nâng cao sĩ khí, rồi đi về phía phòng dụng cụ. Đồ thị tâm lý của cả nhóm phải di chuyển lần nhóm đợi chờ đều thi nhau trôi lên sụt xuống.

Mùi chua chua nơi phòng dụng cụ gợi lại cho tôi cảm xúc như trước màn thi diễn kinh hồi cấp hai.

“Eru cũng giỏi ghê!”

Tôi mặc một bộ thể thao rộng thùng thình bên ngoài bộ đồ siêu anh hùng, tai nghe thấy tiếng cô bạn đóng vai nhân viên văn phòng từ đằng sau.

Cô bạn ấy đang nói đến bộ đồ siêu nhân này. Theo đặt hàng của Para cùng sự góp ý của tôi, Eru đã thiết kế ra bộ đồ này. Cùng với sự góp sức của tổ phục trang. Chúng tôi đã đổ gần như hết kinh phí cho mảng này vào bộ đồ đó còn vôi thêm từ thầy giáo, và bởi vậy đây là một tác phẩm cực kì đáng tự hào của chúng tôi.

“Ha ha, giờ các cậu mới nhận ra Eru giỏi đến thế nào sao?”

“Cậu ấy có phải do Mikki nuôi dạy đâu. A, nhưng bọn tớ không biết đấy. Đạo gần đây mới bắt chuyện được với cậu ấy, đều là nhờ Mikki cả.”

“Eru định thi lên đại học chuyên ngành Thiết kế thời trang đấy.”

Đúng lúc cô bạn thốt lên “Quá hợp,” thì Para từ phòng dụng cụ dành cho nam quay lại. Tôi cầm theo cái mặt nạ anh hùng hoành tráng che mỗi cái miệng rồi bước lại gần Para, cô nàng vẫn mặc nguyên đồng phục.

Cậu ấy định nói gì với tôi nhưng đúng lúc màn biểu diễn của lớp đầu tiên bắt đầu. Khi nghe thấy những tiếng vỗ tay rào rào, tôi đã bị thụ một cú vào chỗ tim.

“Nhờ Mikki, tất cả phụ thuộc vào cậu.”

Nụ cười của Para thật ngốc nghếch. Tôi cũng thụ một cú vào giữa ngực Para đáp lễ.

“Cứ để đó cho tớ.”

Khoảng hai mươi phút sau, màn diễn “Hoàng tử bé” của anh chị lớp Mười hai đã kết thúc. Tôi thích truyện nguyên tác nên cũng muốn xem nhưng mà màn vừa khép lại tôi đã quên tiết, náu mình di chuyển về phía cánh gà trong khi mọi người dựng phong nền.

Trong cánh gà, các bạn hết hít vào thở ra lại co gân giãn cốt để giải tỏa cảm giác căng thẳng. Kyou đóng vai người qua đường đứng ngay bên cạnh tôi, đồ thị của cậu ấy đang chao đảo dữ dội. Y như những lúc nói chuyện với tôi vậy.

Cuối cùng mọi người rút hết khỏi sân khấu, người bên Hội học sinh phụ trách MC bước vào trong màn kiểm tra thử rồi báo “Được rồi”. Đây chính là hai mươi phút nén lại mọi khổ công tập luyện của chúng tôi suốt cả tháng trời.

“Tiếp theo là màn diễn siêu anh hùng của lớp 11-1. Mọi người hãy cùng hồi tưởng lại tuổi thơ, tận hưởng màn biểu diễn lần này nhé.”

Tiếng loa phóng thanh vang vọng, đèn đuốc cũng phụt tắt.

Đến khi màn kéo lên và đèn sáng cũng tốn chút thời gian. Bóng đêm đột ngột này khiến tôi chẳng nhìn được gì. Chẳng thấy mặt người cũng như đồ thị của họ, đó là bóng tối thật sự.

Trong cảnh ấy, tôi chỉ nghe được tiếng rì rào vang lên từ hàng ghế khán giả, nhưng nó đã dạy cho tôi biết một điều.

Tiếng tim của mình rõ ràng đập to hơn lệ thường.

A, không ổn rồi, hình như mình đang lo lắng?

Giờ tôi mới thấy sàn nhà như nhão ra, lưng cũng rịn mồ hôi.

Lâu lắm rồi tôi mới cảm thấy sự lo lắng này.

A, mọi thứ đều phụ thuộc vào mình, mình là anh hùng cơ mà, chết thật.

Chỉ còn một chút nữa là lên sân khấu rồi, liệu có ổn không? Mình. Mình sẽ ổn chứ? Ai có thể nói cho mình biết là ổn....

“Sẽ ổn thôi.”

Tôi nghe rõ tiếng nói đó trong màn đêm.

Những ngón tay lạnh lạnh. Bàn tay trái của tôi đã bị ai đó nắm lấy từ bao giờ. Không ram ráp đến mức như của Para, nhưng là những ngón tay chai sần vì gảy đàn.

Tôi còn chưa kịp nhận ra bàn tay này thuộc về ai thì nó đã buông tay tôi ra. Vài giây sau, ánh sáng quay trở lại, ba người đóng vai người qua đường cũng bước lên sân khấu cùng lúc đó.

Hơi ẩm còn sót lại nơi bàn tay trái khiến tôi thoáng rung mình. Khi bàn tay đó nắm lấy, mọi lo lắng đều tan đi đâu mất. Không phải. Nỗi lo vẫn còn đây. Nhưng khi bàn tay được nắm lấy, nó đã chuyển dần thành một thứ gì khác.

A, mình có thể làm được.

Cảm xúc dậy lên trong lòng khiến tôi nắm chặt bàn tay trái lại, nhìn theo bóng lưng gầy gò của cậu trai đã lên sân khấu trước mà thầm nói lời cảm ơn.

Đã có người ủng hộ tôi vượt qua nỗi lo lắng này, giờ chỉ cần dựa vào sức mình thôi.

Màn biểu diễn diễn ra đúng theo những gì chúng tôi luyện tập.

Âm thanh và ánh sáng đã có người thuần thục bên câu lạc bộ kịch phụ trách nên chẳng có gì phải lo lắng.

Cậu MC đứng dẫn dắt trước thuộc câu lạc bộ phát thanh, miệng lưỡi cũng linh hoạt lắm.

Các bạn diễn dường như cũng được nâng đỡ tinh thần, nên phần hội thoại của người qua đường ở đầu vở rồi phân cảnh cô nhân viên văn phòng bị lũ xấu xa bắt đi đều diễn ra đúng theo kịch bản.

Giờ chỉ còn vai của tôi, Para và cô nữ sinh cấp ba nữa thôi. Tuy có khá nhiều đoạn hội thoại không đầu không cuối, nhưng vài câu đùa tếu thi thoảng điểm thêm vào đều được hưởng ứng nhiệt liệt. Thật tốt.

Nửa đầu vở là những đoạn hội thoại thường nhật nhắc tới sự tồn tại của anh hùng và tập đoàn ác bá, cũng ngầm đưa ra gợi ý cho thấy những kẻ xấu đang sống trà trộn với người tốt. Dường nhiên phải sắp xếp vài đối tượng đáng nghi trong số dân thường để đánh lạc hướng. Nhưng cái vòng đeo nơi tay của Para có cùng dấu ấn trên mấy bộ đồ trùm toàn thân lũ lâu la. Para có ý muốn gợi ý cho khán giả, nên nhiều lần cố tình khoe ra cái vòng đó.

Ánh sáng rồi cũng mờ dần, điệu nhạc rùng rợn nổi lên. Mấy cậu trai mặc đồ bó toàn thân trong vai lâu la xuất hiện. Cô nữ sinh cấp ba gào lên, kịp gọi tên người anh hùng lúc suýt bị mấy tên tay chân kéo đi. Nhưng anh hùng không xuất hiện ngay.

Thời điểm đó thật ra tôi cũng rút xuống, chỉ để lại mình Para trên sân khấu. Tôi nhanh chóng cởi bộ đồ thể thao ra rồi đeo thêm ít đồ trang trí cho bộ đồ siêu nhân nơi cánh gà. Trong lúc

đó, cậu bạn dẫn chuyện đang hô gọi khán giả. Khi tôi đeo mặt nạ vào hoàn thành công tác chuẩn bị, một số khán giả tinh ý đã lên tiếng gọi người anh hùng. Đến lúc tôi xuất hiện rồi!

Nào, hãy xuất hiện rồi đánh bại hết lũ tay chân ác ôn kia, tôi chính là siêu anh hùng đánh bại cái ác cứu giúp dân thường. Ha ha, ngẫu quá đi!

Tôi bắt chước những động tác đặc trưng để vung vẩy đánh bại đám tay chân, bỗng tiếng chuông rền vang. Từ bên cánh gà, một con quỷ mặc bộ trang phục nặng trĩu xuất hiện, là cậu trai to con nhất lớp. Tất thấy mọi người đều sợ hãi, tôi là kẻ duy nhất kiên cường đối mặt. Trận chiến càng cam go, tôi càng hăng sức hơn, phải sử dụng rất nhiều chiêu thức mới có thể hạ gục được hắn. Lũ lâu la tỏ ra nhục nhĩ rất lố lằng rồi thất thủ rút lui.

Vậy là đã lấy lại được sự bình yên cho thị trấn! Tôi còn đang nghĩ vậy thì tiếng cười cao chói lói của Para đã biến mất từ lúc nào vang vọng lại từ cánh gà. Thế là phản diện chính đã lên sàn, tuy nội tâm chỉ là một cô nàng Paparapa. Tôi cũng run lên vì không thể ngờ bạn bè của mình lại là kẻ địch. Kịch bản gốc đã dựng nên một mối tình bi thảm, để kẻ địch của tôi là vai nam nhưng tình hình thế này chỉ biết lái theo hướng như vậy thôi. Khi biết được kẻ đó trước giờ chỉ giả vờ làm bạn với mình, vị anh hùng đã vô cùng thống khổ. Nhưng để duy trì hòa bình, cô ấy bắt buộc phải gượng dậy đối mặt.

Nhưng kẻ này đúng là đầu lĩnh có khác. Cây gậy đó di chuyển theo nhịp điệu của âm thanh, vô hiệu hóa mọi đòn tấn công của tôi, thậm chí tôi còn bị mấy trò ma thuật mị hoặc kia đánh gục. Anh hùng đã rơi vào thảm cảnh rồi.

Những vai diễn thường dân lên tiếng kêu gọi người anh hùng. Tiếp theo là tiếng người dẫn chuyện kêu gọi khán giả. Những vị khán giả tinh ý nhanh chóng lên tiếng tiếp sức, tôi đứng lên và kết hợp với sự hỗ trợ từ hiệu ứng âm thanh ánh sáng để thu gom toàn bộ sức mạnh vào tuyệt chiêu phi cước thành danh của mình!

Giây phút đó, tôi đã giành hết sự chú ý từ Para. “Ra hết sức đi.” Cú đá hết sức bình sinh của tôi trúng phần vai Para được lót

lớp đệm bảo vệ, Para ngã lăn đùng theo một kiểu cách vô cùng khôi hài.

Tên đầu lĩnh phản diện nói nốt câu thoại cuối cùng rồi tắt thở, được đám lâu la kéo vào trong cánh gà. Chỉ còn lại cái mặt nạ cáo. Mọi người chung quanh nhìn thấy cảnh này liền hô lên vang dội. Người dẫn chuyện cũng hồi thúc khán giả vỗ tay hoan hô.

Từ đoạn này, tôi phải xài đến vài kĩ năng diễn xuất phức tạp đôi chút. Tôi đã đánh bại được kẻ xấu. Nhưng siêu anh hùng đâu thể hớn hởi vui mừng bình thường vậy được. Còn cả xúc cảm bị thương khi bạn mình là hóa thân của cái ác, bản thân lại vừa tự tay hạ gục kẻ đó. Tôi phải gánh nỗi đau này trong lòng, vừa chung vui với hòa bình vừa phải truyền tải thông điệp cảnh tỉnh đến toàn bộ người dân Nhật đang đồng thanh hô hào hòa bình được lập nên một cách vô tư vô trách nhiệm mà đẩy mọi tội lỗi lên những kẻ như Para. Đúng là có chút khó diễn.

Nhưng hòa bình rất cuộc vẫn là một thứ đáng trân trọng, những người còn lại trên sân khấu cùng nhau chia sẻ niềm vui, tôi chỉ cần nói nốt câu thoại là có thể kết thúc vở diễn.

Đây chính là màn diễn siêu nhân lần này của chúng tôi.

Giờ tôi chỉ còn đúng câu thoại này nữa là xong.

Tôi lắng nghe lời thoại của vai cô nhân viên văn phòng trong khi khẽ thả lỏng vai.

Đến đây là có thể an tâm rồi. Không còn áp lực nữa. Tôi cũng chưa từng mắc lỗi chỗ này khi luyện tập.

Nỗi lo sợ nơi cánh gà giờ chỉ còn mơ hồ.

Tôi thở phì một hơi như thể không gắn cái mic theo người, giờ mới có thể thư thái để lần đầu nhìn ngó chung quanh. Đã có thể bước tới đây, không ngờ mình lại mê mải đến mức đó.

Tôi thoáng liếc về phía cánh gà thì thấy nụ cười mãn nguyện của Para. Nhìn xuống hàng ghế khán giả thì thấy Eru đang lo lắng chấp hai tay cầu nguyện. Jika đang cười cười nhìn về phía chúng tôi. Còn trên sân khấu là những người bạn cùng lớp vô cùng đáng yêu. Cả cậu bạn đóng vai “người qua đường B” không

có nổi một câu thoại còn không được gắn mic theo người nhưng đã trao tặng tôi dũng khí khi này, ha ha.

A, tâm trạng này là sao?

Một tháng vừa qua thật là vui.

Tôi bất chợt nghĩ đến điều này trên sân khấu. Có lẽ là do cái tính bốc đồng của Para.

Nhưng bốc đồng được như vậy cũng là hạnh phúc.

Mọi người đều tuyệt vời. Nếu thiếu đi tài năng, nỗ lực, sự cố gắng và kiên trì của mọi người thì mọi thứ - phục trang, bối cảnh, âm thanh, ánh sáng - đã chẳng thể hoàn thành. Được ở chung với những người bạn như thế, được làm những điều như thế, tôi cảm thấy hạnh phúc.

Vốn dĩ cả sân khấu này nữa, nếu không vì Para mang trong mình tham vọng lớn lao thì đã không thể khơi mào mọi thứ.

Cô nàng đó bình thường vẫn tự nhiên thả giàn như Paparapa, nên tôi ngại ngùng lắm không miệng nào dám nói ra với người khác cả...

Cậu ấy hiểu hết những điều mình muốn làm, còn không ngần ngại mà thực hiện chúng.

Trong khi dạo này, tôi lúc nào cũng ủ dột như một đĩa oát con nhàm chán. Bản thân tôi cũng hiểu được điều đó.

Tôi cứ luôn lo lắng không biết nên làm gì với tương lai của mình, đồ thị cứ lộn nhào âm dương trong đầu.

A, tôi cũng muốn mình có thể thoải mái và chất chơi được như các bạn để hướng tới điều muốn làm.

“...”

“... Hê?”

Giờ tôi mới nhận ra mình đang làm một điều không thể tin nổi.

Một điều không thể tin nổi.

Tôi đã lơ đãng.

Tôi vẫn đang đứng trên sân khấu, nhưng lại lơ đãng mà chìm vào suy nghĩ rồi quên khuấy đi mọi thứ.

Vậy nên, mãi tới khi cô bạn bên cạnh miễn cưỡng chọc chọc vào vai, tôi hoàn toàn không nhận thấy đã đến lượt thoại của mình.

Chết, không được rồi. Không thể ngờ tôi lại gây ra lỗi vào lúc này.

Tôi vội vội vàng vàng định dùng mic để diễn đoạn của mình. Chỉ có ba dòng thoại. Là câu thoại cuối cùng kết thúc màn diễn.

Không được, không được, phải nói cho rõ ràng. Màn diễn này là kỉ niệm của mọi người, còn đánh cược cả ước mơ của Para.

Đánh cược cả...

(Mikki?)

Người bạn bên cạnh lo lắng liếc mắt như có ý hỏi tôi. Tôi biết rồi, đến lượt thoại của tôi rồi. Đến lượt thoại của tôi rồi...

Câu thoại cuối cùng cần phải nói trong khi nhìn thẳng xuống hàng ghế khán giả. Đầu tiên tôi nhớ đến chuyện này, liền xoay thẳng người hướng về phía khán giả. Lúc đó, ánh sáng đèn sân khấu chiếu thẳng vào mắt tôi.

Giây phút đó.

Tôi chưa từng có trải nghiệm nào như thế này.

Ánh đèn như thể đang soi thẳng vào trong đầu.

Đầu óc tôi như một màn trắng xóa.

“... Hê, hê...ê?”

Tôi tưởng mình đã bị ngã lộn vào một cái lỗ. Một cái lỗ ánh sáng vô tận. Một khi đã ngã vào là không thể dừng lại được. Tôi cố sức, cố sức vươn tay ra để với lấy kí ức và kỉ niệm của mình, nhưng vẫn cứ rơi mãi mà không thể bám víu vào thứ gì.

A, aaaa, cái đó, aaaa, nó gọi là, gì nhỉ?

Tôi đã im lặng một lúc quá lâu, cảm thấy được cả sự nóng ruột của mấy người trên sân khấu rần rạt nơi lưng. Còn lan truyền cả xuống khán giả bên dưới, bắt đầu có những tiếng xì xầm. Năm giác quan của tôi bỗng trở nên bén nhảy, nghe được

cả những tiếng xì xầm. “Sao thế?” “Có chuyện gì?” “ Đên đây thôi?” “Đáng tiếc.”

Khoan đã, không, không phải, tôi nhớ, nhớ chứ, tôi đã tập luyện đến vậy cơ mà.

Nhanh lên, nhanh lên, nhanh lên, tôi phải nói gì đó. Tôi hiểu rõ!

Tôi đã nghĩ vậy rồi nhưng tôi chẳng nhớ được gì, không thể nhớ ra nổi.

Không được, không được, không được.

Tôi đã được tiếp cho dũng khí đến như thế.

Đây còn là kỉ niệm của mọi người.

Nó đánh cược cả ước mơ của Para.

Cứ thế này, tôi không thể diễn thoại được nữa.

Tôi hiểu vậy, nhưng ngôn từ không thoát ra được.

Tại sao, sao lại thế?

Cứ vậy cho qua cả sao, những lời nói nghẹn lại trong cổ họng có phải đang lượn vòng trước mắt tôi không? Thay vào đó, nước mắt lại tuôn ra.

“Mikki đừng nên cao hứng quá dễ mắc lỗi lắm.”

A, vào lúc quan trọng như thế này, tại sao...

Tôi lại thấy sàn dưới chân mình như nhũn ra. Thậm chí còn oặt oẹo hơn cả lúc này, chân tôi vô lực như có thể ngã gục bất cứ lúc nào.

Gục ngã sao, nhất định không được!

Tôi cố gắng đứng thật vững, nhưng mà... thật sự chỉ đang gượng chống chọi mà thôi.

Tôi không đổ gục xuống là vì đột ngột có một thứ gì từ bên cạnh đang đỡ lấy người tôi, hỗ trợ tôi.

Trong khi tôi còn đang hoảng loạn, thứ gì đó đang đỡ lấy người tôi, đang làm gì đó khiến tầm mắt tôi như chao đảo. Chỉ là những âm thanh náo loạn đang mỗi lúc một to hơn, một giọng nói thì thào nơi tai đã chạm tới tận não tôi.

“Không sao đâu, Mikki. Đừng lo lắng, cứ hít một hơi thật sâu vào.”

“... Para?”

Cuối cùng tôi cũng nhận ra. Para đang ôm chầm lấy mình.

Para đã tháo mic đeo ra rồi. Vậy nên, chỉ có âm thanh tôi bắt thần thốt ra vang vọng trong khán đài. Nhưng tôi không biết được rằng những lời đó đã làm hồng hết màn diễn.

Giờ tôi chỉ biết được rằng Para đứng trên sân khấu thế này không được chút nào.

“Không, không được đâu Para. Sao lại ra đây?”

“Hử?”

“Đồ ngốc, hồng hết giờ. Ước mơ của Para, vào đại học, rồi mục tiêu của cậu, đồ thị sẽ thành âm mất.”

Tôi cũng không hiểu rõ mình đang nói gì nữa. Nhưng mà mọi người ở đây đều đã nghe hết cả. Họ chắc đã thấy hết cơn hoảng loạn dậy lên trong lòng tôi. Hàng ghế khán giả lặng yên đến đáng sợ.

Vậy nên, những lời của Para cũng lọt luôn cả vào mic đeo của tôi.

“Mikki đang khóc cơ mà.”

Cậu ấy nói gì vậy?

“Đây là ước mơ của Para cơ mà...”

“Bạn bè đang gặp nạn còn nghĩ ngợi khó khăn đến những chuyện được thua, thế thì tớ lại thành kẻ ngốc rồi.”

Không đúng, thường thì những kẻ không nghĩ ngợi khó khăn mới là ngốc đó...

Cậu ấy chắc không hiểu được suy nghĩ của tôi chẳng, Para đang ôm chặt lấy cơ thể tôi. Lần này cậu ấy chỉ để lại một lời nói vừa đủ nghe “cứ giao lại cho tớ,” và vẫn mặc nguyên bộ áo chùng rồi bước lại gần bạn dẫn chuyện. Cô bạn này định làm điều gì vậy. Trong khi tôi còn đang nghĩ nên làm thế nào để cứu vãn mọi thứ thì Para đã giật mic của bạn dẫn chuyện, hướng về phía khán giả rồi bắt đầu nói.

“Chân thành xin lỗi. Bọn ta có lời này cần phải xin lỗi mọi người.”

Xin lỗi, là do lỗi của tôi...

“Xin lỗi, là bọn ta diễn kịch.”

Ờ, ai chả biết. Chắc chắn trên đầu mọi người đều nổi lên những thắc mắc. Đầu tôi chắc cũng thế. Hiện chắc chẳng ai có thể hiểu được những lời Para đang muốn nói.

“Là bọn ta diễn đây. Ta đã từng có suy nghĩ thế này. Trong thế giới luôn không ngừng đấu tranh, nếu không có một tổ chức hợp lại thành thế lực ác ma hùng mạnh nhất, con người sẽ không thể tập hợp lại thành một khối. Khi nghĩ vậy, ta đã nghĩ đến chuyện hóa thân thành kẻ ác, biến mình thành kẻ địch mạnh mẽ nhất của loài người. Nhưng sau khi cái xấu xa đã đánh gục được khá nhiều, ta thấy cần có thủ lĩnh kết nối tất cả mọi người. Nên đã cố nài ép bạn thân mình vào vai anh hùng chính nghĩa. Ta đã định sau khi cậu ấy đánh bại mình thì không xuất hiện trước mặt con người nữa. Nhưng mà, ta lại không thể chịu đựng nổi khi cô ấy phải một mình gánh vác trách nhiệm. Cũng không thể bỏ mặc người bạn đau khổ một mình được. Kế hoạch của bọn ta đã thất bại rồi. Không vì gì cả, là do sự ngu ngốc của ta. Chúng ta chỉ là anh hùng và kẻ ác giả hiệu mà thôi. Nhưng các người hãy nghĩ đi. Nếu kẻ ác thực sự xuất hiện, liệu anh hùng thực sự có xuất hiện hay không? Giờ các người hợp lực lại cũng chưa muộn đâu. Câu chuyện như vậy đó.”

Para nói vậy trên nền nhạc cổ điển hạ màn, ánh sáng nhạt dần rồi thành màn đen đặc. Khi màn hạ xuống, một, hai tiếng vỗ tay nghi ngại lác đác vang lên rồi dần dần thành tiếng hoan hô vang dội.

“Câu chuyện như vậy đó” chính là câu chốt cuối cùng tôi phải nói. Chứ không phải là lời Para nói theo cách đó. Những gì Para nói ra đều là lời thoại hoàn toàn mới, không hề nằm trong kịch bản.

Tôi giật mình nhận ra. Có khi nào Para đã đoán trước được tôi sẽ làm hỏng mọi chuyện nên mới chuẩn bị sẵn một kết cục

khác hay không? Cảm giác có lỗi và buồn tủi râm rứt trong lòng, tôi gỡ cái mic đeo trên người ra rồi run rẩy lên tiếng với Para trong màn đêm “Cảm ơn” thì Para liền kêu lên một tiếng “Oái!” kì quái.

“Đúng là ngẫu hứng cũng có thể làm nên chuyện. Khi lấy cái mic tớ cũng không biết nên làm gì ấy.”

Thật không vậy? Dám táo gan hành động như thế trong tình cảnh này mà không hề có bất cứ tính toán trước nào, cô nàng này đúng là Paparapa mà. Đáng lẽ nó đã trở thành một thất bại thảm thương. Đáng lẽ tôi đã phải nhận lãnh mọi trách nhiệm. Cậu ấy có thể bỏ rơi tôi cũng được mà.

Nhưng vở diễn đã thành công. Không, không thể nói là thành công được. Nhưng ít nhất chúng tôi không trở thành những kẻ thua cuộc ngốc nghếch.

A, tôi không định nói như thế với cô bạn kia đâu. Ngượng lắm. Nhưng mà, từng giọt từng giọt nước trào lên khóe mắt, tôi đã cố gắng chung vui cùng bạn mình nhưng không thể tránh được điều đó.

“Para đúng là tài thật.”

Khi đèn sáng lên cho lớp tiếp theo chuẩn bị, tôi đã có thể nhìn thấy mặt mọi người. Gương mặt ai cũng đều mang vẻ an tâm. Chỉ có duy nhất Para đang cười.

Đồ thị của cậu ấy chẳng lên dương cũng chẳng về âm, nó cứ quay vòng vòng nơi lồng ngực với điệu cười đó.

Như cô nàng thật hay, bức ghê.

Sau khi kết thúc, tôi vẫn giàn giụa nước mắt trong khi xin lỗi mọi người. Tôi khóc nhiều đến mức không nhớ được mình đã khóc thế nào nên chẳng thể giải thích rõ ràng cho mọi người hay. Tôi chỉ nhớ được rằng mọi người vừa cười vừa nói rất dịu dàng “Mikki cũng lo lắng cơ đấy,” hay “Chẳng cần Para ra mặt, cậu cũng nói được thôi đúng không?” Thôi, tôi đã buồn đến tận đêm rồi. Sau khi suy nghĩ linh tinh đủ thứ, tôi đã ngủ quên đi

mật và sáng hôm sau lại vui tươi trở lại. Buồn mãi cũng chẳng để làm gì cả.

Chủ nhật là lúc để chúng tôi giải tỏa hết những cảm xúc của ngày hôm qua. Tôi có thể thoải mái chơi cho đến khi gian hàng của các lớp khác kết thúc. Sau khi lễ hội khép lại, cả đám hẹn nhau ở một quán hamburger trước cửa ga. Còn được nghỉ bù thứ Hai, đúng là cái lợi của Lễ hội Văn hóa.

Tôi cùng với Para, Eru và đám con gái dạo quanh các gian hàng rồi ăn uống linh tinh đủ thứ, cũng không quên ghé qua gian hàng của câu lạc bộ để chọc ghẹo Jika phải trông hàng. Luôn thế, tôi và Para đòi suất đặc biệt, nhưng đồ mang ra thì chỉ có suất bánh waffle của Eru ngoan ngoãn là được bốn tầng như trong mấy câu chuyện cổ tích, nên khi trả tiền bọn tôi bắt tên Jika phải gánh hết.

Tính cả chuyện này nữa, chúng tôi đã có những giờ phút vui vẻ nhưng tôi lại tự động tách mình khỏi nhóm con gái.

Vì tôi cần tìm một người mà mình nhất định muốn nói chuyện ngày hôm nay đang ngồi lẻ loi trong sân trường.

Lỡ mang tới hiểu lầm gì cho cậu ấy cũng tội, tôi kiếm đại một cái cớ để tách khỏi nhóm con gái và tiến lại chỗ cậu ấy đang ăn takoyaki.

“Chào, Kyou.”

Giây phút tôi cất tiếng, cậu ấy giật bắn người đến mức bật dậy khỏi ghế. Chỗ takoyaki cũng suýt nữa văng mất nên tôi vội vàng đỡ lấy. Cậu ấy ho hắng, đồ thị nay cũng nhiệt tình rung lắc.

“Bạn..., bạn Miki, có..., có chuyện gì thế? Tưởng cậu đi cùng nhóm Miyazato?”

“Ờ bỏ ra đây đây.”

“Ờ..., bỏ ra đây? Sao..., cậu..., cậu có việc gì ư?”

“Ờ? Ờ...”

Khi cậu ấy hỏi thế, tôi mới nhận thấy những điều mình sắp sửa nói ra vô cùng đáng xấu hổ.

“Miki?”

Nào, nói thôi.

“Tớ đến nói lời cảm ơn.”

“Cảm ơn?”

Kyou nghiêng đầu thắc mắc.

“Ừ, sau cánh gà hôm qua, nhờ Kyou nắm tay nên tớ mới có thể bình tĩnh lại được. Ở thì, cuối cùng vẫn hơi fail nhưng thật lòng cảm ơn cậu. Cảm ơn cậu.”

Cảm giác nơi lòng bàn tay chẳng hiểu sao vẫn còn lưu lại.

Tôi đã nói xong lời cảm ơn rồi. Giờ chỉ còn cảnh hai đứa ngại ngùng cười hê hê hê hê với nhau nữa thôi. Trong lòng đã nghĩ vậy nhưng phản ứng của Kyou lại hoàn toàn khác với dự đoán.

Vẻ mặt Kyou càng băn khoăn tợn, như thể sắp sửa nổi cả dẫu hỏi to tướng trên đầu, gương mặt cũng đỏ lựng lên rồi lắc đầu quầy quậy.

“Tớ.., tớ đâu có nắm tay Miki đâu, không có chuyện đó mà.”

“Ờ, có mà! Hôm qua, cậu đứng cạnh tớ còn gì? Cậu đã nắm tay tớ, còn nói là sẽ ổn thôi cơ mà!”

“Tớ không nắm tay cậu. Tuy có nói sẽ ổn thôi thật, nhưng đó là...”

Sau đó, Kyou giải thích cho tôi sự thật đã bị bóp méo trên nền suy tưởng.

“Nhưng vì sự phụ nói rằng kể từ lúc đứng trên cánh gà đã là diễn rồi, tớ thấy lo lắng nên mới vỗ vai và nhắc nhở mình ‘Sẽ ổn cả thôi’. Tớ..., tớ thật sự không nắm tay cậu đâu.”

“...”

A, tôi đại khái hiểu được rồi.

Đúng rồi, cô nàng đó không hề nói gì đến vụ cánh gà cho tới tận hôm qua, còn cho tôi chạm thử vào tay Kyou từ trước nữa, có khi cả vụ hồ hởi nói may mà tôi không văng mặt nữa.

Khi đã hiểu được vấn đề, một cảm giác kì lạ bỗng nhiên ủa đến. Cảm giác này lâu rồi mới thấy lại, sự xấu hổ khi nhận ra mình đã hiểu lầm.

“A, ra thế, nhưng câu nói đó cũng tiếp thêm cho tớ chút can đảm, cảm ơn cậu. Xin lỗi, tớ có chút việc, Jika chắc cũng sắp hết ca trông hàng rồi, cậu cũng đến xem sao. Chào nhé.”

Tôi nhanh miệng nói vậy rồi chẳng hiểu sao lại quay lưng giấu đi gương mặt đang nóng rục của mình. Xin lỗi, Kyou không làm gì sai cả. Thật đó.

Điều đầu tiên là phải đi bắt Para đã.

Rốt cuộc, tôi đợi mãi cũng chẳng có lúc nào riêng tư với Para. Không còn cách nào khác, sau khi mọi người giải tán, tôi liền theo Para về nhà cô nàng.

Trên đường về nhà Para, tôi lôi việc này ra nói thì Para thốt lên “ Ái chà!”

“Tớ cứ tưởng sẽ xuôi chèo mát mái chứ.”

“Biết ngay là trò mèo của cậu.”

“Lộ rồi thì thôi. Ừ, tớ nắm tay cậu đó.”

“Nhưng mà bàn tay đó chưa được rắn chắc như tay Para, hơn nữa còn là tay phải.”

“Tớ nói rồi mà, do tớ dạy học trò nên cũng luyện lại từ đầu.”

Para chìa bàn tay phải ra. Cảm giác giống y khi đó.

“Tớ còn luyện cả tay trái để khớp với Kyou nữa. Bắt đầu cùng lúc nên độ chai cứng cũng như nhau.”

“Đúng thật, mà không không, tớ không hiểu mục đích của cậu. Chẳng lẽ bỏ thấy Kyou hơi gắt với tớ nên có ý định hòa giải?”

Para tỉnh bơ nói.

“Có lẽ là vậy chẳng?”

“Chuyện đó cứ nói thẳng không được sao?”

“Thế thì cần gì diễn nữa.”

“Tớ chẳng hiểu cậu luôn.”

Thấy tôi có vẻ thắc mắc, Para phì cười.

“Có sao đâu, tớ chỉ muốn ủng hộ tình cảm chân thành thôi.”

“Sao...? À, đúng rồi, tớ cũng tiện nhớ ra vụ này. Para không mặc áo lót vì muốn cạ ngực vào người Jika hả?”

Para bối rối thốt lên một tiếng “A!”.

“Không mặc áo lót để tăng độ bí ẩn nha. Vụ đó thì, cậu thấy đó tớ là loại người có thể làm gì thì sẽ làm bằng mọi giá mà.”

Vẻ mặt Para rất tự mãn. Tôi đã cố gắng nghe ra ý tứ trong những lời nói đó nhưng vẫn không hiểu nổi.

A, đúng rồi.

“Tớ bảo này, Para, tớ định đi theo ngành Văn học đó. Mọi người bảo sẽ khó kiếm được việc làm, nhưng tới lúc ấy thì suy nghĩ sau vậy.”

“Đó là chuyện cậu muốn làm?”

“Ừ, tớ thích Cổ văn mà.”

Khi nói tới thứ mình thích, con người có thể vui cười. Para chẳng cười nhưng nghiêm nghị gật đầu.

“Nếu thế thì tốt rồi. Con người còn chẳng có đủ thời gian để làm những việc họ thích, đào đâu ra thời gian để làm những việc mình không thích chứ.”

Para nói ra những lời đó với một vẻ rành rẽ đến thú vị. Nhìn cô bạn này, cuối cùng tôi dường như đã hiểu được tại sao cậu ấy lại khác mọi người như thế.

“Para đúng là anh hùng.”

Tuy tôi đang nói một câu chẳng ăn nhập gì với hoàn cảnh nhưng Para cũng không hỏi han gì hơn, chỉ bảo “Mikki mới đúng chứ.”

Hôm nay, đồ thị của Para vẫn xoay tít mù trước ngực.

Tôi chợt nghĩ hình ảnh đó thật giống cái thất lưng biến hình của các siêu anh hùng tôi từng một thời ngưỡng vọng.

Bí mật III

Khi nhìn mạch đập của mấy người mặc áo khoác đồng phục đi trong sân bay, tôi để ý thấy nhịp tim của họ nhanh hơn hẳn bình thường.

Hiểu rồi, chắc mọi người đang hớn hởi với chuyến tham quan đây mà.

One, two, three, four. One, two, three, four.

Mặt khác, bốn con số tôi thấy được trong tim mình đang đập đều đặn với cùng một nhịp độ không đổi.

Kể cả lúc vui vẻ hay hạnh phúc thì nhịp đập trái tim tôi vẫn vậy thôi.

Tôi có năng lực nhìn thấy mạch đập của mọi người, cũng có khả năng quan sát được mạch đập của chính mình nên tự bao giờ đã có thói quen giữ nhịp đập ổn định. Thói quen đó giúp tôi giữ mình bình tĩnh.

Cũng có người nói giữ được bình tĩnh là một ưu điểm. Nhưng không phải vậy. Chỉ là một con người lạnh lùng thôi. Suy nghĩ đó như một sự hành hạ, cũng khiến tôi xác nhận lại niềm tin mình là một con người đặc biệt. Sáng ra đã thấy khó chịu.

Khi tôi tới sảnh tập trung, liền thấy mấy đứa bạn cùng lớp. Thấy một cậu chàng đang lơ đãng, tôi miễn cưỡng lên tiếng gọi.

“Xin chào, khỏe không Hoàng tử?”

“... Ô, chào Para. Tôi không phải Hoàng tử nhưng tâm trạng đang rất tốt.”

“Thế thì quá tốt rồi.”

Tôi vừa nói vậy vừa tiến sang nửa bước, dụi vào cánh tay cậu ta.

Tuy đây chỉ là một cái chạm nhẹ thông thường nhưng mây tháng nay tôi đang dùng loại dầu gội tên này vẫn hay khen để rù quên cậu. Hơn nữa, con trai thích con gái nhỏ người nên tôi cũng lựa theo khoảng cách chiều cao giữa hai đứa để có thể dễ dàng lọt vào tầm mắt cậu ta hơn.

Nhưng hành động đó vẫn không có hiệu quả gì, như mọi khi.

Trái tim Hoàng tử vẫn bình thản như vậy. Tôi nhìn con số chỉ nhịp tim hiện lên nơi ngực tên này, càng củng cố suy nghĩ của mình.

Tôi chính là không ưa cậu ta ở điểm ấy.

Trái tim tôi đập bình thản trước chuyện tham quan nhưng vẫn có người tôi thích và ghét chứ. Nếu phải nói ra thì tên này chính là dạng người tiêu biểu tôi không thích trong lớp.

Mọi người rất mến cậu và hay gọi cậu là Jika.

Nhưng tôi không hẳn ghét cậu ta vì mấy lí do như dáng người cao ráo, gương mặt nét nào ra nét đấy hay thể thao toàn tài.

Chỉ vì cậu ta giống tôi. Nhịp tim của cậu và nhịp tim của tôi.

Chỉ mình tôi biết được bản chất của tên đó.

Gương mặt kia có tỏ ra cao hứng thế nào, miệng có nói vui đến thế nào, nhịp tim của cậu cũng không hề suy sụp trừ lúc vận động hay phản xạ lại điều gì. Tên này cũng giống tôi, lạnh tanh ở trong lòng. Tôi không tài nào thích được một người như vậy.

Tôi biết rõ là chẳng có mấy hiệu quả nhưng cố tình trêu cũng đâu mất gì, bèn tháo nút áo khoác của cậu ta rồi luồn tay vào.

Hoàng tử chẳng thém ngăn tôi lại, mặc tôi thích làm gì thì làm.

“Cậu làm gì thế, Para?”

“Lạnh quá mà.”

Cứ thế thôi, tôi có làm ra mấy hành động chương mắt như kiểu tình nhân thì trái tim tên này cũng không hề hỗn loạn. Tôi thấy không ăn thua liền đổi tư thế ôm lấy cậu ta.

Tôi đã nghĩ là không có hiệu quả gì đâu, nhưng khi tôi làm như thế, trái tim lại thót lên một nhịp.

Nhưng không phải nhịp tim của cậu ta.

Trái tim tôi đã rung động khi nghe thấy một tiếng vọng từ lồng ngực tên đó.

Riing.

Khi nhận ra âm thanh nho nhỏ đó, tôi vội vàng buông cậu ta ra.

Thấy cậu ta có vẻ thắc mắc, tôi chợt cảm thấy một cơn sóng cồn tràn qua tim mình. Nhưng nó ngay lập tức về với nhịp điệu bình thường, tôi nặn ra cho mình một vẻ mặt ngạc nhiên, đầu tiên phải tìm cách gợi phản ứng từ tên này đã.

“Có tiếng chuông.”

Ngay giây phút tiếng nói của tôi vọng tới tai cậu, một chuyện hiếm có xảy ra cùng lúc với nhịp run lên của trái tim tôi.

Trái tim của chàng Hoàng tử với nụ cười tuyệt vời đó đã lên nhịp rồi. Vậy nghĩa là, cái chuông giấu trong ngực tên ấy mang một ý nghĩa vô cùng quan trọng.

Tôi định dụ cậu nói ra sự thật.

“Cậu tính làm gì với cái chuông đó?”

“Ê... không.”

Tôi đã chờ mong tên này buột miệng nói ra điều gì nhưng mà lớp phòng thủ quá chắc chắn, cậu ta không nói thêm gì nữa.

“Có khi nào là Mikki...”

Tôi cố đu bám. Định bụng lôi một cái tên đặc biệt ra để đo phản ứng của cậu ta.

Nhưng trái tim kia chẳng có phản ứng gì hơn, tên đó nhìn lướt qua sau lưng tôi rồi nói với vẻ nhăm nhắng.

“Không, ừm, là bí mật. Cậu hãy để ý sau lưng đi.”

Bí mật? Bí mật gì? Sau lưng?

“Xin chào! Para! Sao thế? Không khỏe hả? Giờ chúng ta đi xuống đảo phía nam cơ mà?”

Cùng với tiếng chào hỏi vui vẻ kia, tôi bị ôm chầm lấy từ sau lưng. Mọi thắc mắc trong lòng cũng bị ném tung hết vào không khí. Thoát khỏi vòng tay chắc khỏe của cô bạn, tôi quay lại thì thấy cô bạn đáng yêu của mình đang đội mũ rơm giữa tiết trời tháng Hai lạnh cóng, trong khi tất thấy mọi người chung quanh đều đội mũ len và quàng khăn.

“Chào, Mikki. Giữa mùa đông mà đội mũ rơm, cậu đúng là dẫn đầu xu hướng.”

“Gì cơ, mũ len với khăn đúng là phiền phức! Ta đi về phương nam, phương nam cơ mà!”

Mikki lay lay để vai tôi với vẻ hào hứng, nhịp tim cậu ấy cũng đang nhanh và mạnh hơn bất cứ ai ở đây.

Thấy vậy, tôi không khỏi mỉm cười.

Có kẻ mình không ưa thì cũng có người mình yêu quý.

Mikki là cô bạn đáng yêu đáng quý của tôi.

Nếu dùng một vài từ nhận xét về cô bạn này thì chỉ có thể nói là ngốc nghếch, nông cạn, tầm nhìn hạn hẹp. Ấy chết, tôi mà nói ra những lời này chắc chắn nàng ta sẽ nổi cáu lên cho xem.

Nhưng mà cô bạn này khác hẳn tôi, trái tim luôn dễ dàng xao động bởi mọi thứ, một cô nàng rất tốt.

Tôi ngưỡng mộ những người như cô ấy. Đương nhiên, tôi biết mình không thể trở thành người như vậy.

“Tớ yêu Mikki thế này nhất.”

“Tự nhiên sao thế? Nhưng mà, ha ha, cảm ơn. A, chào cậu!”

Mikki vừa thấy một người bạn khác cách đó độ 50 mét, liền buông tôi ra mà chạy đến đó. Miyazato đang thông dong bước lại gần, vai cô ấy hơi nảy lên khi nghe thấy tiếng gọi lớn từ xa nhưng sau đó liền cười xòa thật dịu dàng.

Câu hỏi đã bị quăng thẳng vào hư không, tôi định tiếp tục truy hỏi Hoàng tử đến cùng. Nhưng tên khốn lắm bạn bè này đã cuốn vào cuộc chuyện trò với mấy đứa trong lớp, thành thử tôi ôm cục tức to đùng hơn cả mọi khi mà lên máy bay.

Chẳng biết lão Thân linh ở nơi nào trên thế giới này đã quyết định sự hòa hợp của hai con người ngay khi gặp gỡ.

Điều đó phụ thuộc vào những thứ như mắt nhìn, lập trường hoàn cảnh gặp gỡ chứ chẳng buông tuồng đến mức chết người được.

Chẳng hạn người ta cao hay thấp, địa vị trong trường cao hay thấp. Hay chuyện ở bên nhau lâu hay không có bạn bè hay không.

Con người dựa vào những yếu tố đơn giản như vậy để xét đoán quan hệ giữa người và người.

Tôi không muốn Mikki yêu quý trở thành một người như vậy.

Bởi vì, tôi thấy bản thân mình đáng ghét, luôn sống quần quanh với những suy nghĩ khó chịu.

Nhưng cảm xúc cũng là thứ mạnh mẽ nhất quyết định mối quan hệ giữa người với người, đủ sức đánh bay mọi rào cản.

Tôi luôn canh cánh chuyện đó trong lòng nên mấy tháng nay mới cố vun đắp cho tình cảm của một cậu bạn. Đúng đối tượng của mối tình thâm kín đó chính là cô bạn đáng yêu đáng quý Mikki. Tôi sẽ chứng minh tình cảm đơn phương của cậu bạn đó không phải nhất thời.

Ban đầu, tôi chỉ dõi theo. Dõi theo như một kẻ thứ ba không phiền nhiễu. Đôi lúc lại làm người qua đường bóng gió xa xôi mấy lời Mikki nói. Nhưng mãi chẳng thấy có chút tiến triển gì, nên tôi mới xắn tay vào hỗ trợ. Tôi tìm cách cho hai người đó được ở riêng với nhau. Nhưng mà, ngạc nhiên thay chẳng thấy nhúc nhích tẹo nào. Tôi đây là kiểu người có thể làm gì thì sẽ làm bằng mọi giá. Phải dọn dẹp tên Hoàng tử không gì lay chuyển được lúc nào cũng lượn lờ bên Mikki với lí do bạn từ thuở nhỏ kia trước đã.

Tôi nên dọn dẹp tên đó thế nào đây? Cách đơn giản nhất có thể nghĩ ra được là bắt gọn thôi. Tóm lại là khiến tên đó thích mình.

Tôi đã thử qua khá nhiều phương pháp rồi. Nào là nghiên cứu kiểu tóc của bạn gái cũ cậu ta rồi dùng kiểu đầu đó tiếp cận, vài lần thử áp ngực vào người cậu ta, còn cùng ăn trưa nữa. Nhưng đến giờ vẫn chưa có tí hiệu quả nào.

Đương nhiên là mưu đồ tấn công vẫn không hề nao núng kể cả trong đợt tham quan ngoại khóa này. Nhưng tình hình hiện tại đã khác rồi.

Cậu ta mang theo thứ đó. Chuông. Đó là một thứ khá phiền nhiễu.

Cái chuông đó với bọn tôi có thể mang ý nghĩa khác xa so với những người thuộc về các cộng đồng khác. Tôi buộc phải giải thích thế này.

Nó là một kiểu “bùa may” giúp cho người ta có được tình yêu ngọt ngào buồn nôn được truyền từ thế hệ này qua thế hệ khác trong trường tôi.

Nếu hai người đi riêng với nhau trong buổi tham quan ngoại khóa và tặng chuông cho đối phương thì có thể mãi mãi bên nhau, bình thường thế thôi.

Lời đồn thổi đó bắt nguồn như thế nào vốn chẳng có gì liên quan, nên tôi xin miễn giải thích loằng ngoằng. Cũng chẳng cần biết nó có tác dụng thật hay không. Chỉ cần biết là trao chuông đồng nghĩa với thổ lộ tình cảm với đối phương, mà điều đó thì ý nghĩa đây.

Hoàng tử đang giữ chiếc chuông đó, có nghĩa là tên này định trao nó cho ai đó hoặc đã nhận được từ ai đó.

Đã thế cậu ta còn nhìn Mikki, vẻ như muốn né tránh vấn đề. Nếu cậu nhận cái chuông này từ con gái lớp khác, tôi có thể bỏ qua. Nhưng đáng tiếc thay, khả năng cao là liên quan tới Mikki.

Tôi phải tìm bằng được lời giải cho vấn đề này. Lỡ to chuyện còn tiện chia rẽ Mikki và Hoàng tử, còn không được để họ nhận ra mình đang để tâm quá mức nữa.

Một kẻ có trái tim băng giá như vậy không thể nào đoạt được trái tim nồng nhiệt của Mikki.

“Hoàng tử của sư phụ đã được ai tặng chuông hả?”

Tôi nhìn qua đám nam sinh cùng câu lạc bộ với Hoàng tử, không đánh động mà ôm vòng lấy vai Kyou từ sau lưng, cả trái tim lẫn cơ thể cậu đệ tử run bắn lên.

“Giật cả mình. A, Jika hả? Tôi không nghe nhắc tới, nhưng tên đó nhận được cũng có gì là lạ đâu.”

“Mikki tặng đó.”

Một lời đó của tôi đủ để trái tim cậu Kyou ảm đạm hẳn đi trong Công viên Kỷ niệm Hòa bình ồn ào hỗn loạn.

“Sư phụ đùa đó. Nhưng biết đâu đấy.”

“A, ừ, a, đúng, ừ.”

Thật sự thì cậu đệ tử này chưa từng mở miệng thừa nhận tình cảm của mình với Mikki. Ấy thế mà, tôi không cần năng lực nào cũng đọc vị rõ ràng.

Tôi thích cậu đệ tử này, trái tim có thể rung rinh đến thế vì người mình thích.

“Sư..., sư phụ định tặng cho ai?”

Tôi là sư phụ dạy ghi ta cho cậu ấy, nhưng thấy cách gọi này khá thú vị nên bình thường cũng bắt gọi.

“Kyou chắc chắn có mang theo chuông hả?”

“Dạ, không.”

“Mệnh lệnh của sư phụ. Ngay lập tức đi mua, phải tặng cho Mikki trong chuyến tham quan ngoại khóa này.”

Nhịp đập của Kyou càng lúc càng nhanh và mạnh hơn. Chắc hẳn cậu ta có tưởng tượng qua rồi. Nếu đã toàn lực sẵn sàng, chẳng lẽ lên sân diễn lại ngã ngất ra đó được?

Kể cả có ngã ngất ra cũng phải trao cho bằng được.

Đây là chuyện liên quan tới Mikki đó, lên lớp Mười hai thì bắt đầu phải tập trung vào việc học rồi. Cô nàng này có điểm yếu là tầm nhìn hạn hẹp, lại có tinh thần đề phòng vào những lúc cấp thiết sẽ đóng cửa không đón nhận những thông tin ngoài luồng. Ít nhất cũng phải thể hiện được phần nào tâm ý ra đã.

“Không sao, cứ tấn công hết sức sẽ tán đổ được Mikki thôi.”

Tôi nghĩ vậy đây. Cô ấy khác tôi, mang một trái tim nhiệt thành, chắc chắn sẽ rung động với một tâm lòng nhiệt thành khác. Nếu là một kẻ ngốc vô tình áp đặt tình cảm của mình mà không để tâm tới cảm xúc của Mikki, chắc tôi sẽ chìm tên đó xuống đáy biển xanh thẳm. Nhưng Kyou là một cậu bạn luôn hạ mình tránh né buộc tôi phải thúc đẩy cậu ta. Như thế này này.

“Mikki ơi! Kyou bảo gì này!”

Thấy tôi lớn tiếng gọi, Mikki từ xa chạy lại và hỏi “Sao thế?” Kyou bên cạnh câm nín.

“Kyou bảo gì cơ?”

“Ừ, Kyou nói là thích... xích cái gì đó, muốn nói với cậu đó.”

Tôi nháy mắt kèm cả ẩn ý đe dọa Kyou trong khi rời đi. Coi như đã đạt được mục đích rồi, cố ý chọc cho trái tim kẻ khác phải giật mình. Khi trái tim đập càng nhanh càng mạnh hơn thì sự bình tĩnh cũng mất đi. Nhưng cũng có lúc con người nên đánh mất sự bình tĩnh của mình. Nhất là trường hợp của Kyou, cậu ta có thể hành động táo gan thì sao.

Tôi bỏ lại hai con người đó, cùng ra bàn tán lảm nhảm với đám bạn gái mà Mikki đi cùng lúc này theo phong cách rất Para.

Cái biệt danh Para là do Mikki yêu quý đặt cho tôi đấy.

Tôi sinh ra với năng lực nhận biết được tốc độ nhịp tim của con người, nên ít ra cũng muốn kích thích ai đó chút đỉnh. Tuy hơi thấy có lỗi nhưng đó cũng là một chút tự hào của tôi. Kể từ khi hành xử theo tốc độ tim đập của mọi người, một ngày nọ tôi bắt đầu được gọi bằng cái tên này.

Para trong Paparapa.

Mỉa mai thay, tôi lại thấy hãnh diện. Tuy nhất quyết không để lộ ra bản chất của mình.

Cái biệt danh đó cũng có cái lợi của nó. Bởi trên thế gian này, con người luôn dễ tha thứ cho những hành vi mang danh tính cách.

Đầu óc cậu ta quá lạ lắm, kệ đi. Cứ mặc cậu ta.

Tôi sẽ tận dụng hết mức cái lợi thê mà cá tính Para kia mang lại.

“Giờ là thời điểm người ta bắt đầu thổ lộ với nhau này.”

“Yên nào, Kuroda!”

Vào đêm đầu tiên của chuyến tham quan, tôi quan sát nhịp tim của đám bạn học khi nghe tới từ “tỏ tình” trong khi giáo viên gắt mình với vẻ tức giận. Tuy không đổi nhịp nhưng tốc độ thì mỗi người mỗi khác. Tôi đương nhiên sẽ chú tâm đến những nhịp tim đập nhanh nhất. Chắc chắn là đang đợi cơ hội hay đã trao cho người ta rồi thì phải. Một người như Kyou chắc chỉ nghĩ đến thôi đã thấy sợ rồi, nhưng con trai thì tạm bỏ qua.

Tôi để ý là Mikki và cả Miyazato cũng không phản ứng ngay với lời mình nói. Theo những gì tôi thấy được, Mikki và mấy đứa con gái quen thân với Hoàng tử đều không có dấu hiệu gì bất thường.

Vậy cái chuông đó chắc là để tặng ai khác. Giờ tôi cũng nghĩ ra, chẳng ai tỏ tình ngay trước lúc xuất phát đi tham quan. Nhịp tim của tên Hoàng tử đó vẫn tĩnh lặng như vậy, miệng nhồm nhoàm ăn tôm chiên.

Có vẻ Hoàng tử đã nhận ra ánh mắt tôi nên tươi cười nhìn lại.

Tôi không để lộ ra ngoài mặt nhưng trong lòng thấy tức tối.

Vào đêm đầu tiên, tôi không quan sát được điều gì bất thường.

À thật ra thì Mikki đã ném gối vào người tôi và cuốn cả phòng vào đại hội ném gối, mọi người đều mệt phờ sau khi chơi xong và lăn ra ngủ trước khi chuyện gì kịp xảy ra. Ra thế, chỉ cần làm hao tổn sức mạnh vô ích của những kẻ định tham gia vào cuộc đấu.

Vậy nên tôi là kẻ duy nhất còn lại với màn đêm.

Tôi cũng có nhiều đêm không ngủ vì đủ thứ phải lo nghĩ. Mọi người cũng hay bảo tôi luôn lơ đãng buồn ngủ cả ngày, cũng vì việc đó cả. Hôm nay cũng thế.

Tôi trần trọc trong chăn một hồi lâu, còn bò dậy mây lần chui vào chăn của Mikki, rồi còn uống trà vài bện nên chẳng mấy chốc chai nước trà cũng cạn sạch. Chẳng còn cách nào, tôi đành phải xuống chỗ máy tự động dưới tầng một mua nước để thay đổi không khí.

Phòng tôi có năm bện nữa. Tôi kiểm tra lại chính xác nhịp tim của họ rồi bước ra ngoài hành lang tối. Phòng bện tôi ở trên tầng năm. Tầng bốn là chỗ ngủ của thầy cô. Nam sinh thì ở dưới tầng ba. Khi tôi đi bộ ra chỗ thang máy ngoài hành lang thì đúng lúc hai giáo viên đang đổi ca trực cho nhau.

“Em không ngủ được nên muốn đi mua ít nước uống ạ,” tôi thành thật khai báo rồi bước vào trong thang máy. Khi ấn nút tầng một, tôi thở ra một cái phè.

Chẳng mấy chốc thang máy đã dừng lại. Tôi định ninh đã xuống tầng một rồi nên cũng chẳng kiểm tra mà cứ thế bước tới và va ngay phải một bức tường.

“Ồ, Para. Xin lỗi nhé.”

Tôi ngẩng lên nhìn thì thấy Hoàng tử trong bộ đồ ngủ. Tôi nhìn lên biển hiện số của thang máy và nhận ra mới đến tầng ba thôi. Tôi tặc lưỡi, che giấu tâm tình của mình rồi lui lại, “Thang đi xuống có được không? Chắc là định đi tán gái hả?” tôi bắt chuyện với cậu ta bằng vẻ trêu chọc.

“Làm gì có! Tớ thấy khô họng nên đi mua ít nước thôi. Para thì sao?”

“Tớ định đi tán gái, ai ngờ lại bị Hoàng tử làm phiền.”

“Sao cậu cứ gọi tớ là Hoàng tử mãi thế?”

Trong lòng chẳng thấy vui thích gì nhưng cậu ta vẫn trưng điệu cười dịu dàng như Hoàng tử đó ra vừa đúng lúc thang máy dừng ở tầng một. Khuôn mặt các thầy cô mỗi người một vẻ khi nhìn thấy hai đứa. Tôi thấy phiền nên phủ đầu trước.

“Em đang nóng người quá nên định lén cùng Hoàng tử trốn ra ngoài ạ.”

Sau khi nhìn lướt vẻ mặt của các giáo viên, anh chàng bên cạnh liền nói thêm. “Bện em tình cờ gặp nhau ở thang máy thôi

a.”

Tôi rút ví ra và đi về phía máy bán hàng tự động. “Đừng nói vớ vẩn nữa, nhanh về phòng đi,” giọng thầy chủ nhiệm với theo sau lưng.

Mua xong chai nước trà, tôi ngó sang thấy Hoàng tử đang bám theo giáo viên phụ trách câu lạc bộ rồi. Tôi đã định mặc kệ tên đó ở đây nhưng Hoàng tử lại kết thúc câu chuyện và đi theo tôi.

“Cậu không định mua nước sao?”

“À, phải rồi.”

Thái độ này không đúng với tên đó lắm. Đây là kiểu của Mikki mà.

Cậu ta mua trà và lon cà phê. Chắc cũng không có ý đi ngủ.

Thang máy đi lên tầng năm. Tôi đang im lặng chờ đợi, thì cậu ta đột ngột mở miệng.

“Mà này, cái chuông đó không có gì đâu.”

Tôi không ngờ tên này lại chủ động nhắc tới chuyện đó, nên cũng có chút ngạc nhiên quay sang nhìn cậu ta.

“Hoàng tử đã bảo không thì là không rồi.”

Cậu ta bật cười. Không phải nụ cười sảng khoái với bất cứ ai, mà thoáng chút phiền lòng. Tôi chợt nghĩ đến ý nghĩa ẩn trong nét mặt đó.

“Không, thực sự không phải chuyện Para nên quan tâm đâu. Vậy nên, là...”

“Vậy nên là sao cơ?”

“Cậu không cần cố tìm kiếm làm gì, cứ vui chơi cho thỏa nhé. Hình như cậu có nói điều gì trong giờ ăn mà?”

“...”

Chính vì thế, tôi mới không thích tên này.

Tôi không thể chịu được cái bụng tức anh ách, nên cứ kệ theo thang xuống tầng một.

“À, nếu Para có ý tỏ tình với ai thì lại là chuyện khác.”

“Trái tim tớ đã hiến dâng cho Hoàng tử, nếu chàng không có ý đưa chuông cho ai thì tớ đây có thể thoải mái rồi.”

“A ha ha, cảm ơn nhé. Nhưng đích thực không phải chuyện đáng để Para bận tâm đâu.”

Thang dừng lại. Ở tầng ba.

“Ô, chào nhé, ngày mai gặp lại. Ngủ ngon!”

Tên đó giơ tay chào, tôi cũng chỉ biết đáp “Ừ” cho qua. Giọng điệu đó lại khiến tôi đoán chắc được một điều.

Hôm nay chắc lại là một đêm mất ngủ rồi.

Kết quả là tôi ngủ thiếp đi khi trời gần sáng. Kí ức cuối cùng của tôi là nằm nghiêng người nghe nhạc trong khi thấy kim ngắn đồng hồ ở đâu đó giữa số bốn và số năm. Mikki trong bộ đồ ngủ dễ thương cực kì đánh thức tôi dậy lúc sáu rưỡi. Tôi vờ ngủ mê mà ôm vật Mikki xuống, nhưng cú quăng người đã đánh tan ngay cơn buồn ngủ.

Sau khi ăn sáng, bọn tôi lên xe buýt để ra biển đi thuyền vào buổi sáng.

Trong khi đi chơi thuyền, hay khi cùng mọi người đi dọc bờ biển, rồi xem người dân địa phương biểu diễn dân vũ, tôi vẫn vô cùng hứng thú ngắm nhìn và lắng nghe mọi thứ mà lòng ngẫm nghĩ về chuyện đêm qua.

Tại sao tên đó phải tốn sức nói chuyện này với tôi làm gì? Nhịp tim của cậu ta luôn bình thường trong mọi trường hợp, có thể điều này cũng chẳng là gì nhưng tên này đã nói vậy với tôi thì chắc cũng phải có ý nghĩa gì đó. Cậu nói “Cậu không cần để tâm” dường như là mong tôi không để tâm thật. Tôi nhận ra khi chạm phải chiếc chuông vào sáng hôm qua, trái tim tên đó đã giật thót lên. Vậy càng chắc chắn cậu ta bảo tôi không cần để tâm, tức là mong tôi không để tâm tới chuyện này rồi. Nếu đã vậy thì lại quay trở về câu hỏi ban đầu. Sợi chỉ buộc chuông của Hoàng tử định kết với ai đây?

“Para cũng thiêu ngủ hả? Thây gà gât. Tớ cũng buồn ngủ quá.”

Hoàng tử đang ngáp một cái rõ lớn bên cạnh. Chiều ngày thứ hai, cả trường đến thăm Viện Hải dương học sau bữa trưa. Tôi và Hoàng tử thân thiện đứng cạnh nhau ngắm nhìn đàn cá tung tăng trong bể. Đây thật tình là một hành động có tính toán. Tôi và Miyazato đang tìm cách giữ Hoàng tử xa khỏi Kyou. Hiện Mikki và Kyou đang ngắm cá và vui vẻ trò chuyện ở cách chúng tôi một khoảng. Không tốt sao, một cuộc hẹn hò trong Viện Hải dương học. Tôi đã ra lệnh cho đồ đệ phải tặng chuông cho cô bạn rồi nhưng vẫn chưa thấy có dấu hiệu gì.

Vào lúc Miyazato đi vệ sinh, tôi tìm cách lựa lời nói với Hoàng tử.

“Tại Hoàng tử nói ra những điều thâm sâu làm tớ ngủ không nổi đó.”

Tôi làm ra vẻ mặt như thể mình thật sự quan tâm rồi khẽ cúi xuống, thẽ thọt hỏi.

“Cái chuông đó, cậu định trao cho ai?”

Hoàng tử dường như ngay từ đầu đã không nhận ra tôi đang diễn, liền lắc đầu.

“Đã bảo đây không phải là chuyện Para cần để tâm mà...”

Hoàng tử chột ngừng lời. Tôi nhìn theo ánh mắt cậu ấy thì thấy Miyazato đang quay lại. Áo sơ mi trắng, váy xanh. Trang phục của cậu ấy hôm nay mang tông màu của biển, cũng hợp với dáng hình nhỏ bé ấy.

“Sao thế? Ờ, quần áo tớ dính gì hả?”

Hoàng tử cười xòa nhìn Miyazato áp hai tay lên mặt trong khi ngó quanh người mình.

“Không, không, hôm nay Eru mặc bộ quần áo trông như kem đá bào ấy. Para nhỉ?”

“... Ừm, trông ngon lành quá. Thật muốn ăn.”

Miyazato bật cười vui vẻ khi nghe tôi nói vậy.

Tôi ngẩng nhìn nụ cười đó, lòng cũng thấy vui vui vì cô bạn này có thể cười thoải mái như vậy với bọn tôi. Tôi cũng thích cậu ấy lắm. Miyazato là một cô gái ngoan. Khác hẳn kẻ giả tạo lừa mình dối người như tôi đây.

Không muốn Miyazato nghe lại bảo tôi không cần để tâm, tên này đúng là thích đùa.

Ờ, biết đâu cậu ta lại định tặng cái chuông này cho Miyazato nhỉ? Hai người này cùng một tổ trong đợt Lễ hội Văn hóa nên cũng thân thiết với nhau hơn.

Hay cứ đặt cược xem sao? Nếu có thể làm gì thì hãy làm bằng mọi giá. Trên thế giới này có mấy ai ân hận vì những điều mình đã làm? Cứ đặt cược xem chàng Hoàng tử cẩn thận mồm mép này liệu có lúc hờ hênh điều gì không.

Bọn tôi đi thành hàng đến khi thấy một bể cá khổng lồ hiện ra, Mikki cứ gào loạn lên “ôi trời, đẹp chưa, đẹp chưa kìa” đằng sau. Đầu tiên, tôi bắt chuyện với Hoàng tử bằng cách khen nơi này đẹp, rất thích hợp làm chốn hẹn hò.

“Hoàng tử này.”

“Para! Đẹp quá! Đẹp quá!”

Chiến lược của tôi đã bị Mikki phá hoại trong trạng thái phản kích. Mikki chớp lấy cánh tay tôi rồi kéo giật. Cũng chẳng cần phải kiểm tra nhịp tim của Mikki làm gì, tôi có thể cảm nhận trực tiếp nhịp đập đó thông qua cánh tay đang chạm vào người cậu ấy. Thật sự cánh tay tôi còn hơi đau kìa. Nhưng mà, tôi đâu có lí do gì để ngăn cản niềm vui của Mikki. Chuyện trò với Hoàng tử đương nhiên cũng đâu sánh bằng.

Khi quyết định để mặc cho Mikki kéo mình đi, tôi thoáng thấy Hoàng tử đang cười với vẻ vui thích.

“Đẹp quá! Thật sự đẹp quá đi!”

Mikki dễ thương cứ như một đứa trẻ, cơn hưng phấn ngày hôm đó kéo dài tới tận đêm không có dấu hiệu nguội đi. Cũng chẳng có ai dập tắt hứng buồn chuyện của Mikki. Nhưng chắc

phải cỡ như Kyou mới có thể ngồi lắng nghe chuyện đó suốt nhiều giờ liền mà vẻ mặt không khó chịu chút nào. Tôi cũng có thể.

“Ôi, chắc tương lai tớ sẽ làm cô giáo.”

“Sao không làm cô nuôi dạy hổ^[10]?”

Mikki xĩa đũa vào Hoàng tử ngồi bên cạnh trước câu đùa của cậu ta. Tuy không có ý xĩa thật nhưng mà ăn uống như thế thô lỗ quá.

“Thì năm nào chẳng được đến đó tham quan.”

“Đúng là Mikki, lí do ngốc nghếch ghê.”

Mikki giáng một cú vào vai Hoàng tử. Tôi thấy an tâm hơn vì Kyou không ngây thơ cho rằng hai người này trả treo nhau thế tức là quan hệ không tốt, trái tim cậu ấy có hơi hẫng một nhịp. Nếu đã thấy bất an, sao không hành động ngay đi.

Tôi mà là Kyou, chắc lúc nào cũng tự soi xét bản thân quá mức, tò mò tọc mạch đủ thứ chuyện không chừng. Có lẽ còn bị đánh cho cũng nên. Ăn uống tắm rửa xong là thời gian tự do, đám con gái bọn tôi trốn trong phòng tắm chuyện yêu đương, tôi cũng cố gắng chen Kyou vào câu chuyện. Vì tôi quá hóng hớt, mũi dùi bỗng chĩa về phía tôi.

“Hình như chưa hề hỏi Para về vụ này, cậu có dự định tặng chuông cho ai không?”

Một cô nàng được xưng tụng là có nhiều kinh nghiệm phong phú trong lớp đột nhiên hỏi tôi. Nhìn vẻ mặt nàng ấy, tôi hiểu đó không phải câu hỏi xã giao mà là tò mò thực sự. Chỉ là cô bé này thường có chút lạnh lùng, vậy mà giờ tim lại đập dồn như thế. Tôi nghĩ vậy trong khi nhìn quanh, nhịp tim của Mikki lẫn Miyazato cũng có chút cao hơn. Có lẽ tôi mới là kẻ quái dị khi trái tim không đập nhanh chút nào trong đêm tham quan ngoại khóa.

Mọi người quan tâm đến một kẻ nhạt nhẽo như tôi thì ít ra tôi cũng nên cho họ câu trả lời thành thật.

“Không hứng thú. Con người tớ trời sinh bản tính cô độc mà, hê hê hê, đàn ông phiền phức lắm.”

Không rõ mọi người tiếp nhận câu trả lời này ra sao nhưng ai ai cũng cười. Nếu thoát được câu chuyện bằng cách này thì có thể qua đêm nay rồi, tôi nghĩ vậy mà không phải vậy.

“Nhưng dạo này, cậu cứ gọi Jika là ‘Hoàng tử’, ‘Hoàng tử’, còn suốt ngày dính lấy cậu ấy mà.”

Ra là thế, đến lúc rồi. Nhưng đầu cần phải loạn lên. Câu hỏi này nằm trong dự đoán, tôi đã chuẩn bị sẵn mấy câu trả lời rồi. Chỉ cần lựa ra câu trả lời phù hợp nhất với hoàn cảnh thôi. Tôi hơi suy nghĩ một chút nhưng chưa kịp đáp thì Miyazato đã đỡ lời hộ.

“Hồi đầu tớ cũng thấy có chút hồi hộp khi nhìn cậu ấy, nhưng nhìn lâu thì lại thấy bình thường mà cậu ấy dễ cười thật.”

Đúng là một câu trả lời hay. Nhất là khi tôi cũng chẳng cần phải giải thích gì thêm, chỉ cần để vào “Đúng vậy đấy” là xong. Vừa có thể phủ nhận tình cảm yêu đương, lại có thể lái sang một dạng cảm xúc khác.

“Trời ạ, ra là vậy sao?”

Đám con gái trong lớp thở dài còn Mikki lại cười.

“Ha ha, ai tưởng tượng được Para và Jika hẹn hò chứ. Chỉ cần nghĩ tới thôi đã cười không khép miệng lại được, đến muốn lật ngửa người luôn rồi.”

Mikki cười như nắc nẻ trong khi lật ngửa người trên chăn. Tôi thấy cô nàng chột nín cười rồi nhìn lên trần, khóe miệng khẽ nhếch.

“Nhưng chắc sẽ nhận được chuông từ ai đó đấy.”

“A, vui thế.”

“Đơn điệu vậy. Ừm.”

Mikki vẫn cứ nằm ngửa đó, nhìn tôi rồi thì thảo với vẻ không nghĩ ngợi gì như mọi khi.

“Không biết người con trai Para thực lòng thích sẽ như thế nào. Người đó có tồn tại không nhỉ?”

“... Hừm, ai mà biết được.”

Tôi chẳng biết đáp thê nào cho xuôi. Không thể thản nhiên như mọi khi.

Một người rung động được trái tim tôi. Trái tim khó rung động này phải ngân nga lên cơ.

Trái tim có thể rung rinh tới mức này đã là vô cùng hiếm hoi rồi. Hiếm hoi đến đáng lòng.

“Tớ đi mua trà đây. A, ai đó đi theo tớ rồi đột nhiên đánh ngất, kéo vào trong góc tối cũng được đó. Ờ kìa, vẻ mặt Mikki chắc định theo tớ đó hả, đáng sợ quá!”

“Im lặng mà đi đi.”

Mikki yêu quý đẩy vào lưng đúng như dự đoán, tôi liền rời khỏi phòng. Sau khi hít một hơi thật sâu, nhịp tim lập tức về mức bình thường. Cũng không còn cảm giác chợn chợn buồn nôn nữa. Chỉ hơi choáng váng do thiếu ngủ thôi.

Hi vọng hôm nay có thể ngủ sớm được.

Tôi thấy mình cũng ngốc khi thầm ước điều này.

Đêm nay, tôi lại nằm lắng nghe tiếng ngáy khe khẽ của Mikki và chong mắt đợi trời sáng.

Ngày thứ ba là một ngày nắng chói chang. Luồng nhiệt của Mặt trời mạnh đến mức khiến cho chiếc áo dài tay cũng trở nên bí bức trong một ngày tháng Hai. Nếu sống trong thời tiết này, tuổi thọ trung bình có khi cũng tăng lên chăng?

Hôm nay, lịch trình thiên về nghiên cứu học tập. Tôi đi mòn chân trong khi lắng nghe giới thiệu về vùng đất này, nhân tiện nghĩ đôi chút về nó. Tôi cũng mong đợi buổi nay lắm nhưng một vấn đề khác phát sinh. Tôi hơi lo cho thể lực của mình.

Thường thì tôi vẫn có thể ngồi học trong lớp bất chấp thiếu ngủ. Nhưng những ngày như thế, tôi luôn về nhà với thân thể mệt bã rồi ngủ lã ngủ lóc đến tận giờ cơm. Tôi vốn không phải là loại dai sức. Có lẽ thần linh bắt tôi đánh đổi sức lực và thần kinh vận động để có được năng lực này chăng. Có lẽ những thứ đáng ra phải chia cho tôi, Hoàng tử đã hưởng hết rồi.

Tuy cũng chẳng ngủ được mấy nhưng tên đó hôm nay vẫn khỏe như thường. Nhịp tim vẫn đều đặn như mọi khi. Còn tôi chắc do thiếu ngủ mà tim có đập nhanh hơn đôi chút.

Chỉ còn hai ngày rưỡi nữa, từ sáng tôi đã đeo Kyou như vậy rồi lên xe buýt. Do nghĩ tới chuyện mượn vai Hoàng tử để bảo toàn sức lực nên tôi đã chọn chỗ ngồi bên cạnh tên đó. Nhưng khi xe buýt vừa xuất phát được mấy giây, cậu ta đã khẽ bảo tôi.

“Para, tớ xin lỗi nhưng từ giờ cậu có thể thôi trò nghịch phá này không?”

Sao cậu ta lại nói vậy và sao phải khẽ giọng thế, không phải là tôi không hiểu được. Nhưng rút lui đồng nghĩa với công nhận tất cả chỉ là nghịch phá, tôi liền giả ngây.

“Cái gì cơ?”

Hoàng tử cười buồn. Thế cũng được. Tên này biết hành động trước nay của tôi chỉ là quậy phá cũng chẳng sao. Nếu lỡ có ý nghĩ rằng trong trò nghịch phá này cũng có điểm thật lòng thì cũng được thôi.

“Cậu cứ bám lấy tớ, rồi gọi tớ là Hoàng tử. Chẳng vui gì cả đâu. Para cũng muốn chơi cùng với Mikki hơn mà?”

Hừm.

Chắc, tôi cũng sẵn lòng nuốt trôi mong muốn của Hoàng tử đấy chứ. Tuy có hơi quá vì hôm nay chọn ngồi cạnh Hoàng tử là do nghĩ tới vấn đề thể lực của mình thôi. Vậy thì, tôi cũng có thể chậm rãi đi sang chỗ Miyazato. Đáng tiếc, tôi không phải dạng người dễ khuất phục như vậy.

Chắc tên này cũng đã lường trước được tôi sẽ lại đeo lên vẻ mặt quậy phá, miệng khẽ thì thảo ra điều kiện chẳng. Nhưng nhịp tim không hề biến đổi. Cậu ta chỉ cười một lần với vẻ miễn cưỡng rồi lắc đầu.

Tôi hiểu mình không nhiều năng lượng, những chuyện này chắc cũng chẳng có mấy tác dụng. Nhưng mà, tôi lại chuẩn bị tinh thần khơi lên một thứ xúc cảm chẳng thích thú gì.

“Hòa thuận với nhau nhé, Hoàng tử của tớ.”

“Cậu...”

Đáng lí phải nổi giận, nhưng Hoàng tử chỉ cười với vẻ phiên lòng, đúng là một con người dịu dàng. Ít nhất là vẻ bề ngoài. Tôi lại cứ lợi dụng điểm đó, quả là một kẻ khó ưa. Ít nhất là trong thâm tâm tôi nghĩ vậy.

Tôi nhắm mắt lại, nghĩ rằng mình thường chọn rút lui. Chắc là vậy. Cảm xúc này hẳn liên quan đến vụ thiếu ngủ đây. Hoặc cũng có thể liên quan tới vụ hôm qua.

Tôi quyết định sẽ thi gan với Hoàng tử.

Chuyện này cũng hiển nhiên thôi, nhưng quãng đường rất dài và căn bản là phải đi bộ.

“Para, đừng gắng sức quá.”

“Không, không sao.”

Hoàng tử nói tôi đừng bám lấy cậu ta, vậy mà vẫn chìa tay cho tôi nắm khi lên dốc hoặc lên bậc thang. Tôi không có lợi thế vận động nên chẳng kiểm soát được nhịp tim của mình, nhưng trái tim cậu ta cũng chỉ khẽ nảy lên đôi chút, còn trông hoàn toàn khỏe mạnh. Tên này là thứ quái vật gì vậy.

Tôi được Hoàng tử giúp đỡ, Mikki và bạn bè dịu dàng cổ vũ, rồi cũng vượt qua được buổi sáng. Giờ ăn trưa tôi vẫn chọn ngồi bên cạnh Hoàng tử. Bình thường tôi sẽ biết ý mà giải thoát cho cậu ta vào giờ ăn trưa, nhưng tôi đã nói rồi đó: thi gan. Tôi đòi Hoàng tử dứt cho ăn, còn vùi vĩnh nợ kia. Mikki chỉ cười còn nét mặt Miyazato có vẻ kì lạ. Cô bạn này cũng tinh nhạy ghê đó. Cũng may nhờ thế mà tôi đã phục hồi được thể lực, bữa trưa còn dư đến tám phần nên tôi bèn tha cho Hoàng tử, vụ này thì không dính líu tới chuyện bướng hay không.

Đoạn đường buổi chiều thoải mái hơn buổi sáng nhiều. Cả trường đi xem xét thêm vài địa danh và bảo tàng kĩ thuật địa phương, rồi cùng thưởng thức một buổi biểu diễn nho nhỏ. Lịch trình tham quan có lúc nhẹ nhàng có lúc nặng nhọc, nhưng lúc này lại vô cùng quan trọng đối với tôi.

Sau khi thu dọn xong bữa trưa và đang đi vệ sinh, tôi nảy ra ý định mua một ít đồ uống dinh dưỡng ở đâu đó thì bất chợt cảm giác có người gõ gõ vai mình. Tôi quay lại thì thấy Miyazato, cô

bạn duy nhất trong tổ còn sót lại ở sảnh điểm danh tập trung trừ tôi ra, trái tim cậu ấy đang đập hơi nhanh một chút.

Có chuyện gì vậy nhỉ? Tôi hơi nghiêng đầu thắc mắc thì cậu ấy đã lí giải nét mặt kì dị trưa nay của mình.

“A, tớ bảo này, có thể tớ lo chuyện bao đồng nhưng cậu có thể thôi đối xử với Jika như thế được không?”

“Ờ kìa, cậu thấy Hoàng tử khó chịu lắm hả?”

“Ừm, nhưng mà, Para cũng đâu thấy vui.”

Những lời nói đó như đi guốc trong bụng tôi. Trong một thoáng, thực sự chỉ một thoáng thôi, tôi nghĩ rằng mình đã quá mệt mỏi mà không che giấu được bản thân như mọi khi nữa. Cơ mặt của tôi đã biểu lộ rõ lòng tôi và Miyazato nhạy cảm hơn người liền nhận ra điều đó chẳng? Tôi thoái lui một bước.

Tôi lập tức nhận ra sai lầm của mình và nặn ra một nụ cười. Tôi còn nói “Đâu, vui mà” nhưng vô tác dụng. Vẻ mặt kì lạ của Miyazato vẫn không mất đi.

Tôi hiểu mình đã mắc kẹt rồi.

Thực ra tôi cũng biết Miyazato dường như có hơi sợ điểm gì đó ở tôi. Có thể cậu ấy đã nắm bắt được một điểm nào mà mọi người không thấy hoặc nhìn thấu được nội tâm lạnh lẽo của tôi, nếu vậy thì tôi có thể hiểu được đích xác nguyên nhân nỗi sợ của cậu ấy. Nhưng đây là lần đầu tiên cậu ấy thẳng thắn trước mặt tôi như thế, ai thử nghiệm cũng biết điều này vừa khó chịu lại phiền nhiễu đến thế nào. Dường như chỉ muốn chui ngay vào lỗ nẻ nào đó, bất chấp chốn này chẳng có ai.

Tôi đã nghĩ tới chuyện xin lỗi. Cô bạn này vì tôi và Hoàng tử mới lấy hết dũng khí để nói ra trong khi tôi quá quắt như thế. Tôi nghĩ vậy nhưng cũng cảm thấy làm thế tức là công nhận nội tâm mình lạnh lẽo đến chừng nào, nên không thể nói lời “Xin lỗi” dù biết lần này mình chắc chắn sẽ bị ghét.

Chỉ một điều này thôi: tôi cũng ghét chính mình.

“Para và Eru sao thế? Độ xem ai cười đẹp hơn hả?”

Mikki vừa quay về từ nhà vệ sinh đã cứu vớt tôi nhưng mọi chuyện cũng chẳng thể văn hời. Sau đó, hai đứa cứ giữ khoảng

cách với nhau, mãi chẳng thể giải trừ được hiểu lầm. Mà không, điều này vốn cũng đâu phải là hiểu lầm. Mọi cảm nhận của Miyazato, đáng sợ thay, đều đúng cả.

Tôi cũng không hề lui bước, sau đó vẫn đi chung với Hoàng tử. Tiếp tục thi gan. Tôi cũng thắc mắc sao mình phải cố đến thế làm gì. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, mấy trò này toàn là do bản thân tự biên tự diễn cả.

Trước giờ tôi vẫn luôn cố gắng vì Para, vì một bản thân được mọi người yêu quý.

Giữ mãi bản thân thật sự của tôi không hề ổn. Nên tôi phải cố gắng, phải cố gắng.

Phải cố gắng, trong lòng cứ ngán mãi điệp khúc đó hẳn là do mệt mỏi quá độ rồi. Cả thể xác, lẫn trái tim. Một bước của Miyazato đã là giọt nước làm tràn li.

Thấy chưa, tôi lại đổ lỗi cho người khác rồi. Trong khi thực ra toàn là mình xấu xa.

Sau khi đi tham quan danh lam thắng cảnh và bảo tàng mỹ thuật, rồi thưởng thức một buổi biểu diễn nho nhỏ, mọi người di chuyển về khách sạn. Bọn tôi có chút thời gian rỗi trước giờ cơm, trưởng nhóm có trách nhiệm đi tập trung nghe phổ biến tình hình, các học sinh khác đều nghỉ ngơi trong phòng. Một nhóm thường có khoảng năm hay sáu người và trưởng nhóm bọn tôi là Hoàng tử. Tên đó sẽ nghe họp về lịch trình này kia cho ngày mai, rồi truyền đạt lại cho mọi người trong bữa tối. Chẳng thấy cô nàng nhắc đến chuyện yêu đương cùng phòng hôm qua đâu cả. Cậu ấy là trưởng nhóm một bên khác.

Còn lại năm người trong phòng, Mikki đang bùng bùng nhiệt huyết bàn tán về mấy địa điểm tham quan ngày hôm nay.

Tôi lặng thinh nghe mọi người nói chuyện một lúc lâu rồi nói rằng mình đi mua chai nước trà. Tuy có thông báo là mọi người trong nhóm phải ở trong phòng suốt cuộc họp nhưng vẫn có thể đi lại giữa các tầng nếu có lý do chính đáng. Tôi giải thích với thầy giáo trực tầng nữ sinh rồi đi xuống theo lối thoát hiểm. Mọi thang máy đều đang đi xuống tầng một, chắc cuộc họp đã xong

và mọi người chuẩn bị trở về rồi. Kiểu gì thang cũng sẽ dừng ở tầng ba, tôi không muốn đợi chờ nên mới chọn lối thang bộ. Đó là lí do tôi nói với thầy thôi còn thực sự thì chỉ muốn tìm một chỗ yên tĩnh để tự chân chỉnh lại mình. Ít nhiều.

Tôi khẽ mở cánh cửa nặng trĩu, rồi thông thả bước xuống theo đường cầu thang thường chỉ có nhân viên sử dụng đến. Tôi bước thật chậm trong không gian lạnh lẽ, từng bước từng bước, như thể chẳng muốn phát ra tiếng động nào.

Khi đi ngang qua tầng ba, tôi nghe thấy tiếng mấy nam sinh đang cười đùa vui vẻ từ hành lang vọng vào. Chuẩn bị bước xuống tới tầng hai, đôi chân tôi chợt khựng lại. Tầng hai là phòng ở dành cho những vị khách khác. Nhưng hình như trong giai đoạn chúng tôi ở đây họ không nhận khách nào nữa. Thang máy cũng được điều chỉnh để không dừng ở tầng hai. Có nghĩa là bây giờ nơi này không có ai.

Tôi biết kiểu gì về sau cũng bị ăn mắng nhưng vẫn cứ rón rén mò vào tầng hai. Tuy cuộc phiêu lưu này cũng chỉ là ngồi xuống cái ghế xô pha đặt trước thang máy mà thôi. Tôi chỉ cần ngồi đó và hít thở thật sâu là ổn. Chỉ cần hít thở thật sâu và quay về làm bản thân của mọi khi.

Nếu chỉ có thể mà còn không làm được, thì chẳng phải lỗi của ai mà là lỗi của chính tôi.

Tôi ngồi xuống xô pha, hít căng phổi.

“Cậu có thể thôi quá quắt không?”

“... Hơ?”

Tôi buột miệng kêu không chút phòng bị. Như thể Paparapa vậy. Nhưng thế thì không được.

“Thật là bực mình.”

Những lời nói như tát vào mặt. Tôi mãi không thể nuốt nổi những gì mình vừa hứng chịu, đến lúc nhận thức được mình là ai và vừa bị nói gì thì cô gái đó đã trừng mắt nhìn tôi rồi nhanh chân biến về phía cầu thang bộ.

“Ơ, khoan, ơ kìa?”

Chuyện gì đang xảy ra vậy, tôi quá sốc vì chuyện bất ngờ kia nên năng lực suy nghĩ cũng đơ luôn. Đó là bạn cùng lớp tôi, cũng là bạn cùng phòng, giờ cô ấy đang họp trưởng nhóm thì sao lại có mặt ở tầng hai chứ? Chuyện này là sao đây?

Những lời cô nàng ấy nói như thể trách móc tôi. Không rõ lí do gì, cũng không hiểu cơ cớ từ đâu. Mà sao cô ấy lại trách móc tôi cơ chứ? Hình như còn khóc nữa.

Một mình lo lắng cũng chẳng ra lời đáp, chỉ có cách mượn sức ai đó để tìm hiểu chuyện này.

Tôi ngó về hướng cô bạn đó đi tới, liền thấy một bóng người cao lớn xuất hiện.

“Para...”

Người đứng đó là Hoàng tử. Nhìn thấy tên đó, tôi như vừa được ăn trái thông tuệ, lập tức hiểu được ý nghĩa trong lời nói của cô bạn kia.

Có lẽ tôi lại lỡ làm tổn thương ai mất rồi.

Trong lòng bàn tay nắm chặt của Hoàng tử, một âm thanh ngọt ngào lọt ra rồi tan biến.

“Para không cần phải để tâm.”

Tên đó lặp lại những lời tôi đã từng nghe qua lúc trước. Nhưng lần này mang một ý nghĩa khác. Lời nói lần này chỉ để an ủi.

Chuyện là thế này. Cô nàng trừng mắt mắng nhiếc tôi thật sự có tình ý với cái tên tôi vẫn gọi là Hoàng tử. Vậy nên, hôm qua mới hỏi dò tôi như vậy. Tuy phủ nhận tình cảm với tên đó, nhưng tôi vẫn cứ đeo dính lấy cậu ta, có lẽ cô ấy tưởng như bị giáng cho một cái tát. Không thể chịu đựng hơn được nữa mới tìm cơ hội trao chuông cho tên ấy. Nhưng đưa chuông thôi cũng chẳng vừa lòng. Cô bạn này còn muốn nhận được câu trả lời từ cậu ta nhưng không được như ý, đang bỏ chạy lại bị tôi bắt gặp. Lúc đó, cô nàng chắc chắn đã nghĩ thế này. Tôi đến để cười nhạo

cô ấy chẳng? Hay có lẽ chính vì tính cách tôi nên cô ấy mới thấy không ưa?

Mấy điều tôi kể trên đều chỉ là tưởng tượng cá nhân, nhưng chắc cũng đúng gần hết. Tôi chỉ nghe Hoàng tử bảo rằng đã từ chối cô nàng, nhưng thế là thừa đủ rồi.

Tên đó bảo không cần để tâm nhưng cũng vô ích. Trên đời này làm gì có người gây ra tổn thương cho kẻ khác rồi không để tâm được chứ. Nó là bản năng của con người, dù tôi có lạnh lùng đến mấy cũng không thể nào vô tâm được. Tôi muốn về phòng ngay, chân thành xin lỗi và giải thích với cô ấy. Nhưng mà, tôi nghĩ lại rồi. Có xin lỗi hay tìm lời bao biện cũng chỉ là coi rẻ trái tim tổn thương của cô ấy. Nếu cô ấy có tha thứ thì người thấy nhẹ nhõm hơn cũng chỉ có mình tôi thôi. Hơn nữa, tôi cũng oán ghét cái bản thân ích kỉ luôn phản nhiên như không của mình, nên càng chẳng thể nói gì.

Khi trở về phòng, cô ấy cũng không nhìn vào mắt tôi. Do tôi không thể mở miệng nói gì, Mikki có chọc vụ tôi quên mua nước uống thì tôi cũng không phản ứng như bình thường cho được. Cậu ấy lo lắng cho tôi làm cảm giác tội lỗi trong lòng tôi thoáng chốc tăng vọt. Không phải, giờ nên lo lắng cho người khác chứ không phải kẻ như tôi đâu. Nhưng tôi lại không thể mở miệng nói ra những lời như vậy, mà tỏ ra buồn tủi có khác nào than thân đâu nên phải gắng gượng vui vẻ vào.

Tôi không nuốt nổi bữa tối. Nhưng viện cớ không muốn ăn thì mọi người chẳng thể thờ ơ cho qua được. Nhất là Hoàng tử đang nghiêm túc nhìn về phía này như thể quan sát tình hình, mỗi tội tôi không rảnh mà nhận lòng tốt đó, nếu muốn tốt thì hãy ăn hộ tôi luôn đi.

Dù biết không cách nào giải quyết được vấn đề này, tôi vẫn cố sức nghĩ. Càng nghĩ nhiều tôi càng thấy vụ việc lần này chỉ là biến thể của những vấn đề tôi đã có từ trước tới giờ. Tôi cũng nhận ra mình buộc phải làm lành với cô bạn bị tổn thương kia và Miyazato nhút nhát rụt rè, không giải quyết ngay trong kì tham quan này thì vấn đề sẽ càng lúc càng lớn.

Sau bữa ăn, mọi người nghe phổ biến rồi về phòng và đi tắm rửa. Suốt quãng thời gian ấy, cô bạn kia vẫn không hề nhìn vào mắt tôi, Miyazato có vẻ lo lắng cho tình hình của tôi nên cố gắng tỏ ra bình thản lên tiếng bắt chuyện nhưng trái tim cô bạn này đang rung động. Tôi cũng phải giữ phép lịch sự tối thiểu với bạn bè, cố khoác lên mình vẻ bình thản.

Tôi cởi đồ, kì cọ sạch thân thể rồi ngâm mình trong bồn. Những hành động đó đã thành thói quen, vô thức cũng có thể làm xong. Không cần phải dùng đến cái đầu, tôi cũng có thể vận động hoàn hảo như một người bình thường.

Nhưng chính sự chuẩn xác đó cũng tố cáo tôi, Para là con người như vậy đấy.

“Para, thật tình cậu sao vậy? Mọi khi cậu gọi đầu cho, tớ luôn sợ cậu sẽ giở trò gì đó cơ ấy.”

“Đây là chiến thuật phản bội đó, tớ khiến cậu cảm thấy hồi hộp nhưng hôm sau chẳng thêm làm thế nữa!”

Tôi đang gồng mình lên. Không, thành thật mà nói là tôi luôn ý thức bản thân phải gồng lên rồi. Tôi hầu như chưa bao giờ buột miệng nói bất cứ điều gì. Mọi lời nói đều đã được định hình sẵn trong đầu, thẩm tra một lượt trước khi biến thành câu từ. Nói cách khác, tôi chưa bao giờ nói lời thật lòng. Những lời nói gượng ép không có linh hồn.

Tôi ngâm mình trong bồn cho nước dâng tận miệng và lằm bằm gì đó. Đột nhiên, Mikki lại cất tiếng “Hử? Cậu nói gì thế?” có lẽ là do tôi đã lằm bằm mà chẳng nghĩ ngợi gì. Tôi không trả lời. Vì tôi đã nói rằng “Mikki đừng có nói chuyện với người như tớ.” Tôi không có dũng khí để lặp lại lời nói ấy. Cô bạn thấy tôi quá quắt liền nhấn đầu tôi xuống nước.

Lúc đó, tôi đã nghĩ tới một chuyện. Hay sau đợt tham quan này, mình nghỉ học nhỉ? Mọi người sẽ nghĩ lại là một trò lố khác của Paparapa và chắc chắn sẽ bỏ qua. Ít ra thì cô bạn đang khó chịu vì không muốn chạm mặt với tôi mà tắm xong sớm sẽ thấy thoải mái hơn, Miyazato cũng sẽ không phải sợ hãi gì. Ý tưởng này hay đấy.

Đúng rồi, nêu như, nêu như...

Hệ thống thần kinh tự trị của tôi trở nên ngu ngốc rồi. Chỉ là cơ thể mình quái lạ vậy thôi. Nhịp tim đập nhanh như thế chắc chỉ vì tắm trong bồn thôi. Nước mắt không thể ngừng rơi chắc cũng chỉ là do chập mạch chỗ nào mất rồi.

Tôi dìm mặt xuống nước. Khi thấy hội bạn Mikki định rời đi, tôi nói với theo “Tớ ở thêm lúc nữa” rồi ngồi lại trong bồn tắm. Cũng không rõ giọng mình có run rẩy không, hay mọi người có nhìn thấy giây phút nước mắt tuôn rơi không nữa, tôi cảm thấy bất an.

A, tôi đâu cần năng lực nhìn thấy nhịp tim người khác làm gì cơ chứ. Sao không cho tôi năng lực ngăn dòng nước mắt, có phải hay hơn không.

Tôi biết đây là một suy nghĩ rất ngốc nghếch nhưng giá như cái nguyện vọng này thành hiện thực và giúp mình khỏi phải khóc nữa.

Tôi xì mũi rồi đứng dậy. Hình như đã ngâm mình hơi lâu rồi thì phải. Đầu óc choáng váng quá. Tôi bước lên bậc gạch rời khỏi bồn, đặt chân xuống nền lát đá.

... Ban đầu tôi định cố ý trượt chân.

Có lẽ do thần kinh vận động quá kém, tôi thường hay trượt ngã. Vậy nên, đây có thể là một lỗi khác thôi. Cũng may mà cảm giác của tôi khá là khác lạ. Cảm giác lúc trượt chân không giống như khi chân mình rời khỏi sàn nhà mà chỉ đơn thuần như thể sàn nhà vụt biến mất đấy thôi.

Tôi nghe thấy tiếng kêu thất thanh của đám con gái. Cả tiếng trái tim mình đang đập loạn ngay bên tai. Tôi cố sức gượng dậy nhưng không được.

Ý thức mơ hồ dần, cuối cùng tôi cũng chẳng phải nghe thấy gì nữa.

Nóng quá, người cứ nhẹ bẫng lại còn khó chịu.

Giữa những đợt sóng dập dìu đó, tôi thấy mình bị tông thứ gì đó lạnh lạnh vào miệng đến mấy lần, đôi lúc lại có thứ gì lạnh lạnh đập lên trán. Hình như vậy.

Mở mắt ra, chung quanh tối đen. Tôi chớp mắt một lúc lâu vẫn không nhận định được đâu là trên dưới trái phải. Mãi mới có thể cử động được ngón tay. Khi mấy ngón tay vờ vờ những thứ quanh đó, tôi mới nhận ra mình đang nằm trên chần.

Tuy cảm thấy người nặng trĩu nhưng tôi vẫn có thể động cựa được cánh tay. Tôi cố nhấc tay lên rồi đập mạnh xuống chần xem sao. Nếu có ai đó quanh đây, chắc hẳn sẽ nghe thấy tiếng động này. Hành động đó có vẻ chuẩn xác.

“Dậy rồi hả? Có thấy rõ cô không?”

Đèn bật lên mang theo ánh sáng dịu nhẹ, bên cạnh là một người phụ nữ lạ. Tôi không nói được gì nên chỉ có thể lắc đầu.

Người phụ nữ đó tự nhận mình là bác sĩ. Cô bác sĩ giúp tôi nằm nghiêng, dùng ống hút uống chút nước tăng lực. Tôi cảm thấy chúng lan ra thấm vào mạch máu, khác biệt rõ ràng với thân nhiệt của mình.

Đầu tiên, cô ấy nói rằng tôi đã bị ngã ngất trong bồn tắm. Có lẽ là do sốc nhiệt. Còn hỏi tôi có biết tại sao không thì tôi liền đáp là do thiếu ngủ, ít vận động và hầu như không ăn uống được gì. Cô bác sĩ nhẹ nhàng trách móc tôi mấy lời rồi còn nói rằng sẽ mắng cho mấy giáo viên một trận vì không quản lý được học sinh.

“Là do... cháu không tốt.”

Tôi mở miệng nói thế, thành thử lại bị ăn mắng tiếp.

May thay, tôi chỉ bị ngất do sốc nhiệt, cũng chỉ là chứng bệnh nhẹ thôi. Bác sĩ rời khỏi phòng để báo tin cho mọi người.

Bác sĩ bảo hãy thông thả ngủ một giấc nhưng cơ thể mệt mỏi thế này sao ngủ nổi.

Lo lắng thừa thãi.

Tôi nhắm mắt lại, cũng chẳng biết thời gian trôi qua bao lâu mà ngủ thiếp đi mất.

Ngày hôm sau, trường có lịch trình ra đảo nhưng tôi phải ở lại khách sạn với một giáo viên chăm sóc. Tôi nằm lơ mơ trong căn phòng mát mẻ, thật là một trải nghiệm hiếm có trong đợt tham quan ngoại khóa.

Vụ tôi ngã ngất đêm qua gây xôn xao hơn tưởng tượng. Nhất là khi Mikki mặc nguyên bộ yukata xộc xệch định vác tôi vẫn còn trần như nhộng ra ngoài hành lang và bị mọi người ngăn lại. Tôi nghĩ lại mà thấy buồn cười nhưng tình cảnh khi ấy đâu được khoan khoái như thế, các bạn đã an ủi Mikki “Chuyện Kuroda cứ để người lớn lo, cậu về ngủ đi” nhưng cậu ấy vẫn cứ đứng lặng đến nửa đêm ngoài hành lang. Bị ăn mắng, hôm nay lại còn ra đảo trong tình trạng thiếu ngủ.

Xin lỗi đã phải nhọc lòng vì một đứa như tôi. Nhưng tôi đã không thể nói được gì khi gặp Mikki sáng nay vì sự lo lắng đã thể hiện rành rành qua đôi mắt đỏ kè và nhịp tim kia rồi. Vào những lúc thế này, đến tôi cũng hiểu mình không thể nói xin lỗi mà phải cảm ơn.

Tôi ở một mình trong căn phòng tĩnh lặng được mượn làm phòng y tế và suy nghĩ lại một hồi, đúng là hôm qua mình đã đánh mất đi sự bình tĩnh cố hữu. Tuy điều này một phần là do tình trạng sức khỏe nhưng tôi cũng đã không điều khiển được nhịp tim của chính mình. Hiện tại, nhịp tim đập nhanh hơn thường lệ nhưng đã ổn định nhiều rồi. Khi nghĩ tới chuyện hôm qua, trái tim có khẽ run rẩy nhưng đã ổn cả. Vậy nên mới có thể kiểm điểm lại mình. Một khi suy nghĩ thật cẩn trọng, tôi nhận ra không gì ngu ngốc hơn chuyện nghỉ học cả. Nếu không đi học lúc này, cô bạn đã nổi cáu với tôi và Miyazato mong manh hẳn sẽ phật lòng, còn Mikki chắc ngày nào cũng ghé qua nhà tôi mất. Tôi không thể để chuyện đó xảy ra được. Giờ tôi đã ngộ ra rằng hiểu được bằng ấy thứ mà chỉ phải trả giá bằng chứng sức nhiệt này kể cũng là lợi rồi.

Ít ra sáng nay tôi đã có thể hành xử bình thường trước mặt mọi người. Đùa giỡn với nhịp tim của bạn bè và tươi cười tiễn chân họ. Cứ thế này, mọi người có thể vui vẻ tận hưởng ngày hôm nay mà không phải nghĩ ngợi gì đến tôi.

Tôi chỉ còn nỗi lo không biết cái chuông của Hoàng tử sẽ đi đâu về đâu. Cái chuông tên ấy mang theo sáng hôm đó, cũng không ngu ngốc mà tặng đi ngay ngày đầu tiên nhưng dù gì vẫn là thứ mang theo để trao cho ai đó. Chẳng rõ định đưa ai vậy nhỉ. Nếu là Mikki vì Hoàng tử đã nhìn cậu ấy vào lúc đó, giờ cậu ta nhân lúc tôi vắng mặt mà lên tặng thì tôi biết tính thế nào bây giờ.

Tôi chợt nhớ lại cuộc hội thoại với tên đó vào hôm qua.

Ngay sau khi được tỏ tình, ngay sau khi từ chối người ta, nhịp tim của cậu vẫn hoàn toàn bình thường.

Tôi không thể nào mê nổi tên này. Nhưng cũng chỉ có kẻ mang năng lực này là tôi nhận thức được trái tim thực sự của cậu ta. Tên đó nhìn bề ngoài vẫn là một thanh niên tốt, tôi không thể đổ lỗi cho người khác vì bị đánh lừa được. Vậy nên, tôi muốn bảo vệ họ.

Tôi đương nhiên cũng biết. Tôi cũng giống cậu ta thôi. Tôi cũng che giấu bản chất dở tệ của mình, tự cho phép được làm bạn với Mikki và mọi người. Tôi với cậu ta thực sự là cá mè một lứa.

Chính vì vậy, tôi muốn Mikki nhận ra. Tôi muốn cô bạn ấy có thể kết thân với trái tim dịu dàng ở ngay cạnh bên, chứ không phải kẻ như tôi hay Hoàng tử. Cậu ấy có thể nhờ vậy mà quên đi những đứa bạn như bọn tôi.

Kyou chắc cũng đang cố gắng.

Ngày mai, cả bọn sẽ về lại thành phố.

Chiều hôm đó, cơ thể tôi đã hoàn toàn khỏe mạnh nhưng tôi không tiêu phí thể lực vào việc gì nên cứ ngấm ngợm vẫn vờ trong chăn mãi tới khi nghe thấy tiếng người ồn ào. Hình như các bạn đã trở về rồi.

Tôi chậm rãi nhồm người dậy, chỉnh đốn lại tư thế. Hành động này có vẻ chính xác, tôi nghe thấy tiếng gõ cửa. Cánh cửa mở ra, đó chính là người giáo viên đã chăm lo cho tôi cả ngày

nay. Khi cô hỏi tôi đã đỡ hơn chưa, tôi bảo là em khỏe rồi, còn khi cô hỏi có ăn được gì không tôi liền đáp bụng em đang đói meo ạ. Đương nhiên giọng điệu cũng sắc mùi Para.

Một lúc lâu sau, giáo viên chủ nhiệm ghé qua, thầy bảo tôi nên ở trong phòng đợi cơm. “Em mà về phòng lúc này thì Mikki lại làm loạn lên cho mà xem.” Câu nói nửa đùa nửa lại như thật lòng.

Tôi ngoan ngoãn đợi đến giờ cơm, gấp chăn rồi ngồi xuống cái ghế bên cửa sổ. Khi mở ô cửa sổ ra, gió lùa vào thật thoải mái.

Một khoảng thời gian tĩnh lặng không cần phải suy nghĩ gì nhiều, có lẽ kể từ lúc bắt đầu chuyến tham quan lần này, đây là lần đầu tiên trái tim tôi bình yên đến vậy.

Tôi không muốn nghĩ sự bình ổn an hòa này sẽ kết thúc vào lúc nào dù chắc chắn nó sẽ kết thúc thôi. Nhưng nó lại đến nhanh và dữ dội hơn tôi tưởng.

Có tiếng gõ cửa.

Giáo viên lại ghé qua nữa sao, còn chưa tới giờ ăn mà. Tôi nghĩ vậy nên cũng chẳng phòng bị gì, cánh cửa bất thần mở ra nên chẳng rõ tôi đã kịp giấu đi vẻ chán ghét của mình chưa.

“Chào, Para khỏe không?”

“Đã phiền chàng phải lo rồi, Hoàng tử.”

Vẻ mặt cậu ta vẫn chẳng khác mọi khi, thốt lên “À đây” rồi đưa thứ đang cầm trong tay cho tôi.

“Cái này cho Para đó. Ngoài mặt thì nói là có nhiều thông tin cần trao đổi nên thân là trưởng nhóm, tớ tới nói chuyện với cậu đây nhưng thực ra mọi người cứ nặng lên vì Para nên nhờ tớ đại diện ghé thăm. Tớ vào được không?”

“Tớ mà lại không cho Hoàng tử vào phòng sao?”

“Tớ không có ý thế nhưng cậu cho vào thì tớ rất biết ơn. Mikki còn đe nếu tớ bắt cậu đứng nói chuyện khiến cơ thể cậu thêm khó chịu thì sẽ giết tớ luôn đấy.”

Tên này giả ngây rồi bước vào trong phòng, tôi cũng bật đèn lên. Hai cái ghế đặt hai bên bàn, hai đứa ngồi đối diện nhau nói chuyện.

“Cậu thấy ổn rồi chứ?”

“Ừ, chưa hồi phục được trăm phần sức lực nhưng nhìn thấy Hoàng tử là tớ khá lên nhiều rồi.”

“Chỉ có mình tớ ở đây mà cậu vẫn diễn được, giỏi thật.”

Tên này cười khoái chí rồi sau đó báo lại cho tôi những hạng mục tham quan trong ngày và vài thông tin khác. Tuy nói là ngoài mặt thôi nhưng đây cũng coi như một điểm nghiêm túc của cậu ta. Vì có lòng tin vào sự nghiêm túc đó nên thầy cô mới cho cậu ta vào thăm tôi. Đương nhiên cũng có giáo viên túc trực gần đấy, chứ nam nữ không được ở riêng một phòng trong đợt tham quan ngoại khóa.

“Đúng là không biết ngượng.”

“Hả? Được rồi, thông tin đại khái là vậy đó.”

“Teng ta reng, trên đường về tớ sẽ mua Garigari kun^[11] làm quà cảm ơn cậu.”

“Lạnh lùng quá! Rồi, xong, vậy giờ tớ sẽ nói đến chuyện cá nhân nhé.”

Chuyện cá nhân?

Tôi còn đang suy nghĩ thì cậu ta đã mở miệng trước khi tôi kịp nghĩ ra điều gì.

“Cái chuông đó không phải đưa cho Mikki đâu.”

“... A, vậy sao? Tại sao lại có hứng nói cho tớ nghe?”

“Cậu có vẻ lo lắng mà.”

Tôi thoáng suy nghĩ rồi đáp lời.

“Hoàng tử sợ tớ lo Mikki sẽ cướp mất trái tim cậu sao?”

“Không phải.”

Tên này phủ nhận luôn, thế rồi nhìn thẳng vào mắt tôi. Chăm chú. Như thể sắp sửa nói ra lời thú nhận thế kỉ. Kể cả lúc này đây, trái tim đó vẫn đều nhịp. Còn tôi thì sao đây?

“Para không muốn giao Mikki cho kẻ như tớ.”

“Ừ.”

Tên đó bật cười rồi nói.

“Cậu ghét tớ hả?”

... Cậu ta có vẻ biết tổng trái tim tôi. Thật sự có chút giật mình. Trái tim tôi đã rung động ghê gớm.

Tôi đào xới lại kí ức xem mình đã để lộ điều này vào lúc nào. Chẳng lẽ là khi đó? Hay khi đó? Hay vào giây phút cửa mở ra khi này? Không, không phải. Trái tim cậu ta không hề lay động. Có nghĩa là đã biết từ trước. Nhưng đó không phải là tưởng tượng, mà chắc chắn đến đáng sợ.

Điều tôi phải nghĩ tới tiếp theo là tại sao cậu ta lại nói với mình chuyện này. Kiểm tra, hạch sách, đe dọa, tôi nghĩ tới mọi khả năng nhưng cái nào cũng thấy sai sai.

Tôi đã định lừa cậu ta. Vẫn gọi là Hoàng tử như mọi khi. Nhưng tôi không làm thế vì gương mặt Mikki chợt hiện lên. Thứ thành ý tôi vẫn thể hiện trước mặt cô ấy và những người bạn khác, có thể là trêu đùa nhưng không phải dối trá, chắc chắn là thật lòng.

Vậy nên, tôi gạt đầu. Và thế là, một chiến lược của tôi đã kết thúc.

“Nhưng hơi khác với ghét một chút.”

“Không thích thôi hả?”

“Là vậy. Là vậy. Đúng trọng tâm. 100 điểm.”

Cách nói phởn phơ của tôi khiến cậu ta bật cười. Người khác không thích mình thì có gì mà vui cơ chứ. Tôi lên tiếng hỏi dò.

“Người khác nói không thích cậu thì có gì mà cười?”

Tên đó đã trả lời một câu ngoài tầm dự đoán của tôi.

“Không, cảm thấy thẳng thắn. Cuối cùng thì cô bạn này cũng đã chịu nói thật lòng mình rồi.”

“Tớ lúc nào chẳng nói thật.”

“Nhưng cậu đã nói là thích tớ cơ mà?”

Tôi có chút hoang mang nhưng cũng gạt đầu.

“Chuyện này thì khác. Như lời cậu nói lúc nãy, tớ không muốn Mikki yêu quý lúc nào cũng bám lấy cậu. Vậy nên, tớ mới muốn cậu thích tớ. Nhưng chưa từng nói thích cậu theo kiểu đối tượng yêu đương của mình. Đáng tiếc quá, Hoàng tử ơi.”

“A, đáng tiếc. Ra là vậy, nhưng Para lúc nào cũng khiến tớ cảm thấy thế.”

Cái kiểu nói như đi guốc trong bụng người ta thế này thật khó chịu.

“Cảm thấy sao cơ?”

“Ừm, biết nói sao nhỉ, cậu dùng bản chất thật để che giấu bản chất thật. Lại còn khéo léo đến bất ngờ.”

“A, xin lỗi, đúng là tớ ghét cậu.”

Người khác nói ghét cậu ta, cậu ta càng cười rộ lên vui vẻ hơn. Tôi chợt nghĩ thế này.

Có lẽ tên này còn giống tôi hơn tôi tưởng. Vậy nên, chắc cũng hiểu được tâm lý của tôi. Vậy nên, chắc cũng ghét tôi.

Vậy nên, cứ hỏi thử xem sao.

“Chắc cậu cũng ghét tớ lắm hả?”

Tôi đã nghĩ trái tim tên này sẽ không mảy may rung động mà gật đầu nhưng cậu ta lại có vẻ bối rối.

“Tớ á? Ghét Para? Tớ đâu có ghét. Tớ còn thấy cậu thú vị là đằng khác.”

À, ra là vậy. Tôi gật gù.

Tôi đã quên bég đi mất. Tôi và cậu ta không thể dùng từ giống nhau để nhận xét được, cả hai có khác biệt rất lớn. Chính vì vậy, hai đứa sẽ có những ấn tượng khác biệt về nhau. Tôi đã quên mất điểm đó.

Chính là thứ năng lực không ai có được tôi đang nắm trong tay.

Vậy thì đâu có công bằng.

Tuy tôi và cậu ta có khác biệt rất lớn đó nhưng hiển nhiên vẫn có điểm giống nhau. Mà không chỉ mình tôi hay cậu ta, con người ai cũng có điểm chung về mặt tâm sinh lý.

Ai cũng cảm thấy tổn thương đôi chút khi một kẻ mình không ghét lại nói chẳng ưa gì mình.

Tôi không nghĩ rằng cần có thành ý, chỉ thấy điều này không công bằng.

“Tớ không thú vị như cậu nghĩ đâu.”

Xét về một ý nghĩa nào đó, đây chính là lời thú nhận một đời một kiếp. Nếu là tôi của mọi khi sẽ nghĩ rằng cậu ta đang trêu người. Chắc chứng sốc nhiệt của tôi vẫn chưa dứt rồi.

“Cậu có thể cảm thấy những lời tớ nói thú vị nhưng tớ cố ý nói thế để mọi người nghĩ rằng nó thú vị đấy thôi, mọi lời tớ nói đều có tính toán cả đấy. Cậu có thể nghĩ những lời đó là thú vị nhưng tớ luôn cố ý làm người khác phải ngạc nhiên đấy thôi.”

Những lời giải thích tôi cho là rất dễ hiểu kia lại khiến cậu ta thắc mắc.

“Ý cậu là sao?”

“Ý tớ là... tớ không phải Paparapa như các cậu nói đâu. Tớ không phải kiểu người cuồng nhiệt, tùy ý vô tâm, thích nổi loạn và đi trên mây. Cậu đã nhầm rồi.”

“Tớ lại thấy Para là người như vậy đó.”

“Không phải vậy. Thật sự tớ muốn trở thành người như vậy thôi. Muốn trở thành một người không tính toán thiệt hơn nhưng bản thân lại không phải người như vậy. Những lời nói, hành động của tớ đều chỉ là một phiên bản mà tớ muốn trở thành thôi. Không phải là chính tớ đâu.”

Tại sao mình lại nói cả những chuyện như thế này nhỉ? Tôi tự hỏi mình. Do trái tim đập nhanh hay cơn sốc nhiệt thực sự đã ảnh hưởng đến thần kinh tôi thật rồi? Chuyện không dám nói với bất kì ai lại nói ra với kẻ mình không hề ưa trong hoàn cảnh thế này.

Nhưng đây là điều kiện để mọi thứ công bằng. Dẫu tỏ ra thô lỗ thế nào thì tôi cũng biết được trái tim tên kia ra sao nên cũng muốn nói cho cậu ta rõ về mình. Đó là công bằng. Cũng sẽ khiến cậu ta ghét tôi. Tôi thú nhận rằng mình đã luôn lừa cậu, lừa

Mikki và nhiều người khác kể từ khi quen biết nhau tới giờ. Đó cũng là điểm chung của tôi và cậu ta còn gì.

Nhưng cậu ta dường như chẳng hiểu nổi những lời tôi nói, còn lắm bầm thế này.

“Thì ai chẳng thế?”

Ý tôi là, cậu ta nói tiếp.

“Có một bản thân mình muốn trở thành rồi làm theo, đó chẳng phải là suy nghĩ của Para sao? Hơn nữa, cậu không phải Paparapa, mà không, so với những người hành xử như vậy mà không suy nghĩ gì thì những người suy nghĩ kĩ càng rồi mới làm chẳng phải vẫn hay ho hơn sao, cậu thực sự là Paparapa đấy chứ.”

Cậu ta cười khoái chí.

“Tớ không được như cậu nhưng khi lãnh những trọng trách như làm trưởng nhóm thế này, hay được ai đó xin ý kiến, tớ thực sự nghĩ bản thân muốn thành một con người như vậy. Trong nhà, tớ cũng là con trai cả mà.”

Tôi thử lắng nghe những lời cậu ta nói.

“Mikki chẳng phải cũng vậy sao? Cô nàng đã luôn nói muốn trở thành anh hùng. Nhưng nàng ta đâu thiếu gì thất bại hay những điểm dăm dỏ còn ngốc nghếch nữa, cô nàng đó mà thành anh hùng thì thế giới bị tiêu diệt trong nháy mắt mất.”

Tôi nhận ra đó chính là nụ cười khi thật tâm hãnh diện vì bạn bè mình.

“Vì muốn trở thành anh hùng, cô nàng mới tìm cách đến thăm cô bạn cùng lớp nghỉ học lâu ngày, chẳng thế còn gì. Kết quả thì vẫn là một hành động anh hùng. Không phải bản tính tự nhiên nhưng chẳng thiếu miếng khí chất nào. A, nhất định không được nói cho Mikki biết nhé, cô nàng lại được đà lần tới.”

“... Ừ, mà đúng vậy thật.”

Trong lòng tôi Mikki là một anh hùng nhưng cậu ta đã nói “Tớ không khen ngợi cậu ấy bao giờ.”

“Thê nên, ai cũng có điểm như vậy thôi. Chỉ là tớ hay Mikki đang cố làm người mình muốn làm nhưng không đủ khéo léo. Lập tức lòi ra khuyết điểm. Nào là thua trước những điều quan trọng nhất, cũng có lúc lỡ lời. Nhất là dạo gần đây. Vậy nên, tớ mới không thấy thoải mái.”

“...”

“Nhưng mà, Para lại làm điều đó rất tốt. Cậu chỉ cần thư giãn hơn đôi chút là được mà. Cứ ép mình quá rồi lại ngã lăn ra đó. Có lẽ trong trường hợp của Para, tớ nghe xong chuyện của cậu khi này lại thấy nếu cậu thả lỏng mình đôi chút có khi còn thú vị hơn nữa ấy.”

“...”

Trong khi tôi còn đang lựa lời, tên đó đã nói “Chào nhé” rồi đứng dậy. Thấy cậu ta cầm theo ít tờ rơi, tôi hiểu cậu đã nói ra hết những lời muốn nói.

“Vậy thì gặp lại vào giờ cơm nhé.”

“Cậu đến để nói vậy thôi hả?”

Chắc chắn tên này hiểu ý tôi. Nhưng mà cậu ta lại cười.

“Không, tớ chỉ muốn vào ngó thử phòng con gái thôi.”

“Gì cơ?”

Câu đùa nhạt nhẽo như thế lại khiến tôi bật cười. Thật y như Mikki.

Tôi ngồi yên nhìn tên đó rời đi, nhưng chợt nhớ ra một điều nên hỏi lại lần nữa.

“Rốt cuộc, cậu định làm gì với cái chuông đó?”

Tên ấy dừng lại khi tay chạm vào nắm đấm cửa, cậu ta thốt ra một tiếng “Ừm” với vẻ băn khoăn rồi ngó lại phía tôi.

“Tạm thời giả vờ như không biết gì hộ tớ nhé.”

Cậu ta nói như vậy rồi ra khỏi phòng mà không thêm đợi câu trả lời từ tôi.

Mấy lời tuyên bố thâm sâu của Hoàng tử thường sẽ khiến tôi phải nghĩ ngợi khá nhiều nhưng hôm nay cậu ta đã có lòng đến khen ngợi nên tôi cũng chẳng thiết nghĩ sâu xa làm gì.

Sự dịu dàng lãnh đạm. Tôi chớm nghĩ đến mây từ đó để miêu tả cậu, đúng là chứng sốc nhiệt này vẫn chưa khỏi hẳn rồi.

Ngày cuối cùng của chuyến tham quan chủ yếu là thời gian tự do thăm thú thành phố, buổi chiều sẽ khởi hành về lại thành phố. Nhịp tim của mọi người chuyển từ hưng phấn sang đôi chút mất mát, đến lúc rời đi lại là nhịp điệu gấp gáp của cảm xúc chia li.

Tôi đã thôi đeo bám Hoàng tử. Ít ra trong ngày cuối cùng này, tôi thực sự muốn được chơi bời vui vẻ với Mikki. Hơn nữa, tối qua tên đó lén lút lén vào phòng học sinh, giờ đang không khỏe và bị giáo viên sặc một trận đã đời, cũng nên cho cậu ta thở một chút.

Cả trường hầu như hoạt động tự do theo nhóm trong thành phố. Nhóm bọn tôi rủ nhau đi ăn đồ ngọt, rồi ghé mấy cửa hàng lưu niệm.

Cái tính cách Para của tôi vẫn không thay đổi gì nhiều so với ngày hôm trước. Chẳng phải vì những lời tuyên bố của Hoàng tử. Dầu sao tôi cũng chẳng thấy thuyết phục chút nào.

Tôi chỉ hiểu được đó cũng là mình. Chính vì vậy, tôi chẳng phải thay đổi gì so với trước đây.

Cái biệt danh Para do Mikki đặt cho, tôi vô thức cảm thấy thực tự hào khi nghĩ rằng từ giờ có thể coi nó như máu thịt được rồi.

Hồ sâu ngăn cách với cô bạn kia hay với Miyazato hiển nhiên cũng có thể từ từ lấp lại sau. Lần này đã có thể thực sự làm bạn với nhau.

Bọn tôi ăn trưa trên đường, ghé lại mấy cửa hàng lưu niệm có những món đồ hấp dẫn mình rồi mỗi đứa lựa mua đồ riêng.

Bọn con gái chúng tôi hơn hớn với mấy thứ đồ trang sức, đám con trai thì chọn mấy thứ đồ trưng bày quái quái. Tôi chợt để ý thấy Mikki trao đổi ánh mắt với Kyou. Còn đang mải nghĩ xem là chuyện gì, tôi đã thấy Kyou bước lại và gọi Miyazato rồi hai

người đó cùng nhau biên đi đâu mất. Tôi còn tưởng ra đa tình cảm của Mikki lại chập cheng và chạy sai rồi nhưng không phải.

Khi chỉ còn hai đứa với nhau, Mikki lặng lẽ kéo tay tôi. Hai đứa bước ra ngoài cửa hàng, thế rồi cậu ấy đối mặt với tôi. Chuyện gì vậy?

“Đây, cho cậu này.”

Trước khi tôi kịp nhìn ra thì âm thanh vang lên đã cho tôi hay thứ này là gì. Thứ Mikki đặt lên lòng bàn tay tôi là một cái chuông nhỏ có đính trang trí bằng vỏ sò.

“Cái này là sao?”

“Chuông đó. Cậu nhớ không, nếu tặng ai đó thứ này thì có thể mãi bên nhau mà. Hai đứa còn phải ở riêng thì mới có tác dụng còn gì. Tại Jika mà tớ mãi không thể đưa cho cậu được. Quà của Para là đồ đặc biệt tớ vừa mua hôm qua đấy.”

Tôi im lặng nhận lấy nó. Chẳng thốt ra được lời nào.

“Sao thế?”

“... Cảm ơn cậu.”

“Hê, gì mà, thành thật thế. Tớ đã chuẩn bị sẵn tinh thần nghe cậu trêu ‘chắc chắn muốn tỏ tình với tớ đây’ cơ mà.”

“Tớ sẽ giữ gìn thật kĩ.”

Đó là lời thật lòng. Lời thật lòng nhưng sự thật của sự thật là tôi vẫn còn lời tiếp theo muốn nói. Có điều tôi lại áp cái chuông đó vào ngực mình, nhẹ nhàng và nhận ra được bí mật đằng sau.

“A, đúng rồi, thấy gợi ý từ tớ thế nào? Tớ đã nói rằng cậu sẽ nhận được chuông từ ai đó còn gì? Thấy ngạc nhiên không?”

“Cái đó là gợi ý sao? Trời ạ, thô thiển quá.”

“Cái gì cơ. Tớ tặng cả mọi người nhưng chỉ có Para là đặc biệt thôi đấy nên cứ thoải mái khoe cũng được nhá.”

“Gì cơ, tưởng mình tớ có thôi chứ. Thật thất vọng.”

Tôi cũng đã nghĩ vậy nhưng nói ra được những lời mình vẫn cho rằng không được phép cũng là điều hay. Cậu ấy cũng đã nói tôi có thể thả lỏng mình.

... Tôi tặng tất cả mọi người, có nghĩa là...

“Không cần phải đáp trả, quà tặng một chiều thôi cũng không sao. A, đúng rồi, nhưng hôm qua tớ đã nhận được quà đáp trả đó. Này, chuông này Kyou tặng đó.”

Mikki lấy từ trong túi ra một cái chuông nho nhỏ. Tôi nhận thấy trái tim cô bạn có đập nhanh hơn một tẹo.

“Cậu ấy bảo là chỉ nhận quà thôi thì không thấy thoải mái, tuy không mang ý nghĩa gì đặc biệt nhưng cũng có chút hồi hộp khi nhận.”

“Hê, ngạc nhiên chưa?”

Ài chà, làm khá lắm. Đúng là đồ đệ của ta.

Nhanh nhẹn đó, sau này không chịu báo cáo cho sư phụ hay thì sẽ bị chọc cho chết nghe chưa. Tôi cùng Mikki bên cạnh ngắm nhìn bầu trời trong khi vươn người một cái.

“Tốt quá, đã có thể tặng cho tất cả mọi người. Tớ tặng Jika đầu tiên luôn, đầu sao cũng là bạn từ lâu nhưng chỉ tặng mỗi mình tên đó thấy cũng kì.”

Thật tiếc không được chứng kiến cảnh đó. Chắc sẽ khiến trái tim khối người lũng loạn.

... Đầu tiên luôn.

“Cậu đưa cậu ta khi nào thế?”

“Đừng có nói với cậu ta nhé. Ngày đầu luôn đó. Thấy nhanh như chớp không?”

Tôi chợt nhớ lại kí ức trước ngày xuất phát.

“Trời ạ!”

Một tiếng kêu bất thần chẳng hợp - mà không, thực sự rất đúng với con người tôi - vọt ra. Ra là vậy, bí ẩn đeo bám tôi lắng nghe suốt mấy ngày tham quan hóa ra lại có câu trả lời ngốc nghếch đến vậy sao. Giờ tôi mới nhớ, lúc đó Mikki chỉ không chào mỗi mình tên kia cũng có nghĩa là hai người họ đã gặp nhau từ sáng rồi. Cậu ta bướng bỉnh không chịu nói lộ ra chắc là vì Mikki muốn cho bọn tôi bất ngờ đây. Khi Miyazato quay lại chỗ hai đứa ở Viện Hải dương học, cậu ta lập tức thay đổi chủ đề

chắc cũng vì thế chẳng. Càng nghĩ càng thấy chuyện này đúng là ngớ ngẩn!

“Sao thế?”

“Không, tớ ghét tay Jika đó quá đi.”

“Ha ha! Lúc trước còn đeo bám như sam, sao giờ lại nói vậy?”

Cái gì chứ, cậu ta cứ làm quá lên khiến tôi như một con ngốc. Bài học tôi nhận được trong lần này chính là hãy cứ nghĩ đơn giản một chút như lời cậu nói thôi. Cứ thả lỏng mình cũng không đến nỗi nào.

Mà thôi, tóm lại là đã giải quyết được một vụ.

“Nhưng tên đó đúng là quá đáng cơ. Lúc ở Công viên Kỷ niệm Hòa bình, tớ chẳng nói chẳng rằng dúi cái chuông cho thế là tên đó lập tức trả lại ngay, khiến nó rơi xuống đất xước luôn. Vậy nên, có khi tớ và tay đó sẽ dứt nợ được với nhau không chừng, ha ha!”

“... Ờ? Cậu không đưa cho cậu ta vào buổi sáng sao?”

“Đâu có, sáng ra tớ được chở lên trường đúng lúc cậu ta vừa đến nơi, bố mẹ cả hai bên đều biết nhau thì tớ đâu có gan đưa luôn. Tầm đó cũng có nhiều người tới trường rồi. Sao thế?”

“Không...”

Chuyện này là thế nào. Nếu theo đúng những lời của Mikki thì cậu chàng này chắc chắn đã mang chuông đi để trao cho ai đó. Vấn đề là ai?

Khi hai đứa chúng tôi quay lại cửa hàng, Kyou, Hoàng tử và cả Miyazato đang vui vẻ cùng nhau ăn thử bánh donut do cửa hàng làm.

Tôi chợt bật ra một suy nghĩ. Cũng có thể nói là chớp lóe lên.

“Mikki này, Hoàng tử gọi Miyazato là gì ấy nhỉ?”

“Hử? Eru^[12] còn gì?”

Vậy sao, ra là thế.

Sáng hôm đầu tiên, tôi đã hỏi tên ấy.

“Chuông đó tính sao?”

Lúc đó, trông cậu như thế nói lắp bắp.

Nhưng đâu phải vậy. Cậu đã lỡ lời.

One, two, three, four. One, two, three, four.

Tôi cảm tưởng nhịp tim của Hoàng tử khi cười với hai người đó có chút nhanh hơn bình thường.

Bí mật IV

Do phải chuẩn bị cho buổi họp tư vấn hướng nghiệp cùng phụ huynh, khối lớp Mười hai kết thúc buổi học từ sáng, tôi đi vào phòng ăn thì thấy Mikki đang trải bánh lên trên bàn. Tôi rón rén bước lại gần rồi thò tay từ sau lưng chộp lấy một cái đút vào miệng, cô nàng liền thụi một quả vào bụng tôi.

“Ai cho tự tiện ăn!”

“Ui, ngon ghê!”

Trên đầu Mikki nổi lên kí hiệu quân Rô ghi chữ <NỘ>. Thay vào đó, Eru ngồi đối diện Mikki lại nổi lên quân Cơ chữ <LẠC>. Chắc Eru nướng đây. Cô bạn nhẹ nhàng cười với tôi, dạo gần đây tôi đều ngó lơ đi chỗ khác khi nhìn thấy nụ cười đó.

“Tớ cũng chưa ăn.”

“Thật sao, xin lỗi. Nhưng đúng là bánh cậu làm có khác, ngon lắm.”

Một cú đấm nữa lại bay tới. Lần này, tôi đỡ đòn khiến Mikki hậm hực một phen. Nhưng thấy thế vẫn chưa đủ tôi bèn bồi thêm, “Làm gì có chuyện Mikki nấu ăn cơ chứ.” Trên đầu Mikki vẫn nguyên quân Rô chữ <NỘ> nhưng đầu Eru cũng nổi lên một quân Rô nho nhỏ. Dẫu sao Mikki cũng là con gái, chắc chỉ là chút phản ứng khi thấy một bạn gái khác bị người ta chọc ghẹo thôi. Nhưng cũng không phải là thứ cảm xúc chỉ cần thoảng phù một phát là tan đi được.

“Hừ, thôi được rồi, bỏ qua bỏ qua.”

Mikki lại chấp tay, ăn món bánh quy Eru nướng. Lập tức quân Rô chữ <NỘ> biến đi thay bằng một quân Bích chữ <HỈ> to tướng. Ất hẳn là to nhất ở đây, mà không, có khi là to nhất trong

trường lúc này luôn. Tôi cũng không thể phân ra được hết dấu hiệu nào thuộc về ai nhưng mà xét vị trí và độ lớn thì có thể nhìn lướt quanh khu nhà mà nhận định được. Không sai, Mikki là nhất. Mà chỉ vì một cái bánh quy thôi đó, thật tài.

“Ngon quá đi.”

“Thấy chưa, ngon mà.”

“Jika sao vẫn ở đây? Ông còn câu lạc bộ cơ mà? Đi đi chứ? Chết đói đi.”

“Độc mồm vậy! Trong đợt họp với phụ huynh tư vấn hướng nghiệp, thì chỉ có thể tự luyện hay ôn bài thôi. Lúc này tôi ở trong thư viện mà Kyou vào phòng tư vấn rồi nên đang rảnh, bụng còn đói meo nữa. Eru, bộ tớ không ăn được thật hả?”

“Không, đâu có. Tớ còn làm nữa mà.”

“Hừm, Eru đã đồng ý thì tôi cho ông ăn đó, cứu cái mạng ông.”

“Cảm ơn nhé. Mà lướt tư vấn của Para cũng vào hôm nay nhỉ?”

Tôi bỏ qua cái thái độ khó chịu kia rồi hỏi vẫn vợ thì Mikki có vẻ vui, “A, đúng rồi. Học sinh xuất sắc như nàng ấy chắc cũng chỉ vào nghe khen ngợi thôi.”

Tuy đã chơi với nhau suốt sáu năm dài, tôi vẫn luôn thấy trái tim thay đổi xoành xoạch từ Bích sang Rô, từ Rô sang Cơ của cô bạn này chẳng thể lường trước và đầy thú vị như vậy.

“Nhưng Eru cũng vậy nhỉ?”

Tôi hỏi sang cô bạn đang tươi cười ngồi đối diện mình.

“Đúng đấy, mà năm ngoái Eru lơ ngơ học khá nhiều, liệu có ảnh hưởng gì đến thành tích không?”

Một số người chắc thấy cách nói thẳng thừng về chuyện bạn bè lơ ngơ học của Mikki không được ý tứ nhưng không phải vậy.

“Ừm, coi như không nhận ra Chủ nhật đã qua cũng được mà nhỉ?”

“Cái gì cơ? Ha ha.”

Thầy Mikki cười như thê, trên đầu cô bạn Eru vón một nắm trước còn chưa thể nói đùa trên lớp cũng hiện lên quân Cơ chữ <LẠC>.

So với chọc ghẹo bạn bè, thì biết giữ ý phần nào trước những người mình coi là bạn vẫn hơn. Mikki vẫn là chỉ biết sơ sơ.

Tôi thấy an tâm khi Eru đã cười lên, liền ngồi xuống cạnh Mikki và nhón thêm cái bánh nữa để ăn. Lần này không có nắm đấm nào trờ đến.

“Ngon quá. Có để phần cho Kyou với Para không?”

“Ê, không.”

“Vậy sao, hai người kia thật là xui. Mikki ăn hết cả rồi kìa.”

Khi tôi nói mấy lời đó, trên đầu Eru hiện lên một quân Chuồn chữ <AI>. Chắc cậu ấy thật lòng thấy hối hận vì không cho Kyou hay Para bánh quy, tôi vội vàng thay đổi chủ đề. Chẳng phải là giữ ý gì cả. Thực lòng tôi chỉ không muốn Eru buồn thôi. Điều này cũng khá là hiếm có đối với tôi. Thường quân Chuồn của đối phương to nhỏ thế nào, chỉ cần biết được nguồn cơn và tôi giải quyết được thì cũng ít nhiều tìm cách lảng vẩn đề xuống.

“Nhưng đúng là ngon thật. Cậu có bí quyết gì không?”

Chuyện hiếm có không có nghĩa là tùy tiện thế nào cũng được, chỉ là tôi hành động theo một cách không quen thuộc thôi.

Bởi thường đối với những thứ phiền nhiễu, tôi không quen ưu tiên cảm xúc của chính mình, cũng chẳng để mấy chuyện khó lường trước xảy ra.

“A, tớ cũng muốn biết. Chỉ đi!”

“Nếu đã là bí quyết thì phải tự tìm lấy chứ.”

Tôi lại bị ăn thêm một thui nữa, Eru vẫn không ngớt cười.

“Ê, hê hê, đã là bí quyết thì phải giữ bí mật chứ.”

Vẻ mặt cười cười khi từ chối Mikki nhẹ nhàng và dịu dàng hơn hẳn thường ngày. Eru vẫn tươi cười như vậy khi nói “tớ vào nhà vệ sinh chút” và lặng lẽ đứng dậy.

“Nêu muốn nhân mạnh chắc phải dùng tình thương yêu. Hãy làm món đó trong khi tưởng tượng ra người được ăn chúng.”

Eru đã nói những lời dễ thương như vậy khi rời đi. Đạo gần đây, tôi toàn thấy gương với cậu ấy rồi đánh mất đi chỗ khác thôi. Nhưng nếu không làm thế, tôi sẽ bị đánh gục mất.

Không phải vì nụ cười của Eru mà vì thứ cảm xúc đang bùng nổ trên đầu cậu ấy.

Gì thế?

Tôi dõi theo bóng lưng nhỏ nhắn đang đi như chạy trốn về phía nhà vệ sinh, bản thân hít vào một hơi.

Dấu hiệu trên đầu cô bạn đang mỗi lúc một phình to hơn, cuối cùng còn vượt qua độ lớn quân Bích hay quân Cơ của Mikki, trở thành luồng cảm xúc lớn nhất trường.

“Tình thương yêu sao?”

Tôi lờ đi Mikki đang làm bầm mấy lời ấy, mãi nhìn theo bóng lưng Eru và dấu hiệu trên đầu cô bạn đến khi rời khỏi nhà ăn.

Thấy tôi im lặng, Mikki liền hỏi “Sao thế?”. Tôi không thể nói gì liên quan tới Eru được nên đành nói qua quýt “Không, tớ đói quá chắc phải đi kiếm cái gì ăn đây. Thêm chút gì miễn mẫn.” rồi đứng dậy. Nhà vệ sinh và quầy bán hàng nằm ở cùng một hướng.

Khi rời khỏi chỗ Mikki, chẳng hiểu tôi nghĩ gì mà lại đuổi theo Eru. Chẳng lẽ cậu ấy để ý tới vụ bí quyết hương vị sao? Nhưng chỉ có thế thì sao luồng cảm xúc lại lớn tới mức đó được?

Có lẽ tôi đã hiểu sai chuyện gì rồi. Hai màu giống nhau nên chắc tôi đã nhầm với quân Bích chữ <HỈ> chẳng?

Tôi đã hi vọng thế. Chính vì vậy, tôi muốn trấn an chính mình mà đi tìm Eru.

Nhưng không hề sai.

Dối theo bóng lưng nhỏ bé của Eru khi đi về hướng nhà vệ sinh, trên đầu cậu ấy đúng là một quân Chuồn chữ <AI> càng lúc càng phồng to hơn.

Tôi hoàn toàn không biết được lí do của nỗi buồn. Nhưng càng nhìn lòng tôi càng cảm thấy ứ đọng.

Tôi lần đầu nhận ra tình trạng kì lạ này của mình vào khoảng thời gian diễn ra Lễ hội Văn hóa từ khá lâu trước đó, nhưng chỉ có thể xác định chắc chắn vào đợt tham quan hai tháng trước. Tôi đã từ chối khi có bạn gái trong lớp muốn hẹn hò với mình.

Tại sao lại kì lạ ư? Bởi vì đó là lần đầu tiên tôi từ chối khi được tỏ tình.

Tuy không thân thiết với cô bạn đó lắm, tôi cũng biết được đây là một người khá vui vẻ và hòa đồng, hơn nữa còn thuộc dạng xinh đẹp nổi bật trong lớp, được người như thế tỏ tình thẳng nào chẳng sướng. Thường thì tôi sẽ không nghĩ lan man mà gạt đầu luôn rồi. Tuy không có ý khoe khoang nhưng trước giờ đâu có là một cô gái lạ mặt nào đó, chỉ cần người ta thích mình thì tôi sẽ chấp nhận không cần biết tình cảm của bản thân ra sao.

Cũng chẳng riêng gì chuyện tình cảm yêu đương, có lẽ cũng một phần do năng lực này của tôi, tôi có thể nhìn thấu tình cảm của mình và đối phương. Điều phiền nhiễu đó khiến tôi luôn tìm cách né tránh và tự nhiên thành kiểu người ưu tiên suy nghĩ của đối phương hơn tâm tư của chính mình.

Nhưng lần đó tôi đã không làm thế chỉ vì một lí do duy nhất.

Tôi đã có người mình để ý.

Điều kì lạ là thứ “để ý” này vốn dĩ chỉ là sự thoải mái vô hình khi ở bên nhau, nhưng đến khi tôi từ chối lời tỏ tình kia lại trở thành một loại cảm tình mang ý nghĩa đặc biệt. Kể từ khi ý thức được hành động của chính mình, cái chuông đã định nhẹ nhàng tặng cho người ta cũng trở thành một nỗi sợ hãi không muốn trao đi.

Đây là lần thứ hai trong đời tôi ngại ngần khi tặng ai một thứ gì. Khi trao tình cảm của mình cho một ai đó.

Ít ra thứ tình cảm này vẫn còn thay đổi nhiều đến khi tôi có thể chắc chắn, nhưng tôi còn đang thấy mình ngu ngốc thì chân đã nhích đi không tự chủ.

Dấu sao đây cũng không hoàn toàn là điều xấu, chị gái tôi từng hẹn hò trước kia có hỏi tôi “Đã bao giờ thẳng thắn đối diện với cảm xúc của mình chưa?” rồi bỏ tôi luôn, có lẽ cũng là chuyện tốt.

Đáng tiếc là cô gái mình để ý tới đang buồn là vậy, tôi lại chẳng biết nên làm gì hơn.

Năng lực tôi có trong tay cũng chẳng phải thứ gì ưu việt. Tôi có thể đọc được hỉ nộ ai lạc của mọi người nhưng lại chẳng thể biết được lí do, càng không biết cách xóa tan chúng. Tôi cũng tìm hiểu không ít về con người nhưng cảm xúc mỗi người đi theo một guồng khác nhau, hoàn toàn không thể vớ đũa cả nắm được.

Vừa lúc này Eru nói là có việc gấp nên về trước, nhưng dấu hiệu màu đen trên đầu cậu ấy từ lúc đi ra nhà vệ sinh cho tới lúc đi về phía tủ giày vẫn không hề thay đổi.

Tôi ở một mình trong phòng tư vấn hướng nghiệp, lật qua cuốn sách tham khảo dành cho thí sinh thi đại học.

Dấu hiệu màu đen đó vẫn không thoát khỏi đầu óc.

“Yô, Hoàng tử, đã tâm tình với Miyazato chưa? Hử, sao thế? Ánh mắt gì vậy?”

“... Không, cậu vẫn là Para của mọi khi.”

“Hây.”

Tôi quay lại thì thấy Para hồ hởi ra dấu chiến thắng tuy cũng chẳng vui vẻ gì, rồi chọc cái ống hút vào túi giấy mà hút lấy hút để. Trên đầu cậu ấy vẫn song song hiện diện cả quân Cơ chữ <LAC> và quân Chuồn chữ <AI> như mọi khi. Một cô nàng kì lạ, chẳng có ai mang cả hai dấu hiệu thường trực như thế trừ cậu ấy.

“Uống nước quả ngon lành như thế, chắc ổn chứ? Hôm nay đến lượt cậu nghe tư vấn nhỉ?”

“Ngon lắm, uống không? Làm quả hôn gián tiếp.”

“Đồ ngọt thì thôi, nãy vừa ăn rồi.”

Tôi vừa lên tiếng từ chối, Para liền rút lại hộp nước quả chia ra cho tôi rồi nói băng quơ. “Không phải với Miyazato nên không thích chứ gì?”

Para cũng nói rằng cậu ấy biết phòng tư vấn hướng nghiệp sau giờ học chẳng có ai nhưng tôi có nói kiểu gì cũng đều bị phủ đầu nên đành lặng thinh.

Thầy giáo phụ trách đã ra ngoài, trong căn phòng chỉ có tiếng ừng ực gần như cổ ý của Para.

“Tư vấn xong rồi. Tớ đã đi ra thư viện ấy chứ nhưng thấy Kyou và Mikki đang ngồi riêng với nhau nên mới hứng thú trốn tới đây. Thế bọn họ không học cùng Hoàng tử à?”

“Nãy tớ học cùng Kyou, có điều Eru lại bỏ về trước thành thử Mikki chui vào thư viện nhập hội, tớ biết ý nên mới chuồn ra đây. Cũng định mượn sách tham khảo cho kì thi. Para cũng muốn mượn hả?”

“Câu nói cần thêm chút thời gian suy nghĩ trong khi tư vấn hoàn toàn là lời nói dối, nhưng Hoàng tử có tin cũng được thôi.”

Tôi đoán chắc cô bạn này đã thấy mình rời khỏi thư viện mới tới đây, nhưng cũng có vẻ là thật. Đúng là phiền phức, tôi cũng gác lại chuyện của mình.

“Vậy cậu nghĩ sao về chuyện Miyazato?”

“Chẳng biết nữa.”

Tôi thật lòng đáp vậy trong khi lật lật qua cuốn sách tham khảo mà không vào đầu chút gì, nhưng Para lại “hừm” với vẻ khó tin.

“Cậu nói rằng không biết nhưng lại bị nụ cười ngây ngô đó bắt mắt hèn, Hoàng tử tính sao đây?”

“Tính sao là sao?”

Tôi lờ mờ nói vậy khiến Para thở dài.

“Ai cha, chắc không định tính chuyện gì cho đến khi thi đại học xong hả? Mọi người đều khác tớ, ai cũng căng lên rồi. Kyou

cũng chẳng thấy có tiên tri gì. Nhưng mà, dạo này cũng có vụ ‘bất thường’ đó đó.”

“A, chuyện đó.”

Đúng là có chút việc “bất thường” đáng nguy.

Cũng chẳng có gì phải giấu. Khoảng ba tuần trước, Mikki được con trai lớp khác tỏ tình. Para đã xấu tính rĩ rả chuyện này vào tai Kyou khiến thằng bạn tôi có vẻ buồn, sợ ảnh hưởng đến kì thi sắp tới nên tôi cố gắng tìm cách khuyên nhủ phòng những trường hợp xấu nhất. Rốt cuộc, Mikki đã từ chối lời tỏ tình đó, Kyou cũng vui vẻ gắng sức học hành.

“Chuyện đó cậu không cần phải cuốn Kyou vào làm gì, may mà chẳng có gì xảy ra.”

“Nếu tớ không nói trước để Mikki có bạn trai thật và hơn hờ báo tin vui, Kyou sẽ ra sao?”

Cái ống hút dùng xong, cô nàng kẹp luôn vào nách.

“Đằng nào cũng biết thì phải nói ra thôi. Không làm gì rồi hối hận mới là xấu nhất.”

“Cậu đang nói đến chuyện của Kyou đó hả?”

“Chả biết.”

Para nghiêng đầu, đi vòng theo lối bên phải. Tôi lặng lẽ định về thư viện thì cô bạn đó nói vọng lại từ sau lưng “Có lẽ nào?”

“Hoàng tử, cậu có nghĩ rằng lần này chỉ là Mikki tình cờ từ chối người đó thôi không?”

Tôi quay lại thì thấy Para đang nhìn mình, vẻ mặt không giống bình thường. Một nụ cười hiền.

“Tình yêu là mù quáng ư? Chẳng hiểu gì sất.”

Bỏ lại một câu như vậy, Para rời khỏi phòng tư vấn hướng nghiệp. Thầy trưởng phụ trách hoạt động tư vấn bước vào thay.

Chẳng hiểu gì sất. Mấy lời đó cứ óc ách mãi trong bụng tôi.

Hôm sau tới lượt tôi tham gia tư vấn. Sau giờ học, tôi cùng Kyou ăn trưa rồi ngồi trong thư viện học bài. Para nhập hội rồi

cả Eru nữa. Mikki hình như bận gì đó.

Tôi thấy quân Chuồn <AI> của Eru đã nhỏ hơn nhưng vẫn hiện rõ trên đầu. Chuyện gì mà khiến bạn ấy buồn tới vậy nhỉ? Một chuyện buồn kéo dài sang tận ngày hôm sau thì không thể chỉ đơn giản do cảm thấy tội lỗi vì giữ bí quyết nấu nướng được.

Chúng tôi học một lúc lâu thì thấy đứa bạn được tư vấn trước mình đến gọi. “Trông sách vở hộ nhé,” tôi vừa nhờ thì Para đáp luôn “Lỡ tớ đói bụng là bỏ đi ăn luôn đấy”. Coi như có thể an tâm giao lại.

Mẹ tôi đã đợi sẵn trước phòng học rồi. Khi hai mẹ con cùng vào trong, mẹ và thầy giáo chào hỏi nhau rồi cùng ngồi xuống ghế.

Thầy nói sơ qua về mấy môn học yếu cần phải tăng cường ôn luyện, nhắc cả chuyện mục tiêu nào của tôi cũng cao nên cần phải giữ vững thành tích không thì sẽ khó đỗ này kia, đại khái là mấy điều cơ bản nhất nên tôi cảm thấy hơi có lỗi với thầy khi đầu óc vẫn lơ nghĩ về Eru.

Tại sao tôi lại để tâm đặc biệt đến cô bạn đó? Nếu tình cảm này đích thực là yêu thì tôi định sẽ làm gì đây?

Khi nghĩ kĩ càng mọi chuyện, tôi nhận ra mình thực chẳng hiểu gì sất.

“Nếu đã có ước mơ rõ ràng muốn đi nước ngoài, thì phải bỏ ra công sức tương xứng với điều đó.”

“... Nhìn thì vậy thôi, cứ làm hết sức mình rồi tận hưởng đi.”

Thầy giáo tươi cười nên tôi cũng cười đáp lại, buổi tư vấn đã kết thúc rất thoải mái. Thật tốt khi quân Chuồn <AI> không hiện ra trên đầu mẹ.

Tôi tiễn mẹ ra tận sảnh chính, rồi bảo rằng mình sẽ quay lại ôn bài và trở về thư viện.

Tôi vừa đi dọc theo hành lang nườm nượp người qua lại, vừa suy nghĩ vài chuyện. Mãi tận khi đến khá gần, tôi mới nhận thấy Kyou và Eru đang tiến lại từ đầu kia hành lang.

“Jika, xong rồi hả? Sao?”

Giọng nói của Kyou làm tôi bừng tỉnh.

“Chào, vất vả thật, chỉ nhớ mỗi chuyện không được lơ là học hành thôi.”

“May thế, tôi cũng vậy.”

Trong khi hai đứa chúng tôi phởn phơ cười với nhau, người có thành tích học tốt duy nhất là Eru cũng bật cười. Quân Chuồn chữ <AI> vẫn y nguyên.

“Hai cậu đi đâu đấy? Para đâu, Eru?”

“Ờ, ừ, bọn tớ đang đi mua ít đồ uống, Para phải trông chừng sách vở hộ Jika nên ngồi yên tại chỗ.”

“Cô nàng đó làm gì vậy trời?”

“A, đúng rồi, Jika đi mua đồ với bọn tớ luôn đi.”

Một lời mời rất thông thường giữa bạn bè với nhau. Nhưng thường Eru không nói những lời này với mình nên tôi suýt héo tim. Đương nhiên khi tôi gật đầu, một quân Bích chữ <HI> nhỏ nhỏ khác hiện lên trên đầu Eru.

Khi chúng tôi đi về phía căng tin, Eru bắt chuyện với tôi. Lại là một điều hiếm thấy khác.

“Giỏi thật, cậu đã quyết định được chuyện muốn làm rồi.”

“Nhưng, Eru chẳng phải cũng vậy sao?”

“Ừ, nói sao nhỉ, tớ vẫn đang lo. Tớ đã suy nghĩ mãi rồi, nhưng càng nghĩ càng rối. Jika thật sự là rất giỏi đó.”

Eru khen tôi giỏi, tôi thực sự cảm thấy vui.

Nhưng không thể nào hiểu ý bạn ấy là gì.

“Lo lắng một chút cũng có cái hơn mà.”

Tôi bất thần buột miệng nói ra lời đó, tôi cũng không rõ mình muốn bạn ấy hiểu những lời này theo cách nào nữa. Về mặt của Eru lẫn Kyou đều mơ hồ.

Có lẽ, tôi chỉ muốn nói ra những lời này thôi.

Tôi nói rằng muốn ra nước ngoài không phải vì đây là điều bản thân luôn tâm niệm mà vì thấy hướng đi này có vẻ hợp với mình. Tiếng Anh là một ngôn ngữ sẽ có ích cho sau này, cũng giảm bớt gánh nặng gia đình. Vậy nên tôi đã chọn hướng đi đó.

Khi nói ra những lời ấy, tôi cũng thấy đây không phải điều mà bản thân phải lao tâm khổ tứ nghĩ ra. Chỉ đơn giản là làm thì làm thôi. Đó là sở thích của tôi nên cũng chẳng phải thứ dày công chọn lựa. Tôi cảm giác bản thân đang không thành thật với tương lai của chính mình.

Vậy nên, tôi thấy Eru lo lắng thận trọng thử nghiệm thay đổi vẫn tốt hơn nhiều so với mình.

Rốt cuộc lại chẳng thể nói ra tâm ý này, chúng tôi vào hàng tạp hóa rồi lần lượt mua những thứ đồ riêng.

Hôm nay, Kyou tự nhiên nồng nhiệt chủ động bắt chuyện như vậy. Thường thì chúng tôi vẫn cùng nhau đến nhà ăn rồi vừa ăn vừa buôn chuyện.

Thật ra tôi cũng có chuyện muốn hỏi nên tình hình thế này cũng vừa khéo. Hôm nay, Eru vẫn còn đang buồn. Eru có vẻ khá mở lòng với Kyou và Mikki, nên chắc hai người đó có thể biết được chuyện gì mà tôi chẳng hay.

Nhưng khi hai đứa chúng tôi rúc vào cái ghế nằm sâu trong căng tin, Kyou lại chủ động hỏi một câu bất ngờ.

“Miyazato gặp chuyện gì à?”

Tuy trên đầu Eru hiện lên chữ <AI> nhưng ngoài mặt vẫn tươi cười như thường. Vậy nên, tôi cũng không ngờ Kyou có thể tinh ý nhận ra biến chuyển đó. Tôi biết được tâm trạng của cô bạn là nhờ năng lực này. Cần phải nhìn nhận lại Kyou mới được nhưng hẳn là có yếu tố nào đó giúp cậu ấy nhận thấy sự thay đổi chứ.

“Eru ư? Có chuyện gì sao?”

“Ừ, chẳng hiểu sao từ hôm qua tới giờ cậu ấy cứ giữ khoảng cách thế nào ấy, như thể đang giận dỗi điều gì.”

Tôi đành nén lại mấy câu đùa kiểu đến nỗi lo cũng có đôi có cặp cơ đang ngứa ngáy trong người.

“Hê, vậy sao, thảo nào thấy bạn ấy có vẻ lặng lẽ thật.”

“Như thể đang tránh né điều gì.”

“Nhưng mà, hôm qua bọn mình còn cùng bạn ấy đi mua đồ mà?”

“Chuyện đó hả, trước khi Jika đến không khí kinh khủng lắm. Chẳng biết tôi có lỡ gây ra vụ gì không.”

Nhìn Kyou thành thật lo lắng như vậy, tôi thấy cậu ấy thật tốt nhưng tội lỗi thay, tôi lại chú tâm vào một điểm chẳng liên quan. Với một thằng như tôi, làm bạn bè tức giận hay buồn bã đôi chút cũng sẽ không lo lắng người kia bị tổn thương. Chuyện lần này là ngoại lệ. Thường tôi chỉ tìm cách giải quyết tình hình rồi thực hiện điều đó thôi. Nên xét theo một nghĩa nào đó, tôi cũng là kẻ kém tinh ý. Tôi không được miễn cảm như Kyou, có thể đem việc của người khác kết nối với bản thân mình để suy nghĩ cho họ. Ngày trước Kyou có nói rằng “Jika rất được con gái ưa thích” khi nhắc đến sự khác biệt giữa hai đứa nhưng tôi lại thấy ngược lại.

“Có khi nào tôi đã lỡ miệng nói ra điều gì khiến cậu ấy giận mà mình không hay? Chê cậu ấy béo chẳng hạn?”

“Kyou chắc sẽ không nói vậy đâu. Miyazato cũng gây mà.”

“Hay tôi đã nói mấy câu kiểu con gái đúng là nên khỏe mạnh tươi vui một chút như Mikki, khiến cậu ấy nổi cáu?”

“Miyazato không hành xử vậy đâu, cậu ấy như đang trốn tránh tôi ấy...”

Tôi cố ý cất tiếng cười hích hích, Kyou thở dài gục đầu xuống. Mới mấy ngày trước thôi, Kyou đã phải buồn một lần vì chuyện Mikki nhận được lời tỏ tình nhưng giờ thì thái độ đã vui vẻ không còn ủ dột nữa rồi. Cũng may nhờ thế mới dễ nói chuyện.

“Có thật sự là trốn tránh ông không? Eru đâu phải người như thế. Tôi lại nghĩ có khi Para đang lập mưu gì ấy.”

“Cũng có thể là vậy. Ừm, Jika, ông thử hỏi Mikki xem có biết chuyện gì không?”

“Ông tự hỏi đi chứ. A, đúng rồi.”

Nhân tiện, tôi cũng có ý hỏi Kyou một vụ. Về chuyện Para nhắc đến hai ngày trước. Theo lời cô bạn này thì Mikki từ chối lời tỏ tình không phải chuyện ngẫu nhiên. Vậy thì chắc chắn

Para hay Kyou đã có phản ứng gì đó. Tôi cũng chẳng quan tâm đến kết cục của câu chuyện làm gì nhưng muốn hỏi vì biết đâu bộ óc mù mờ của mình lại tham khảo được điều gì chẳng. Cũng có thể nó có liên quan gì đó tới Eru.

Đúng lúc định hỏi thì ánh mắt chạm phải Mikki và Eru ở trước cửa căng tin, tại tôi ngồi đối diện cửa ra vào. Tôi không tỏ vẻ gì nhưng Mikki đã thấy và vẫy tay thật lực chào chúng tôi. Tôi vẫy tay đáp lại thì Kyou cũng ngoái nhìn, dấu hiệu trên đầu lập tức thay đổi.

Nhìn gương mặt Eru lú lú đi theo sau Mikki, chắc cậu ấy cũng nhận thấy điều gì đó. Tôi lại nhìn rõ ràng luồng cảm xúc của hai cô gái này. Nhưng đương nhiên không dám hỏi ra. Mikki ngồi xuống cạnh tôi. Vấn đề quan trọng hơn là Eru đang ngại ngần ngồi xuống bên cạnh Kyou.

“Hai cậu hôm nay đều nghe tư vấn đúng không?”

“Đúng thế, tôi và Eru nay đều được khen, khí thế hừng hực luôn!”

“Vậy thì Mikki khiến người ta mệt mỏi rồi.”

Một nắm đấm nữa lại bay vụt tới như dự kiến nhưng mà hôm nay Mikki đang vui nên dấu hiệu vẫn là quân Bích chữ <HỈ>, chỉ khẽ lăm bầm “Tôi đấm chết ông, tên khốn này.”

“Mà này, ngày kia có mưa đấy! May mà bọn mình vẫn kịp ngắm hoa^[13] được. Mỗi người nhớ phải mang phần của mình đấy nhé!”

Những lời đó kèm theo vẻ mặt cười đầy mãn nguyện của Mikki khiến tôi chột nhốt ra nhưng lỡ lời thú nhận chắc Mikki sẽ giết tôi thật. Đạo gần đây, tôi suy nghĩ quá nhiều thành ra đầu óc cũng có hơi mông lung.

Cuối tuần này, chúng tôi dự định đi ngắm hoa muộn. Thành viên vẫn nguyên xi năm đứa như nhóm cuối năm ngoái. Mikki đã nói rằng dù sắp sửa thi đại học vẫn không thể bỏ qua vẻ đẹp của hoa anh đào. Para nghe thấy thế liền chọn ngày rồi lên kế hoạch đi ngắm hoa luôn. Para không hẳn muốn đi ngắm hoa. Cậu ấy nhăm nhắng “Mấy người hẹn hò đôi kìa, tôi buồn quá”

trong khi vẫn cười toe toét. Đương nhiên Mikki đã mời thì Kyou lần Eru đều không có lí gì để từ chối, tôi cũng thích mấy hoạt động kiểu này.

Nhưng tình thế như này thì nên suy nghĩ sao đây?

Eru vẫn cười cười như mọi khi nhưng mà có hơi tách khỏi Kyou. Kyou dường như cũng nhận ra điều đó, hai người ngồi cạnh nhau với hai quân Chuồn chữ <AI> hiện diện.

Mikki lại chẳng để tâm mà cười nói.

“Ai da, vui quá xá! Vui quá!”

Ưu điểm của Mikki là không quá để tâm tới mấy chuyện tiểu tiết. Nhưng mà, mỗi khi giọng nói hờn hờ của cô nàng vang lên thì nỗi buồn của Eru lại phồng thêm một chút.

Tôi chắc phải hờ chuyện này ra với Mikki. Nhưng nhờ cô nàng này hỏi han chuyện Eru cũng khó vì nàng ta thực sự rất vụng mây khoản này.

Mikki đã diễn giải nụ cười méo xẹo của tôi theo một hướng khác, “Câu nghĩ tớ hờn hờ quá mức vì chuyện đi ngắm hoa ấy hả? Đồ xấu tính này?” Mikki với sang Eru, lại khiến một người nữa cười méo xẹo.

Mikki dường như chẳng để tâm đến nét mặt Eru, reo đến lần thứ tư câu “Vui quá đi!”

Nhờ cô nàng Mikki này hỏi dò cũng như không, thôi bỏ đi. Lần đầu tiên tôi chợt mong Mikki có được năng lực như mình.

Một khi Mikki đã xoắn lên vì những niềm vui hay thứ mình thích thì chẳng ai ngăn lại nổi. Ba người chúng tôi cũng chỉ biết giương mắt nhìn.

Tôi đành gửi cho Kyou đang cười trừ một ánh mắt, “Ông thích phải một cô nàng như thế đấy.”

“Chà, tôi chả biết gì đâu.”

“Thật sao?”

“Hoàng tử không tin tưởng tớ như thế, người ta sẽ khóc đó.”

Para khụt khịt mũi, nói “Dị ứng phấn hoa rồi chẳng” và với lấy mấy cuốn tài liệu đại học từ trên giá. Tôi thấy tội lỗi vì dám

dùng phòng tư vấn hướng nghiệp để hội kín nên cũng mở cuốn sách hướng dẫn ra coi lướt. Đường nhiên là không có giáo viên nào canh chừng.

“Tớ thật sự không biết mà. Cậu quên rồi sao? Cô bạn đó từng tự ôm hết mọi tâm sự trong mình rồi nghỉ học đó thôi.”

“Cậu nói hơi quá đó nhé.”

“Tớ đâu có ý nói xấu cậu ấy. Nhưng biết đâu cậu ấy sẽ lại nghỉ học như đợt đó. Tớ cũng mong một lúc nào đó cậu ấy sẽ tự mình nói ra. Không hi vọng cô bạn đó sẽ lại làm thế. Kyou có nghĩ ra gì không?”

“Không có gì cả.”

Ngày mai là dịp đi ngắm hoa cùng Mikki vậy mà tôi lại thấy buồn thế này.

“Nếu thực sự không có gì cả thì hai người đó chắc lại có hiểu lầm gì rồi. Cô nàng hay hiểu lầm linh tinh lắm. Hay Hoàng tử đi tỏ tình với Miyazato đi rồi sau đó khéo léo tháo gỡ hộ bạn ấy?”

“Cậu nghĩ thế thì giờ tới lướt tớ muốn khóc đó.”

“Không, phải làm chứ. Nếu cậu thật lòng theo đuổi cô ấy chắc con gái người ta sẽ xiêu lòng đó. Hoàng tử, dịu dàng quá là ngu ngốc đó.”

Câu lí luận đó chẳng có gì để vặn lại nên tôi đành lặng thinh.

“Nhưng Hoàng tử tìm đến tớ hỏi chuyện cũng hiếm có. Thường cậu vẫn đeo vẻ mặt ta đây tự mình giải quyết được cơ mà.”

“Đâu có, mà tớ làm thế quái nào được.”

Tôi không có ý nói dối, thực sự nói thật lòng mình.

“Tớ thường chỉ làm những gì mình có khả năng, vì thấy không nên động chạm đến những vấn đề không hiểu rõ cũng là nghĩ cho đối phương rồi. Nhưng lần này, tớ muốn giải quyết vấn đề vướng mắc đó, không phải vì cậu ấy mà vì chính mình.”

“...”

“Nhưng tớ không hiểu gì thì biết giúp thế nào?”

“Nên mới hạ mình nhờ vả cả Para sao? Ra thế, cuối cùng cậu đã không còn là Hoàng tử nữa rồi.”

“Cái gì cơ, ngay từ đầu tớ có phải Hoàng tử gì đâu.”

Tôi đùa cợt rồi cười khì nhưng Para không hề cười. Không rõ cậu ấy có đọc tài liệu hay không nhưng vừa lật giở từng trang giấy vừa nói.

“Dạo gần đây, tớ rất ghét cái thái độ coi mình là nhất rồi tìm cách cứu giúp người khác với vẻ kẻ cả của cậu. Nhưng với Miyazato thì không thể. Con người tỏ ra cố gắng nỗ lực của cậu hay ho hơn nhiều đó, Jika.”

Para lần đầu tiên gọi tôi bằng biệt danh đó, rồi mới cười nói “Về thư viện thôi.”

Tôi nghe theo cậu ấy, cất sách lên giá trong khi suy nghĩ về những điều Para nói.

Chẳng hiểu sao kể từ hôm đó, Para không còn gọi tôi là Hoàng tử nữa.

Ngày hẹn nhau đi ngắm hoa, chúng tôi đã thỏa thuận trước là mỗi người mang đến một món ăn, nên tôi lấy chiếc xe đạp đã dùng nhiều năm ra, cho vào giỏ năm suất mì xào soba và cái bát xanh cuộn gọn.

Địa điểm ngắm hoa hôm nay là một công viên lớn nằm ở phía tây thành phố. Máy đưa tham gia hầu như đều sống ở khu Tây nên mới chọn địa điểm đó. Eru sống ở khu Đông thì phải nhưng cũng không chắc lắm, người duy nhất có vẻ sống ở khu Đông là Mikki đã hô hoán “Tớ sẽ phi em chali đến!” Cô nàng này khá giỏi khoản vận động giống tôi.

Trong khi chạy xe, mắt tôi vẫn lướt qua hàng đồng dấu hiệu đang nổi trên đầu mọi người. Hôm nay trời thật đẹp, tâm trạng cũng thật thoải mái. Tôi nhận ra ngày thứ Bảy thì số lượng quân Chuồn chữ <AI> cũng ít hẳn.

Vậy mà, trong một ngày nắng ấm đi ngắm hoa thế này, Kyou đang đợi đèn giao thông ở ngã tư trước mặt lại mang dấu hiệu ỉu

xìu như vậy.

“Chào.”

“A, Jika.”

Chúng tôi vẫn chào hỏi nhau như mọi bận. Nỗi buồn của Kyou có đôi chút xẹp xuống. Chắc lo sẽ có lúc phải bỏ lại một mình cùng Eru. Hôm trước cậu chàng có nói là “không khí giữa họ rất khó chịu” nên có lẽ kể từ ấy cũng sợ Eru khó chịu khi thấy mặt mình. Có vẻ như vậy.

Đèn chuyển xanh, hai đứa phóng đi cùng lúc. Trong lòng tôi chỉ thầm cầu mong hai người đó hãy dừng cảm hơn.

Hai thằng chạy xe một lúc lâu, cảm giác sảng khoái chắc khiến nỗi buồn của Kyou cũng xẹp đi đôi chút.

“Mà này, Jika làm món gì mang tới thế?”

“Hử? Mì xào soba. Siêu thị có bán loại cho mì và xốt vào trộn lên ấy? Tôi còn cho thêm ít rau vào nữa. Kyou thì sao?”

“Mì xào soba.”

“... Hừm.”

“Coi như chúng ta chưa nghe thấy gì đi.”

“Được.”

Tôi đã nghĩ là có Para với Eru thì chả lo phải ăn khổ nhưng giờ nghĩ lại có khả năng Eru buồn quá không đi luôn thì sao. Trong khi tôi còn đang bất an như vậy, một bóng người hiện lên trước mắt đã xóa tan mọi lo lắng.

Tôi cố gắng không nhìn thẳng bạn bên cạnh, phóng xe lên đuổi theo Eru.

“Chào, Eru.”

Khi nghe thấy tôi cất tiếng chào từ sau lưng, Eru khẽ giật nảy người rồi quay đầu trong khi phanh xe lại. Hai đứa chúng tôi cũng xuống xe.

“Chào, Jika, Kyou.”

“A, chào, Miyazato.”

Kyou hồi hộp chào lại, tuy lí do khác với Mikki mọi khi. Nụ cười của Eru vẫn không đổi khi đón nhận lời chào đó nhưng dấu

hiệu tình cảm lại có biên động. Chữ <AI> cậu ấy vẫn ôm trong lòng giờ đây vì câu chào hỏi kia mà phình to lên. Hơn nữa, còn cực kì to.

Kyou không nhìn ra được sự biến chuyển trong tâm trạng của Eru cũng là may cho cậu ấy. Mọi chuyện vẫn chưa được giải quyết như tôi mong đợi.

Tôi cũng chẳng biết cô bạn này đã có chuyện gì với Kyou, nhưng cậu ta chính là nguyên nhân nỗi buồn của Eru. Tôi muốn biết rõ lí do.

Tóm lại là ba người chúng tôi cùng nhau đi đón Para sống ở ngay gần công viên. Hôm qua, cậu ta đã nhờ vả mà như ra lệnh: mai đến sớm thì qua đón. Tôi đạp xe dẫn đầu. Hai người đi sau cứ mãi lặng thinh, giờ tôi mới cảm nhận được thực sự cái gọi là “không khí nặng nề”. Chỉ mới vài ngày trước đây, Eru và Kyou còn thân nhau lắm, Mikki thậm chí còn hiểu lầm hai người này có vẻ thích nhau nữa.

Hử? Lỡ như đó là sự thật thì sao?

Tôi chợt tưởng tượng đến viễn cảnh chẳng hay ho gì cho ai đó khi đến nhà Para. Tôi ấn chuông, thấy cô nàng Paparapa mặc quần bò áo hoodie bước ra mang theo một cái hộp giữ lạnh.

“Xin chào, a, các cậu cứ để xe lại trong vườn nhà tôi đi.”

Bọn tôi đỗ xe lại theo lời cậu ấy rồi nhanh chóng cùng nhau ra điểm hẹn.

Công viên đông người hơn tôi tưởng. Vào thời điểm giữa tháng Tư, tôi nghĩ cũng bớt người rồi nhưng không ngờ người ta yêu anh đào hơn tôi đã nghĩ.

Chúng tôi đi về phía đài phun nước đã được chọn làm điểm hẹn từ đầu.

Trong khi cả bọn còn đang dạo bước từ một điểm khá xa đài phun nước thì nghe thấy một tiếng gọi “Này” rất to. Tôi nhìn thẳng về phía trước thì nhận ra Mikki đang ngồi ở bệ đài, vẫy tay rất hăng.

“Xin chào!”

“Mikki đến sớm thế?”

“Tôi đờp học hơi^[14] đó, may mà kịp.”

Chắc do quá cao hứng, tiếng Nhật của cô nàng cũng trở nên kì quái. Khi Mikki cười khì với Eru thì cô bạn cũng cười đáp lại, nổi buồn có xẹp đi chút ít. Tôi không còn tâm trí đâu để đùa cợt nữa.

Tuy đông người nhưng công viên cũng khá rộng rãi, khó kiếm chỗ ngồi dưới tán anh đào nhưng chúng tôi cũng lựa được một điểm khá tốt để trải bạt. Hai thằng con trai trải tấm bạt ra, còn đám con gái thì bày biện đĩa bát.

Trong lúc cả thiên hạ đang cao hứng vì hoa, sự căng thẳng nơi Eru lẫn Kyou vẫn không với bớt chút nào. Tôi dõi theo ánh mắt của Para thì nhận thấy cô nàng này có vẻ cũng để tâm đến hai người kia.

Cả nhóm bắt đầu ngắm hoa với những tâm sự khác nhau. Mà không, trừ một kẻ ngốc hứng khởi kia ra.

“Nâu xì kìa!^[15]”

Mikki còn to mồm hơn mọi khi, vui vẻ đập bồm bộp vào lưng Kyou làm lũ bồ câu gần đó bay tán loạn. Tôi và Para đã giữ ý để cho Kyou ngồi cạnh cô nàng, thường thì Kyou sẽ hỏi hốp xen lẫn vui vẻ. Có điều suy nghĩ của cậu ấy về Eru hôm nay đã thắng thế. Không rõ người khác thấy thế nào nhưng tôi có thể nhìn rõ cậu ấy không vui. Eru cũng vậy.

Nhưng nếu không để ý đến tâm sự của hai người ấy thì trải bạt ngắm cảnh cũng là thi thú. Tôi và Kyou mang tới mười suất mì xào soba. Mikki mang món karaage^[16]. Eru mang bánh hamburger rưới sốt không được như mong đợi lắm, mà vẫn là nâu xỉn. Chúng tôi phải ăn vội vì sợ món Viennetta kem Para bỏ trong thùng giữ nhiệt bị chảy mất.

“Trong tủ lạnh nhà tớ còn một ít onirigi nướng đó, hay để gọi mang đến nhé?”

Khi Para nói vậy, tôi và Mikki cùng đồng thanh “Cũng là nâu mà!”

“Không sao, nấu những ngon là được rồi. Tớ lỡ trùng thực đơn với Kyou nên không thể ca thán gì nhưng như Eru cũng đảm lắm chứ, cậu tự làm hả?”

Tôi quay sang hỏi Eru ngồi cạnh mình. Nhưng cô ấy chưa kịp trả lời, Para ngồi đối diện đã cười khùng khục.

“Ừ, đúng, đúng thế thật. Nhưng mà dễ làm lắm. Cậu xem, món karaage của Mikki cũng ngon lắm.”

Bàn tay nhỏ bé của Eru chỉ vào món karaage thâm sì.

“Từ hồi trung học tới giờ, chưa được ăn lại món karaage của mẹ Mikki nhỉ?”

“Cậu không nghĩ thoáng được rằng món này là do tớ làm sao?”

“Không!”

Trên đầu Mikki nổi lên một quân Bích chữ <HỈ> nho nhỏ. Chẳng hiểu sao trên đầu Eru cũng thoáng hiện lên chữ đó tuy lập tức trở về với chữ <AI>. Tâm lí này của cậu ấy thật giống với lúc tôi ăn bánh quy của Mikki và bị cô nàng tỏ thái độ trong căng tin.

Chuyện này là sao, cố nghĩ xem nào.

Eru nổi giận khi tôi trêu chọc Mikki, tức là cậu ấy sợ Mikki bị tổn thương. Nhưng mà Eru không hề nổi giận khi Para nói gì Mikki. Vậy chắc Eru hiểu lắm giữa tôi và Mikki có chuyện gì đó, như là Mikki thích tôi chẳng hạn. Do đó, cậu ấy nổi giận. Nếu cậu ấy biết được tình cảm của Kyou biết đâu cậu ấy sẽ thấy buồn vì tình cảm đó không được Mikki để tâm tới. Điều này cũng có khả năng.

Nhưng nếu thế thì chỉ cần giải quyết hiểu lầm là xong. Giải thích tình hình cho Mikki hay... khoan đã. Thế thì sẽ làm lộ tình cảm của Kyou mất. Vậy thì, tôi hay Mikki vờ thích ai khác là được chẳng? Không, nghĩ thế nào cũng chẳng ổn.

“Đúng là ngon thật đấy, món do Miyazato nấu.”

“Hê hê, cảm ơn Para.”

Eru nói cảm ơn nhưng vẫn không vơi nỗi buồn.

“Ha ha! Thật sự! Ngon quá!”

“A, cảm ơn.”

Dấu hiệu vui mừng trên đầu Mikki càng to hơn bao giờ hết. Cô nàng có vẻ không hề nhận ra cảm xúc nơi Eru, dù sao cũng chẳng phải điều xấu. Thường thì những cảm xúc tích cực đó sẽ nuốt hết nỗi buồn của mọi người chung quanh.

Nhưng lần này không có tác dụng rồi.

“Thật sự, thật sự rất ngon đây, Miyazato.”

“Ừ, ừ.”

Kyou gục đầu trước nỗ lực tấn công trực diện bị đánh chìm. Tôi cho rằng Para sẽ tìm cách khiến Eru vui lên khi cậu ấy cụp mắt xuống như thế nên liền đánh mắt sang cô nàng.

Para thoáng lúc lắc đầu, cô nàng liền dùng đũa gấp một đĩa lớn món mì xào soba do Kyou làm, sau đó vùi đầu ăn.

“Ôi, ơn óá i^[17].”

“Đừng vừa ăn vừa nói!”

“... in ồi^[18]! Mì soba Kyou làm ngon quá đi. Miyazato này, ăn đi nào!”

Cậu ấy đẩy cái âu lớn đựng phần mì soba cho năm người ra trước mặt Eru. Chắc chắn Para muốn nhắc tên Kyou để thăm dò tâm trạng của Eru. Tôi cũng có ý như vậy nên thầm cảm ơn hành động của Para.

Nhưng mà tâm ý của Para và tôi như đánh vào không khí.

Eru không động đũa vào món mì soba của Kyou, thậm chí còn lắc đầu nguầy nguậy.

“Không, không cần! Đúng, đúng rồi, bụng tớ không thấy đói lắm!”

“... Ờ, vậy thì để tôi nạp năng lượng thay cho nhé.”

Para lại gấp một đĩa lớn mì y như khi nãy trong khi ra hiệu bằng mắt với tôi, sau đó cô nàng lại lim dim đôi mắt mà thưởng thức chỗ mì.

Khi hai cô bạn nói chuyện với nhau, tôi vẫn không ngừng quan sát tình trạng của Kyou, trong thâm tâm chỉ muốn đứng phắt dậy luôn. Nhưng tôi không thể làm vậy được. Nếu tôi có phản ứng tức thì, Eru sẽ nghĩ mọi người khó chịu là do mình. Vậy nên, tôi chỉ biết kìm nén trong khi cầu mong Kyou không làm điều gì khinh suất.

Sau khi ăn mấy miếng hamburger và gà chiên karaage rồi buôn vài chuyện vắn vớ, cuối cùng tôi cũng có thể nói “Nhà vệ sinh đâu vậy nhỉ? Kyou có biết không?” Kyou nhận thấy ánh mắt ra hiệu của tôi liền nói “Vây tớ cũng đi” rồi xỏ chân vào giày.

Tôi cũng đi giày thể thao rồi đứng dậy, bước theo Kyou khi cậu ấy bảo “Hướng này.”

Chỗ đó cách nơi chúng tôi trải bạt độ vài chục bước chân. Tuy cũng không tranh thủ được nhiều thời gian nhưng cứ tạm đưa Kyou đi lánh nạn là tốt rồi.

Tôi cũng lo cứ thế này thì Kyou sẽ bị chữ <AI> khủng bố kia đè bẹp mất. Những dấu hiệu đó không phải thực thể vật lí nên chắc chắn sẽ không có gì xảy ra nhưng nỗi buồn lớn đến mức khiến tôi liên tưởng đến điều ấy.

“Tôi đã gây ra chuyện gì sao?”

Sau khi đi được một quãng đủ xa để mấy đứa con gái không nghe thấy, Kyou lặp lại câu hỏi ngày trước. Không cần nhìn dấu hiệu trên đầu, vẻ mặt của Kyou đã phơi bày rõ ràng rồi. Cũng chỉ có mình tôi nhìn thấy dấu hiệu đó. Tôi cũng thấy may vì đã kịp đưa Kyou đi trước khi Mikki nhận ra vẻ mặt này của cậu ta.

“Chuyện này không đơn giản chỉ là khó ở thôi đâu.”

Tuy câu than muốn đi vệ sinh chỉ là lời nói dối nhưng hai đứa cũng đi vào trong nhà vệ sinh công cộng.

“Chuyện xảy ra từ bao giờ vậy?”

Tôi cũng không có ý an ủi mấy lời vu vơ trong hoàn cảnh này.

“Sau hôm tôi nghe tư vấn hướng nghiệp.”

“Vây thì phải có chuyện gì xảy ra vào hôm tư vấn rồi. Biết đâu là vấn đề tâm lí của riêng Eru thôi thì sao?”

Hai đứa đứng cạnh nhau cùng làm “nhiệm vụ”. Kyou dường như đang cố nhớ lại xem ngày hôm đó đã xảy ra chuyện gì.

“Tôi vẫn chẳng nghĩ ra được điều gì. Cả hai nói chuyện bình thường thôi, nội dung cũng chẳng có gì to tát, mấy câu hỏi khó về sản phẩm mỹ thuật trong môn Lịch sử này, chỉ có vậy thôi. Do có vài chỗ không hiểu nên Miyazato đã hỏi tôi... Buổi sáng tôi có nhận được bánh quy của cậu ấy trên đường đi học, còn thành thật khen ngon nữa.”

“Bánh quy?”

Là bánh quy đó sao?

“Ừ, cậu ấy bảo là muốn thả lỏng một chút khỏi việc học nên mới làm đó.”

“Bánh như thế nào?”

“Loại bánh tròn đơn giản ấy. Jika cũng được cho hả?”

“Ừ, có lẽ cùng loại tôi ăn. Tôi cũng có khen như ông vậy.”

“Vậy thì tôi càng chẳng hiểu sao cậu ấy lại giận mình nữa.”

Đúng rồi, không hiểu nổi.

Nếu thực sự là thế chắc Kyou cũng nên có chút bức mình với Eru. Bản thân không làm ra chuyện gì cả nhưng đột nhiên lại bị tẩy chay một chiều như thế.

Vậy mà, trên đầu Kyou không hề hiện lên quân Rô chữ <NỘ>, vậy cũng có nghĩa là cậu ấy thực sự lo lắng khi bị cô bạn giận. Sự khác biệt này giữa cậu ấy và tôi khiến tôi vô cùng ngưỡng mộ. Nhưng giờ không phải lúc nói mấy chuyện đó.

“Vậy để tôi hỏi trực tiếp xem sao?”

Chuyện đã tới nước này thì chỉ có cách như vậy thôi, nhưng vẻ mặt Kyou vẫn chẳng tươi tỉnh hơn chút nào.

“Nhưng ông hỏi thế khác nào khẳng định là tôi đang để tâm đầu. Nếu thực sự tôi là người có lỗi, cậu ấy sẽ càng bức dọc hơn.”

Tôi thấy anh chàng này đã suy nghĩ quá mức rồi, nhưng mà...

“Đúng là ông.”

Vậy thì nên làm thế nào đây? Mục tiêu của tôi là giảng hòa cho hai người bọn họ. Chuyện an toàn nhất để nhắc đến lúc này

chắc là bánh quy.

Ừm. Ờ mà, lúc đó Eru có nói là Para với Kyou vẫn chưa được mời ăn bánh, mấy lời đó là nói dối. Lời nói dối đó là có ý gì? Kyou đã ăn bánh thì có gì không tốt chứ? Ừm...

“Vậy thì, tôi sẽ thử khơi lại vụ bánh quy lần trước với Mikki xem sao. Biết đâu lại phát hiện ra điều gì. Chắc ổn chứ?”

“Ừ, chắc được đấy.”

Được rồi, cứ quyết làm theo cái chiến lược không ra đầu vào đầu đó trước đã. Sau đó quan sát phản ứng trong lòng mỗi người rồi suy xét xem sao. Đã đến lúc nghiêm túc hành động rồi. Cũng hợp với tính cách của mình.

Khi chúng tôi quay lại bát, Mikki đang nổi quân Bích chữ <HỎ>. Vẫn như mọi khi. Para là quân Cơ chữ <LẠC> và quân Chuồn chữ <AI> cùng song song tồn tại. Vẫn như mọi khi. Chỉ có mình Eru gặm nhấm nỗi buồn to lớn là khác với mọi khi.

Tôi ngồi xuống rồi đột ngột đi thẳng vào vấn đề như thế thì quá lộ liễu nên đầu tiên cứ lựa chuyện rồi dần đá sang cũng được.

Tôi đã định nói mấy chuyện vô thưởng vô phạt như giờ này năm sau bọn mình đã là sinh viên rồi.

Nhưng Mikki đã dùng một tiếng ho “e hèm” vô cùng vụng về để chặn lời tôi lại.

Mikki lại vờ “e hèm” thêm một tiếng nữa như trong truyện tranh, chữ <HỎ> kia càng lúc càng phồng to hơn khi cậu ấy nhìn quanh mọi người một lượt.

“Coi nào, đúng lúc hai cậu quay lại, tớ có thứ này muốn cho mọi người cùng xem.”

Tôi thấy khá đột ngột nhưng biết đâu lại là một chuyện vui nào đó giúp tôi quan sát được tâm trạng mọi người thì sao nên cứ kệ Mikki nói. Có gì tính sau.

Mikki chẳng hiểu sao lại có vẻ bối rối, cô nàng đặt cái túi vẫn để sau lưng lên trên đùi.

“E hèm, ừm, thật ra thì tớ...”

Mikki lại nhìn một lượt gương mặt bạn bè lần nữa, hớn hở khi đám bạn đều tỏ vẻ thắc mắc như để nhấn mạnh tầm quan trọng.

“Chuyện gì vậy?”

Khi tôi mất kiên nhẫn mà hỏi giạt thì Mikki giơ tay lên “Đây này!”

“Tớ đã làm bánh quy đấy! Nào, vỗ tay đi. Bộp, bộp.”

Người duy nhất vỗ tay hưởng ứng lời kêu gọi của Mikki chỉ có mình Eru. Ba đứa chúng tôi đứng hình trước lời tuyên bố đó.

“Này, phản ứng vậy là sao?”

Vừa mới hù chúng tôi một phen mà không được phản ứng như mong đợi, Mikki có vẻ không vui. Đầu tiên Para nói thay lời tôi.

“Vẫn tỉnh táo đó chứ?”

“Hả?”

Para bắt chước vẻ mặt hằm hằm của Mikki rồi thụi một quả. Nhưng chẳng ai cười nổi trước cảnh kì khôi đó, giờ đến lượt tôi lên tiếng đại diện cho cảm xúc của Kyou và Para.

“Có chuyện gì mà đột ngột làm vậy?”

Câu này có hai tầng ý nghĩa. Một thay cho lời của Kyou, tại sao lại bỏ bánh quy ra vào lúc này. Thời điểm quá chuẩn xác, có khi nào đã nghe lén câu chuyện của chúng tôi. Một ý nghĩa nữa là thể hiện cảm xúc của Para và chính tôi, cô nàng này còn không làm nổi việc nhà thì lí nào lại nghĩ tới chuyện làm bánh.

“Ừ, thì tớ muốn thay đổi không khí chút.”

Nhưng sao nhất nhất phải chọn thứ này chứ?

Tôi đã chơi với cô bạn từ hồi cấp hai, Para cũng vô cùng thân thiết nên hai đứa tôi biết thừa. Mikki đối với việc nhà cũng tệ hại kinh khủng ngang ngửa cái dây thần kinh vận động yếu kém đến mức không thể đi nổi xe đạp của Para.

Cô nàng ấy còn lười đến không thèm vá chỗ rách trên tất rồi lấy lí do “Thôi, coi như một mới dê.” để bao biện cơ mà. Chuyện nấu nướng hiển nhiên là càng bó tay hơn.

Nét mặt của mây đưa chúng tôi có vẻ quá bồi rồi hay sao, chẳng hiểu Mikki nghĩ gì mà đột nhiên cất cao tiếng cười ha ha rồi liền giải thích.

“Đúng là cũng hiếm khi tớ nấu nướng. Thật ra thì...”

Lúc đó, Eru có khẽ kêu “A” lên nhưng Mikki không nhận ra. Cũng có thể cô nàng đã nghe thấy nên liền lái những lời tiếp theo sang một nghĩa khác.

“Eru bảo tớ thử làm xem sao. Thì đây, bánh hôm trước Jika nhón trộm của tớ là Eru làm mẫu cho đấy. Vậy mà tên này lại nhón mất, a, cứ nghĩ tới lại thấy bức mình.”

Một quân Rô chữ <NỘ> đích thực hiện ra trên đầu nhưng Mikki lại cười liên, “Vậy nên,” cô nàng nói tiếp. Hệ thần kinh của cô nàng này vẫn cứ quái đản như mọi khi nên chẳng có gì phải lo lắng.

“Tớ đã mượn công thức đó làm thử đấy.”

“A, ra vậy. Công thức của Eru thì đảm bảo an toàn rồi.”

“An toàn là sao?”

Tôi nghe thấy cũng xuôi nên định nói vài lời hòa hoãn, ai dè nỗi buồn của Eru vượt ra theo tiếng “a” khi này không có dấu hiệu gì xẹp bớt. Tôi căng óc suy nghĩ. Nếu chỉ hướng dẫn công thức làm bánh thôi thì không việc gì phải buồn tới mức đó cả.

Nụ cười viên mãn của Mikki hoàn toàn đối lập với tâm trạng của Eru, cô nàng tiếp tục thao thao.

“Tớ đã phải luyện tập suốt cả tuần nay đây. Chắc chắn là rất ngon.”

“A, ‘may mà kịp’ là ý đó hả?”

“Đúng, ăn thử đi.”

“Tớ đã ăn trước bánh Eru làm rồi, tiêu chuẩn cao lắm đấy. Mikki có vượt qua nổi không đây.”

Đây là kiểu nói chuyện đá xoáy nhau theo lệ thường với Mikki.

Cung cách nói chuyện giữa cả hai vẫn không hề thay đổi gì từ thời trung học, cũng có thể coi là thoải mái. Tôi không hề có ý

ghét bỏ hay muốn làm tổn thương gì đôi phương.

Vậy mà, câu nói của tôi lại khơi lên một chút tức tối trên đầu Eru. Có khi nào cậu ấy coi là thật không? Nhưng tôi cũng không có thời gian đâu mà suy nghĩ.

“Chắc không so được với Eru đâu.”

Những lời Mikki nói ra càng khiến cơn giận của Eru tăng lên, nỗi buồn cũng theo đó mà phình to.

Cô bạn này như muốn chạy khỏi đây vậy. Do thứ tình cảm đang đè nặng trong lòng. Chính vì tôi đã biết được điều đó, nên hành động tưởng như đột ngột của Eru trong mắt mọi người tôi lại thấy hoàn toàn hợp lí.

Cảm xúc đang căng cứng bên trong tuôn dữ dội ra ngoài, Eru gườm gườm nhìn tôi với vẻ dữ tợn.

Cậu ấy bật dậy nói “Tớ đi rửa tay” rồi xỏ giày vào và nhanh chóng bước đi.

“Hơ? Tự nhiên làm sao thế?”

Nghe thấy tiếng Mikki sau lưng, tôi chỉ có thể chậm rãi đứng dậy vờ như không có chuyện gì xảy ra. Nhanh ra hiệu bằng mắt cho Para lo liệu những việc khác rồi xỏ chân vào giày.

“Jika cũng vậy hả? Có khăn ướt này!”

“Đợi tớ chút được không? Xin lỗi nhé.”

“Mikki, trong lúc đợi ba đưa mình chơi rút bài Joker nhé? Không sao, ai chẳng thích chơi bài.”

Trong lúc Mikki đang cười vang vì câu nói hài hước ngốc nghếch của Para, tôi đuổi theo Eru.

Tôi chẳng nghĩ ra nổi mình nên làm thế nào.

Cũng chẳng thấy phiền nữa.

Muốn đuổi theo thì đuổi theo vậy thôi.

Tôi lập tức trông thấy bóng dáng cô bạn.

Bóng lưng nhỏ nhắn đang guồng chân chạy về phía cổng ra của công viên.

“Eru.”

Tôi bước lại gần và cất tiếng gọi thì thấy người cô ấy khẽ run lên. Nỗi tức giận đã không còn thấy trên đầu cô ấy, chỉ có nỗi buồn khổng lồ cùng dáng vẻ đó đang cắt qua Mặt trời rơi vào mắt tôi.

Eru nghe thấy tiếng tôi nhưng không quay lại mà tìm cách đi lẫn vào giữa hàng cây. Tôi không chút do dự mà đuổi theo bóng lưng cô ấy.

“Có chuyện gì?”

Tôi biết lời này rất thô lỗ nhưng chẳng biết phải đặt câu hỏi nào khác. Eru không đáp, cứ phăm phăm bước lại chỗ mấy bụi cây không người.

Cứ đi thế này mãi cũng không ổn. Tôi liền nghĩ đến chuyện ngăn cậu ấy lại.

Nhưng tôi không có cơ hội làm điều ngu ngốc đó.

Không biết Eru có đang nghĩ cho tôi hay không. Tốc độ bước chân của cô bạn dần chậm lại.

Cuối cùng cậu ấy cũng dừng lại như thể đã kiệt sức.

Tôi lỡ đi quá cậu ấy vài bước rồi cũng dừng lại theo.

Có lẽ cậu ấy định nói điều gì với tôi chẳng?

Trong ngực tôi tràn ngập cảm giác bất an lẫn đôi chút trông mong khi nhìn tấm lưng nhỏ bé đó và chờ đợi, nhưng tôi chỉ nghe được tiếng nói mỏng manh “Cứ kệ tớ đi.”

Giọng nói đó nhẹ nhàng và dứt khoát nhưng chẳng hiểu sao lại khiến tôi cảm thấy xót xa.

Tôi đứng đực ra đó chẳng nói được điều gì, giọng nói nhỏ rí đó lại cất lên “Xin lỗi”.

Tôi chẳng biết nên làm gì, chỉ lắc đầu một cái thật mạnh.

“Không, cậu đâu cần xin lỗi. Chính tớ cũng không rõ mình đã làm gì có lỗi nên mới đuổi theo cậu thôi. Nếu do tớ thật thì xin lỗi cậu.”

Tôi đợi mãi chẳng có lời đáp, may sao lại có mấy đứa nhóc từ đoạn đường gần đó ủa tới nên Eru mới cất tiếng xin lỗi lần nữa. “Jika chẳng làm gì có lỗi cả. Xin lỗi.”

“... Không, vậy sao? Vậy thì, cậu gặp vấn đề gì khác ư? Nếu là chuyện có thể tâm sự ra...”

“Không liên quan gì tới Jika.”

Khi bị nói thẳng vào mặt như thế, thường tôi sẽ rút lui. Nếu cậu ấy đã không mong người khác giúp đỡ, tôi cũng không cố xen vào. Nhưng tôi lại không thể suy nghĩ như vậy.

“Có thể không liên quan, nhưng biết đâu tớ lại làm được gì đó chẳng. Nếu là chuyện có thể tâm sự, mong cậu hãy nói cho tớ biết.”

Tôi còn không biết mình đang nói gì nữa. Chỉ biết lặp lại những lời đề nghị đã bị từ chối khi nãy. Đáng lẽ không nên quá để tâm đến đối phương cơ mà.

Trong khi tôi còn đang hồi hận, Eru đã nhỏ giọng đáp lời.

“Cũng chẳng có chuyện gì cả.”

Ít nhất không phải câu từ chối. Nhưng tôi không hiểu sao cậu ấy lại trả lời khác hẳn khi nãy.

Một phút? Năm phút? Mười phút? Tóm lại là sau một khoảng im lặng rất dài, tôi hít vào một hơi sâu chưa từng thấy, còn Eru có vẻ đang rất chật vật.

“... Quá đáng.”

“Sao?”

Tôi tưởng câu đó nhằm vào mình nhưng tôi đã làm.

“Tớ đã làm ra chuyện quá đáng.”

Eru đã quay lại đối diện với tôi.

Nhìn gương mặt cô bạn, tôi thật sự nghĩ mình đã làm ra điều quá đáng rồi.

Đáng lẽ tôi không nên đuổi riết theo cô bạn này. Chắc chắn cô ấy không muốn ai trông thấy vẻ mặt mình nên mới rời đi, giống như vẻ mặt lúc nãy của Kyou với tôi. Giờ tôi mới nhận ra nhưng đã quá muộn.

“Tớ đã làm ra chuyện quá đáng với Mikki.”

“Quá đáng?”

Eru gật một cái rõ ràng.

“Bí quyết hương vị.”

“...”

“Tớ đã nói là bí mật...”

Thật sự thì tôi đã nghi ngờ đôi tai của mình.

“... Ờ?”

Ai có thể tin nổi chứ.

Nỗi buồn to lớn đến vậy chỉ vì chuyện cón con thế thôi sao?

Tôi đã đánh giá quá thấp chuyện này. Vậy nên cứ vô duyên mà tuôn ra đủ thứ lời giải thích mọi chuyện.

“Tớ nghĩ Mikki cũng chẳng câu nệ chuyện này đâu, nếu có lần sau thì cậu cứ chỉ cho cậu ấy là được mà.”

“Không, không phải.”

Eru lắc đầu rồi giải bày tâm sự với tôi. Cũng tháo gỡ luôn nỗi lo lắng trước giờ của tôi.

“Tớ có cảm giác như bị cướp mất người bạn quan trọng...”

“Người bạn quan trọng?”

Eru lặng lẽ gật đầu. Tôi còn lo cổ cậu ấy bị trật luôn chứ.

“Ý cậu là Mikki?”

Eru lắc đầu. Tôi lại lo cổ cậu ấy sẽ gục xuống luôn.

“Kyou.”

“Kyou?”

Tôi lại càng chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra làm sao. đành lấy hết dũng khí đặt câu hỏi duy nhất xuất hiện trong đầu.

“Eru thích Kyou hả?”

“Không phải vậy.”

Thoáng chút nhẹ nhõm trong lòng, thôi gác lại đã.

“Thực ra, tớ cũng biết bản thân kì lạ.”

“Ừ,” tôi gật đầu và chuẩn bị tinh thần lắng nghe bất cứ điều gì.

“Nếu bạn thân của mình lại có thể suôn sẻ tiến tới với người cậu ấy thích, tớ sẽ thấy buồn... Tuy tớ không thích Kyou theo

kiểu cậu ấy thích Mikki đâu, chỉ như bạn bè thôi nhưng vẫn thấy buồn. Vậy nên, tớ, bánh quy...”

Tôi cố sức đuổi theo những câu từ lí nhí khó nghe. Tôi kiên nhẫn đợi Eru lấy hơi.

“Đây là bánh làm cho Kyou nhưng tớ lại giấu bí quyết hương vị của nó. Tớ biết bánh mình làm ra chắc chắn ngon hơn nhưng lại giấu nghề. Để hạ thấp Mikki đôi chút. Tớ cũng không hiểu sao tớ lại làm như vậy, chỉ là tớ thấy bất an.”

... Tôi muốn nói gì đó nhưng lục tìm mãi trong đầu chẳng ra được ngôn từ vừa ý.

Dù sao thì ngay từ đầu tôi thực sự đã chẳng có từ ngữ nào.

Tôi không thể nào lí giải được thứ cảm xúc Eru đang nói ra.

Tôi chưa từng trải qua chuyện như thế. Chuyện yêu đương của bạn thân thuận buồm xuôi gió thì mình sẽ thấy bất an? Tôi còn chưa từng nghĩ tới.

Chẳng lẽ là vì tôi ít dành thời gian chơi bời với họ?

Nhưng mà bạn bè chẳng thể ở cạnh nhau suốt được, bây giờ cũng vậy.

Chẳng lẽ lo cậu ta sẽ dành ít thời gian lưu tâm đến mình sao?

Lúc nào cũng nghĩ tới mấy chuyện đó thì sẽ phiền phức lắm.

Hơn nữa xa cách nhau đôi chút cũng đâu thay đổi được chuyện cả hai là bạn bè chứ. Người bạn đó được hạnh phúc chẳng phải là điều tốt nhất sao? Hơn nữa, bản thân rồi cũng sẽ kiếm được người yêu cơ mà. Vậy mà còn buồn đến thế.

Trong khi tôi vẫn còn lơ đãng, Eru đã lại lắc đầu.

“Xin lỗi, tớ lại ăn nói kì quặc. Tớ biết cậu đang nghĩ tớ cứ để ý chuyện đâu đâu, rồi lo tớ hiểu lầm gì, nhưng xin lỗi cậu.”

“Không, sao lại xin lỗi tớ... Tớ mới phải xin lỗi cậu chứ.”

Tôi chẳng nói được gì hơn.

“Đã thế chẳng biết làm sao tớ lại đối xử lạnh lùng như vậy với Kyou, nhưng mà tớ không thể nào tháo gỡ được thứ cảm xúc này.”

Chuyện là vậy sao.

“Tớ sợ lắm. Dầu thân thiết đến thế nào đi nữa, cũng sẽ có lúc bị bỏ rơi. Đáng sợ lắm.”

Sợ?

Cô bạn này sống với nỗi sợ như vậy sao?

Một Eru coi trọng bạn bè đến mức sợ mất họ quả thật quá khác tôi, nhưng tôi lại chú ý đến cô bạn này thêm một chút.

“... Tớ chẳng biết giải thích sao nữa.”

Eru nhìn lên bầu trời. Tìm những ngôn từ đang trốn quanh.

“Chắc chắn tớ bị mắc cảm quá mức rồi. Xin lỗi.”

Mắc cảm quá mức. Là quá để tâm đến bản thân mình, cũng như tâm lý của mọi người chung quanh.

Cụm từ này không có trong từ điển của tôi.

“Tớ cũng biết bản thân ích kỷ, phải thay đổi.”

Tôi chẳng nghĩ ngợi gì mà lắc đầu.

“Không cần thay đổi đâu.”

“Không được...”

“Thật đấy, không cần thay đổi đâu.”

Những lời tùy ý đó cứ tuôn ra khỏi miệng tôi. Khi nghe những lời của Eru, tôi liền nói ra suy nghĩ vừa chớm tới trong đầu, y như mấy ngày trước nói đến chuyện tương lai với Eru vậy.

Cũng như lúc đó, ngay từ đầu tôi đã chẳng rõ mình muốn đối phương tiếp nhận những lời này như thế nào.

Tôi có quá nhiều điều muốn nói, không thể diễn đạt trôi chảy thành lời.

Tôi suy nghĩ mãi thì cảm thấy có lẽ bản thân thực sự muốn nói ra những lời này.

Không cần thay đổi. Chúng tôi đã nhận được rất nhiều sự giúp đỡ từ Eru của hiện tại.

Ví dụ như nhờ có Eru mà Mikki có thể nhìn nhận và tôn trọng sự khác biệt. Một người chưa bao giờ nghĩ tới chuyện nghỉ học, nhưng lại có thể vui vẻ ở bên và thấu hiểu cho người bạn

hoàn toàn không giống mình. Là cậu ấy đã mở rộng thế giới của Mikki.

Para cũng đã thay đổi nhờ Eru. Khi tôi hỏi cô nàng về chuyện Eru nghỉ học, tôi không ngờ cậu ấy lại nói “Hi vọng sẽ có lúc bạn ấy nói cho chúng mình hay”. Những lời của Para phần lớn là đùa cợt. Vậy mà mấy câu tưởng như băng quơ đó lại thể hiện tâm sự chân thật của Para. Đó hẳn là điểm yếu mềm trong tim cô bạn đó, chưa từng thể hiện ra với bất cứ ai trừ Mikki. Thật sự thì kể từ khi làm bạn với Eru, Para đã được chào đón hơn nhiều ở trên lớp.

Kyou lại càng khó phải nói. Kyou đã vui biết bao nhiêu khi có Eru, cậu ấy chắc chắn cảm nhận được nhiều thứ về Eru hơn một kẻ đơn giản như tôi. Cả chuyện Eru đã vượt qua và trở lại trường học ra sao. Có lẽ chỉ một chút thôi, nhưng chắc chắn Kyou đã được tiếp thêm dũng khí để dần bước.

Mọi người đều được Eru giúp đỡ. Chính vì vậy, cậu ấy không cần thay đổi.

Tôi đã không thể nói ra được.

Hơn nữa, tôi...

Khi nghĩ tới bản thân, tôi đã có thể hiểu được.

“... Đúng là không tốt, chuyện thành ra thế này, tớ xin lỗi.”

“Không phải đâu, Eru.”

“Sao lại không phải.”

“Thật, không phải đâu.”

Vì tôi hiểu. Không phải hiểu phương pháp xóa đi nỗi buồn nơi Eru. Cũng không phải cách giúp Eru làm hòa với Kyou.

Khi nghĩ về chuyện của Eru, tôi đã nhìn nhận ra sự ích kỉ của bản thân.

Tại sao tôi lại thấy Eru đặc biệt đến thế. Tại sao lại mãi quan tâm.

Đến tận bây giờ, tôi mới nhận ra.

“Đây chẳng phải chuyện cậu cần xin lỗi.”

Rất đơn giản.

Đúng rồi, tôi cũng học hỏi được ít nhiều từ Eru. Giống như những gì Mikki, Para và Kyou học được từ Eru, tôi đã hết sức bám víu vào điều mình chỉ có thể học được từ Eru.

Nếu học theo cô bạn này, chắc hẳn tôi sẽ đạt được điều đó.

Có thể hiểu được một trái tim khác mà chính mình còn chưa từng nghĩ tới.

“Không kì quái đâu. Eru cứ là chính mình cũng được rồi.”

Thật sự, giờ tôi mới nhận ra thêm một điều khác nữa.

Điều này chẳng liên quan gì tới Eru, là chuyện của riêng tôi thôi.

Thật sự lúc đó, tôi đã rất buồn.

Tuy chị ấy là người thích tôi trước, cả hai đã rất vui khi bên nhau. Nhưng lúc chị ấy đòi chia tay, tôi không hề bình thản. Tôi đã rất buồn nhưng cứ ép mình phải vờ bình thản. Còn cố nghĩ rằng chị ấy muốn thế thì tôi cũng nên coi đó là điều tốt.

Nhưng mà tôi thật lòng muốn biết, nếu chịu đối diện với chính mình, có lẽ tôi đã ngăn chị ấy lại. Tôi ra vẻ hiểu thấu mọi thứ, muốn vờ như mình không hề bị tổn thương.

Nhưng thực ra tôi đã bị tổn thương rất nhiều. Tôi nên nghĩ thế nào mới ổn đây?

Đó là điều tôi muốn học từ Eru.

Nhờ trái tim luôn kết nối mọi thứ với bản thân của Eru.

Cậu ấy có phần giống Kyou nhưng lại bướng bỉnh hơn rất rất nhiều lần.

“Tớ hay Mikki không thể nghĩ được mọi chuyện theo cách đó.”

Chắc hẳn Eru đã nghĩ rằng nếu được ở bên người mình thực sự yêu quý thì có thể quên đi mọi thứ khác. Vậy thì, Kyou có người khác rồi chắc hẳn sẽ quên mất mình. Cậu ấy cảm thấy khó chịu vì điều đó.

Nếu suy nghĩ được như vậy, hai đứa chúng tôi có lẽ đã chia tay bớt buồn hơn đôi chút chẳng.

“Vậy nên, Eru hãy cứ là chính mình như thế. Một Eru duy nhất. Cậu đâu cần phải xin lỗi.”

Đó là lời thật tâm. Eru cứ mãi như vậy cũng được. Tôi mong cậu ấy sẽ mãi như thế. Tuy đó là tất cả những gì tôi nghĩ được, nhưng lời nói suông không đủ để trấn an cảm xúc của Eru. Dầu vậy, Eru đã chịu cho tôi lắng nghe tiếng lòng cậu ấy nên mới nói tiếp.

“Tóm lại, tớ hay Mikki không nghĩ được như vậy, có cậu nghĩ thế cũng tốt. Mikki biết thì cũng chẳng để tâm đâu. Cậu nhìn Para xem, toàn làm ba cái trò đầu đầu vậy nhưng họ vẫn là bạn bè đầy thôi.”

“Nhưng mà, tớ đã nghĩ và làm ra chuyện quá đáng đó.”

“Vậy thì sự đã rồi, giờ cậu hãy tiếp tục làm bánh cho Mikki đi. Tớ nghĩ vậy là đủ.”

“Nhưng lỡ, chuyện tương tự lại xảy ra thì sao?”

Vậy sao, cậu ấy còn nghĩ tới mức đó...

Tôi có thể tin chắc. Cần phải xóa đi nỗi buồn và mối lo sợ này nơi cậu ấy. Thứ cảm xúc có thể gọi là mạnh mẽ trong trái tim. Xét về một nghĩa nào đó, cậu ấy luôn búyng bình tin rằng khi cảm thấy khó ở trong lớp học thì mình không nên lựa chọn thay đổi lớp học mà sẽ xóa bỏ bản thân.

Tôi cảm thấy trái tim mình thất lại. Giống như khi tâm trí mình bị lấp đầy bởi điều gì lạ lẫm.

“Thế, thế là đủ rồi, tớ làm bạn với Mikki từ hồi trung học nên lời nói thừa đủ trọng lượng. Tớ còn bị cô nàng đó đập cho không biết bao nhiêu lần.”

“Tớ cũng đã làm thế với Kyou...”

“Kyou không phải kiểu người sẽ ghét bỏ Eru vì thế đâu.”

“... Jika.”

“Ừ?”

“Jika có bao giờ nghĩ đến một lúc nào đó Mikki sẽ biến đi đâu mất không?”

Câu hỏi đột ngột như giội vào mặt tôi. Tôi từng nghĩ tới điều này nhưng không thể suy nghĩ theo cách của Eru được.

“Không có. Chuyện này khá xấu hổ nên đừng nhắc tới trước mặt cậu ấy, nhưng tôi vẫn luôn nghĩ cả hai sẽ mãi là bạn bất chấp chuyện gì xảy ra.”

“Cậu không hiểu nhưng không cảm thấy bất an sao?”

“Chẳng sao đâu.”

Đúng, chẳng sao đâu. Theo kinh nghiệm của tôi, tình bạn là thứ như vậy đấy.

Không hề dối trá.

Không hề dối trá nhưng cũng không có vẻ sẽ xóa được nỗi buồn và sự bất an nơi Eru. Cậu ấy vẫn canh cánh chuyện này.

Canh cánh, có thì có thật.

“...”

Thật sao?

Tôi không nói mà nhìn vào mắt Eru đang lắng nghe mình.

Tôi nhìn vào trái tim đang đầy nỗi bất an của cô bạn đó.

Tôi chợt nảy ra ý này.

Trong thâm tâm thầm thốt lên một lời xin lỗi. Không phải với Eru.

Tôi đã hiểu, điều mình không được phép nói ra.

Nhưng đây cũng có thể là bước đi đầu tiên của chính mình nên tôi cho phép.

Tôi cảm thấy tội lỗi vì sự ích kỷ của bản thân nhưng đã nhìn vào mắt Eru và cười.

“Ừ, không sao đâu.”

Tôi không lảng tránh khỏi ánh mắt thẳng thắn của Eru.

Tôi đã cố hiểu cho cách nghĩ của Eru thì cậu ấy cũng nên hiểu cho suy nghĩ của tôi. Hai bên phải thông cảm cho nhau.

“Không, thật ra thì, tớ...”

Tôi đã bình thản khi che giấu trái tim mình như thế.

Lâu lắm mới thổ lộ với ai đó bí mật trong lòng, tôi cảm thấy càng ngại ngùng hơn.

Dường như tôi đã hiểu được một xiu cảm xúc của cậu ấy, thứ xúc cảm sâu sắc không thể đơn thuần đọc được thông qua dấu hiệu.

“Nào! Thấy sao? Ngon chứ!”

“Ô, cứ lo không biết sản phẩm Mikki làm ra sẽ thế nào. Tròn xoe!”

Thấy tôi khen vậy, Mikki thoáng liếc tôi nhưng lập tức ưỡn ngực với vẻ tự hào.

“Ha ha, thấy người ta giỏi chưa?”

“Ừ, ơ mà món này dựa theo công thức của Eru phải không? Hình như có hơi khác.”

“Nhận ra sao? Bí quyết tạo nên hương vị của tớ là cho thêm sô cô la đấy.”

Mikki cao hứng chỉ ra mấy cái bánh quy này cũng màu nâu. Cô nàng bồi cho Para một cú để đáp trả điệu bộ nhe nhớn của Para khi buông lời trêu chọc “Cậu khoe với người ta cái này là bí quyết sao? Có nên đặt lịch nhập viện luôn không nhỉ,” rồi lấy mấy cái túi nhỏ đựng bánh quy sô cô la chia cho từng đứa một.

Cho Para, Eru, tôi và Kyou.

Tuy cũng chẳng phải là điều gì đặc biệt nhưng Kyou có vẻ hồi hộp khi nhận được quà nên cô nàng này mới gheo.

“Hai anh bạn nghĩ sao, nhận được bánh quy từ con gái chắc hồi hộp lắm nhỉ?”

Mikki vui vẻ nói trúng tim đen của Kyou nên tôi thay cậu ấy phản đòn “Hơn được cái bánh sô cô la lá phong hồi Valentine”. Mikki ngày thường chỉ cần vậy là đủ cao hứng rồi nhưng lần này lại không để Kyou chạy thoát.

“Kyou thì sao?”

“A, ơ?”

“Kyou thì sao?”

“Tớ, tớ vui lắm. Thật sự rất vui. Bánh ngon quá.”

“Ha ha ha, thế thì tốt.”

Dấu hiệu vui mừng trên đầu Mikki càng lúc càng lớn hơn. Kyou không giỏi khen người nên câu khen ngợi trực diện này càng là điều ít thấy. Quân Bích chữ <HỈ> trên đầu hai người ủng hộ là Para và Eru cũng phình lên theo. Cẳng tay anh chàng Kyou đã dứng cảm thay mặt mọi người giật lên lần nữa.

“Nào, ăn thôi, ăn thôi!”

Nhận được hiệu lệnh, chúng tôi mở cái túi ni lông gắn ruy băng ra, nhón một miếng bỏ vào miệng. Khi mọi người ngậm miếng lại, mọi thứ yên tĩnh trong một thoáng.

Thật sự tôi đã chuẩn bị sẵn tinh thần rồi nhưng có vẻ sự lo lắng đã phản bội tôi.

“A, ngon đấy.”

Tôi bắt thần buột miệng, Para cũng gật gù theo.

“Không nghĩ được đây là món Mikki nướng ra.”

“Cái gì mà không nghĩ được, từ nguyên liệu, nhào bánh trộn bột, đến khâu vận chuyển đều là do tớ tự lo đấy!”

“Mikki, thực sự ngon đấy. Cho thêm sô cô la là chuẩn bài luôn.”

Được Eru khen với một nụ cười hết sức thật lòng, Mikki giơ hai tay lên kêu “Hay quá” với vẻ cực kì thỏa mãn. Thế rồi...

“Kyou thấy sao?”

Kyou vẫn lặng thinh nhưng đã cho tới miếng thứ hai vào miệng, nhìn cậu chàng vội nuốt chửng miếng bánh như vậy trông thật thú vị.

“Ừ, ừ, ngon. Rất ngon.”

“Thật tốt quá, may là đã làm đúng theo lời Eru dặn.”

Mikki lại hớn hở, tôi thầm nghĩ trong lòng “Thật tốt quá”. Không phải vì Mikki đang được khen tới tấp mà vì Kyou và Eru.

Nhưng chuyện tốt vẫn chưa dừng lại ở đây.

“Kyou, tớ ăn mì nhé.”

Nhìn thấy Eru vui vẻ lấy mì soba của Kyou ăn, Mikki vô tư cũng thốt lên “Ơ kìa?”. Có lẽ cô nàng vô tư nhưng không tới mức chẳng hề nhận biết điều gì.

“Tưởng cậu bảo là no rồi?”

“Chắc do tớ cảm thấy vậy thôi. Hơn nữa, ăn xong đồ ngọt lại thấy thèm thứ gì mặn mặn. Ừ, ngon quá!”

Thấy cô bạn quay sang mỉm cười với mình, Kyou cũng có chút ngạc nhiên nhưng lập tức cười đáp lại, quân Bích chữ <HỈ> lấp lánh trên đầu.

Thật tốt, tôi thực lòng nghĩ vậy.

Coi như mọi chuyện đã được tháo gỡ.

“Đi ngắm hoa đúng là tốt.”

Tôi đột ngột nói vậy khiến người đưa ra đề xuất là Mikki reo lên “Thấy chưa!”. Para đế vào, “Mikki mà thi trượt thì bị cười thối mũi nhé.” Trong khi hai cô nàng đấu khẩu, Kyou và Eru cười xòa.

Trên đầu mọi người đều là quân Bích hoặc quân Cơ.

A, tôi lại nhận ra thêm một điều nữa.

Đúng rồi, không phải vì bất kì ai. Tôi thực sự vui sướng khi nhìn thấy cảnh này.

Khi ý thức được điều này, giọng nói của chị ấy ngày trước vẫn luẩn quẩn trong đầu cũng theo đó mà biến mất.

Chuyện này tuy là bí mật nhưng thực ra cũng chẳng to tát gì.

Tôi lần đầu tiên có bạn gái vào năm lớp Tám.

Trước tới giờ tôi vẫn ham mê thể thao, đặc biệt chẳng hiểu gì về chuyện yêu đương nam nữ, cũng chẳng có hứng thú. Nhưng như một điều hiển nhiên của lứa tuổi, tôi cũng có ý lựa một ai đó thân quen làm bạn gái.

Vậy nên, tôi đã hẹn hò cùng một cô bạn khá là thân thiết với mình. Tôi thấy rất vui vẻ khi chơi cùng cô bạn này, vui hơn hẳn

những bạn nữ khác. Tôi còn nghĩ có lẽ mình đã thích người ta, tình yêu ra là vậy.

Cô bạn kia chắc cũng thấy thế nên bọn tôi chỉ dùng hai câu đơn giản “Hay ta hẹn hò đi?”, “Ừ” để bắt đầu mối quan hệ yêu đương.

Nhưng sau một tháng kể từ khi hẹn hò, hai đứa chúng tôi dường như cùng lúc nhận ra một điều.

Ờ? Có gì khác đâu?

Khi tôi xong hoạt động câu lạc bộ, rồi cùng cậu ấy đi ăn kem thì bạn gái tôi đã đột ngột nói vậy.

“Ờ? Có gì khác đâu?”

Lúc đó, tôi mới lần đầu nhận thức được. Thân thiết khác với yêu. Thích nhau như bạn và thích nhau như người khác giới là hai chuyện hoàn toàn khác biệt.

Bọn tôi không hề cảm thấy ngại ngùng hay bứt rứt khi nắm tay nhau.

Cả hai lập tức chia tay. Nhầm lẫn giữa tình bạn và tình cảm khác giới khiến hai đứa đều thấy xấu hổ, thành ra giữ khoảng cách với nhau.

Nhưng đến một giai đoạn nào đó, có lẽ là tầm một tháng sau đấy, tôi bắt đầu cười khi nghĩ đến chuyện đó. Tôi như một thằng ngốc, nhận ra rằng cười to thì sẽ bớt ngại ngùng.

Cô bạn ấy cũng cười hùa theo tôi nhưng trong thâm tâm chắc vẫn còn ngượng lắm. Nếu mọi người nhìn tôi như một thằng con trai thông thường thì sẽ chỉ nghĩ tôi vô tâm, chưa hiểu được tình yêu.

Sau nhiều ngày tháng, hai đứa cũng dần vượt qua được ngại ngùng mà quay trở lại làm bạn với nhau vào tầm tốt nghiệp cấp hai. Cô bạn ấy nói là đã quên hẳn tôi rồi.

Cậu phải hứa không được nói với ai đấy nhé.

Tôi gật đầu, ngoắc tay với cô bạn đang ngượng chín cả mặt mày.

“Nuốt nghìn cây kim^[19] chắc không nổi đâu.”

“Ơ? Ông nói gì vậy?”

“Không, không có.”

Trong khi rửa hộp đựng ở vòi nước trong công viên, Mikki ngoái lại vì câu độc thoại của tôi.

Tôi không nuốt nổi nghìn cây kim, nhưng kiểu gì cũng bị ăn cước.

Tôi nhận nốt cái hộp cuối cùng, dùng khăn lau sạch rồi hai đứa thua trò oẳn tù xì quay trở lại chỗ bắt.

Mikki vừa ngâm nga hát, vừa vui vẻ nhẩy chân sáo trong công viên. Nhìn dáng lưng cô bạn, tôi chợt muốn nói ra những lời đó bất chấp cậu ấy có hiểu hay không.

Cảm giác trong tôi khi đối diện với thứ cảm xúc ích kỉ của mình.

“Lần tới sẽ không nhầm nữa.”

Mikki nghe thấy mấy lời tôi nói rồi thốt lên “Ơ?” với vẻ mặt thắc mắc.

Mikki đã ngừng hát nhưng bước chân vẫn đều đặn và dấu hiệu trên đầu không ngừng phồng lên.

Cậu ấy nhìn lên trời rồi nói.

“Tớ cũng thế.”

“Ơ?”

Tôi bất thần dừng khựng khiến Mikki đứng lại theo. Cậu ấy quay mặt sang tôi và nói tiếp “Tớ sẽ làm theo lời Eru.”

Mikki lại bước về phía trước, thằng bạn đang phải khệ nệ bưng đồ là tôi đây đành phải guồng sức chạy theo.

Tôi thần thờ, mọi chuyện giữa bọn tôi ngày càng trở nên kì quái trong khi ai nấy đều chưa nhận thấy.

Bí mật U

Gửi tới mình của mười năm sau,

Lâu rồi không gặp cậu. Bây giờ, mình đang trong kì nghỉ hè. Chắc cũng na ná mấy đợt nghỉ lễ của cậu khi đi làm nhỉ? Không rõ cậu có còn nhớ lá thư này không? Mình nghĩ chắc cậu vẫn còn nhớ đấy. Mình không tưởng tượng nổi cậu sẽ trưởng thành ra sao, nhưng mình nghĩ cậu chắc chắn sẽ nhớ lá thư này. Nếu không nhớ thì thành thật xin lỗi nhé.

Lá thư đã dừng lại ở đó suốt ba ngày nay. Tôi không thể nào viết tiếp được nữa.

Một thứ Bảy không phải học phụ đạo, một ngày cuối tuần trong kì nghỉ hè, nhưng đối với những học sinh đứng trước ngưỡng cửa kì thi đại học như bọn tôi thì có nhiều việc phải làm lắm. Nay tôi lại ra thư viện.

Thư viện tĩnh lặng của buổi sớm chỉ có vài đứa học sinh đang ôn thi đại học. Phòng tự học. Tôi tìm thấy một cái bàn trống dành cho bốn người nên ngồi vào đó tập trung ôn Toán suốt hai tiếng đồng hồ, và quyết định rút lá thư ra vào lúc giải lao.

Tôi nghĩ rằng hôm nay rồi sẽ nảy ra ý tưởng gì đó trong đầu nên cầm lăm lăm cây bút. Nhưng sau khoảng mười phút nhìn chằm chằm vào lá thư, chẳng câu chữ nào tuôn ra được.

Tôi còn chưa từng viết lá thư nào gửi cho bạn bè, thư gửi cho chính mình thì ôi trời, lại càng khó nhằn hơn nữa. Vì bản thân trong tương lai, rồi phải quyết định con đường cho kì thi đại học

trong vài tháng tới, đây đích thực là một gánh nặng không nhỏ đối với tôi.

Hạn là một tuần sau. Biết làm sao bây giờ?

Tôi còn đang nghĩ vẩn vơ tới những điều đó thì thấy một bàn tay đặt lên cái ghế đối diện.

“A, chào Kyou.”

“Chào cậu, Miyazato.”

Hai đứa vui vẻ chào hỏi nhau rồi cậu ấy ngồi xuống ghế, lấy hộp bút và tập đề ra khỏi cặp để bắt đầu học. Hai đứa đều đang chạy đua với kì thi, chuyện gặp nhau ở thư viện vào thứ Bảy, Chủ nhật dần nhiều như cơm bữa đến mức chào hỏi nhau cũng dễ dàng hơn nhiều.

Tôi đành cất lá thư đi, chuyển sang ôn môn Lịch sử. Viết thư trước mặt bạn bè càng là thử thách cam go.

Thi thoảng tôi cũng chạy đi vệ sinh hay mua đồ gì về uống, nhưng tóm lại là bọn tôi chuyên chú vào học bài suốt hai tiếng tiếp theo.

Lúc ngẩng lên thì cũng tầm một giờ trưa rồi. Tôi và Kyou vừa bàn luận vừa rời khỏi thư viện. Những ai đến đây học từ sáng thường sẽ kiếm chỗ nào đó để ăn trưa. Kể từ khi bắt đầu ôn luyện cho kì thi, bọn tôi cũng đã dần quen.

Tôi vừa bước ra ngoài, cơ thể lập tức tiếp xúc với tiếng ve rả rích đã bị bức tường thư viện chặn đứng và độ ẩm không khí đột ngột tăng cao. Tôi cảm thấy một niềm phấn khởi kì lạ, liền vươn vai một cái hết cỡ.

Địa điểm thì luôn cố định. Đó là quầy ăn uống của một siêu thị cách đó độ năm phút đi bộ. Nơi này chỉ có ba cửa hàng là Mc Donald's, takoyaki và mì udon nhưng nếu mỗi tuần chỉ ăn độ hai lần thì cũng không thấy ngán.

Tuần trước vừa mới ghé qua, thực đơn cũng chẳng có gì khác cả.

Thực đơn có thay đổi cũng là do bọn tôi thôi.

“A, xin lỗi.”

Kyou như đang mãi suy nghĩ điều gì đó, làm rơi tung hêt chỗ tiền thừa nhận lại từ quầy thu ngân của Mc Donald's.

Tôi đang xếp hàng bên quán udon nên cũng chỉ biết ngó sang. Dạo này Kyou hay bị va vấp kiểu thế lắm, có chuyện gì vậy nhỉ?

Hay lại gặp chuyện gì với Mikki rồi, cậu ấy mất ổn định có lẽ cũng chỉ vì những chuyện như thế thôi.

Trước khi bên kia kịp rán xong khoai tây chiên, tôi đã bê bát mì udon kitsune về bàn đợi. Kyou mua xong suất hamburger bình an vô sự và méo xệch miệng cười với tôi khi bước lại gần. Cậu ấy chỉ nói “Xấu hổ quá”, chắc cũng thấy ngại thật.

“Có chuyện gì thế? Dạo này Kyou hay bị như vậy lắm thì phải?”

Tôi hỏi với chút bông đùa.

Kyou cũng không hay biết tôi hiểu tình cảm của cậu ấy, nên chỉ ngập ngừng “Ừm...” rồi tiếp “Chẳng có gì cả.”

“Bí mật sao?”

“Tớ, tớ đã bảo chẳng có gì cơ mà.”

“Vậy sao, bí mật sao?”

Vẻ mặt Kyou như ăn phải quả đắng. Dạo này, tôi bắt đầu hiểu hơn cái thú vui khi chọc ghẹo kẻ khác rồi. Tuy chỉ với Kyou thôi, có điều...

Khi thấy vẻ mặt hớn ha hớn hở của tôi, cậu ấy liền cắt lời “Mà này” như muốn đổi chủ đề.

“Lá thư cậu viết trong thư viện là để cho vào Time capsule^[20] đó hả?”

“Ừ, đúng. Tớ chẳng nghĩ ra được gì cả, nên cứ mãi giậm chân tại chỗ. Kyou đã viết xong chưa?”

“Không, vẫn chưa. Tớ chẳng tưởng tượng được mình mười năm sau sẽ như thế nào.”

“Đúng đấy. Đến bản thân mình năm hai mươi tuổi còn không tưởng tượng ra được. Không biết lúc đó đã thích ai chưa nữa. Kyou thì sao?”

“Ơ, ừ, ừm.”

Kyou đúng là không biết che giấu.

Tôi cứ nghĩ cậu ấy sẽ tiết lộ sự thật chứ. Tôi biết lâu rồi. Nếu cậu ấy tâm sự cho tôi nghe, chẳng phải cũng với được chút âu sầu sao? Đúng rồi, đúng rồi, đối diện với kì thi đại học thế này càng cần giảm bớt lo lắng chứ.

Tôi còn đang có ý định khơi ra vụ người thương thầm của Kyou mà cậu ấy vẫn vờ như chẳng hay suốt mấy tháng qua, thì đột ngột cậu ấy lại nhìn chằm chằm vào sau lưng tôi, cả mũi tên từ người cậu ấy phóng ra cũng bay vụt qua người tôi.

A, không phải chỉ có bọn tôi ở đây. Tôi vừa hỏi “Có chuyện gì thế?” trong khi ngoái đầu ra đằng sau. Biết ngay mà, Mikki và Para đang xách túi kem bước ra từ siêu thị. Giọng tôi không to mấy nhưng lúc tôi vẫy tay háo hức với hai bạn ấy thì Para liền nhận ra tôi trước và giơ tay đáp lại. Dấu mũi tên cũng hiện ra từ người cô bạn.

Mikki nhận ra hành động của Para nên cũng vẫy tay lia lịa về phía chúng tôi, đồng thời mũi tên từ cơ thể cậu ấy bắn sượt qua tôi.

Tôi cảm tưởng bản thân như con cá thu bị lóc ra quét xốt nướng trên ti vi hôm qua mà giờ vẫn còn lạnh lạnh, Kyou liền đề nghị chuyển sang bàn gần đó dành cho bốn người.

Tôi ngồi vào góc chéo Kyou, Mikki chạy mấy bước nhỏ đến vừa chào vừa ngồi xuống bên cạnh tôi.

Para chậm hơn mấy bước vì đang bóc dở que kem dừa hấu, ngồi xuống đối diện.

“Đúng là Trường Giang sóng sau xô sóng trước^[21].”

Para không thèm chào hỏi gì liền phun châu nhả ngọc khiến mặt Kyou lẫn Mikki đều đơ ra như muốn “Hả?” lên. Mikki còn thốt cả thành lời.

Tôi phần nào hiểu được lời Para muốn nói, vừa bắn khoắn không rõ bản thân có đoán nhầm không trong khi buột miệng nói ra những suy nghĩ đó.

“Ý cậu là kem dưa hấu ngon hơn dưa hấu thật hả?”

“Đúng là Miyazato. Hai người nhìn đi, có thể mà cũng chẳng hiểu. Hai bản mặt ngu ngơ đó hợp nhau lắm, hay hẹn hò luôn đi.”

Tôi đang hớn hở vì hiểu trúng ý Para, bỗng giật bắn người vì giờ chân ra suýt đạp phải chân cậu ấy. Nhưng hai người kia còn giật bắn hơn cả tôi và hoảng hốt muốn chuyển đề tài, rốt cuộc chỉ nói được từ “Mà này” rồi nghẹn ở đó.

Chạm phải ánh mắt đang cười của Para, tôi cũng bật cười.

Tôi định lát nữa sẽ chọc ghẹo hai người này thêm nên nhanh chóng ăn mì trước khi chúng trương mắt.

Bọn tôi lại ngồi học trong thư viện đến tận sáu giờ chiều. Sau khi chào tạm biệt, Mikki đạp con chali từ khu Đông sang và Para sống ở ngay gần thư viện ra về, lại chỉ còn tôi và Kyou.

Hai đứa tôi nhà ở cùng một hướng nên mỗi lần học ở thư viện xong đều cùng ra về.

Lúc chỉ còn lại hai đứa, Kyou thở ra với vẻ nhẹ nhõm. Thấy cậu ấy coi tôi là người bạn có thể thoải mái khi ở bên, đã bao lần tôi thấy vui vui trong dạ. Những lúc ở một mình với Kyou, tôi cũng cảm thấy thoải mái như vậy. Nhưng mà mấy điều đó nói ra miệng thì xấu hổ chết nên tôi không dám hé răng.

“Mikki hôm nay vẫn tươi tắn thật nhỉ?”

“Ừ, đúng đó. Bất chấp ngày nắng hay ngày mưa.”

Kyou cũng thế, bất chấp ngày nắng hay ngày mưa, cứ nghe thấy tên Mikki là giọng liền trở nên giật cục.

Đơn thuần được như thế cũng giỏi. Tôi chưa gặp qua một người nào như vậy cả.

À, đúng rồi. Trước khi gặp hai cô bạn, tôi đã có ý nói với Kyou rằng tôi biết được tình cảm của cậu ấy. Vậy mà quên khuấy mất.

Ừ, hay nhân cơ hội này nói luôn.

Tôi quyết tâm mở lời với Kyou thì cậu ấy cũng đồng thời cất tiếng nói “Cậu này” với mình. Hai lời phát ra cùng lúc như một bản hợp ca.

Hai đứa thoáng ngạc nhiên một lúc rồi bật cười, tôi liền mời Kyou nói trước.

“Kyou, cậu nói trước đi.”

“Cảm ơn cậu. Tớ có điều muốn hỏi ý kiến cậu, à mà, nếu cậu không hiểu thì cũng chẳng cần phải cố trả lời nhé. Ừ, nên là cậu cứ nghe mà không cần coi trọng quá.”

“Ừ, được thôi.”

Cậu ấy muốn hỏi ý kiến tôi, đúng là chuyện vui.

“Thật ra thì tớ được đề nghị thi vào cùng trường đại học với Mikki, cậu nghĩ sao về chuyện này?”

“Là ai nói?”

“Mikki nói. Tự nhiên cậu ấy nói ra chuyện này, tớ cứ thắc mắc mãi không rõ những lời đó có ý gì. Nên tớ muốn hỏi ý kiến bạn nữ khác xem sao...”

“...”

Cậu ấy băn khoăn lo lắng chỉ vì chuyện đó? Tôi hoàn toàn không ngờ. Có lẽ nếu tôi là người đề nghị như vậy thì phản ứng của Kyou cũng thế thôi.

Dạo này cậu ấy cứ lơ đãng chắc là vì chuyện này đây.

“Tớ cũng không rõ lắm, nhưng còn khối ngành thì sao?”

“Miki đã giúp tớ tìm một ít tài liệu, hình như có cả phân ngành tớ muốn theo học.”

“Thế tốt quá còn gì?”

“Nhưng mà điểm đầu vào hơi cao hơn so với trường nguyện vọng một của tớ hiện tại.”

“Cái này thì cậu cứ cố lên.”

“... Với lại cậu ấy đột ngột nhắc tới chuyện đó vào giai đoạn này rồi khiến tớ cứ thấy lo. Không rõ có phải sự phụ lại mưu mô điều gì hay không.”

Ban đầu Kyou bị Para bắt phải gọi là sư phụ nhưng giờ thấy có vẻ cũng vui nên gọi thành quen miệng rồi. Tuy sự thay đổi đó dường như không mang ý nghĩa gì ngoài mặt nhưng tôi lại thấy vô cùng hay ho.

“Miyazato cũng định nói điều gì phải không?”

Tuy Kyou còn đang luẩn quẩn với mối lo của cậu ấy nhưng vẫn chưa chỗ cho câu chuyện của tôi.

Cậu ấy đã hỏi thế thì tôi đành nói ra thôi, tôi cảm thấy ngốc nghếch khi nói ra chuyện bản thân đã biết được bí mật của cậu ấy.

“Hừm, đâu cần quan tâm có phải mưu kế gì của Para hay không, Kyou được học đại học cùng Mikki chẳng vui sao?”

Tôi cứ nghĩ Kyou sẽ ngạc nhiên, cũng đã chuẩn bị tâm lý cho điều đó rồi nhưng phản ứng của cậu ấy lại khác nhiều so với dự tính.

“Ừ, đúng. Tớ cũng biết thế.”

Tôi thấy ngạc nhiên vô cùng với vẻ bình thản của cậu ấy.

“Ái chà, Kyou không ngạc nhiên khi tớ đã biết rõ tình cảm của cậu sao?”

“... Ờ? Thì bởi, ơ kìa?”

Phản ứng của Kyou còn vượt mức mong đợi.

“Trời ạ, tớ nên ghẹo cậu từ sớm mới phải.”

“Cậu thôi đi nào. Tớ đã chịu đựng đủ lời chọc ghẹo từ Jika và sư phụ rồi. Cậu cứ vờ như không biết hộ tớ đi mà.”

“Tớ không thích. Cậu ấy chẳng rủ cậu thi cùng trường đại học hay sao? Cậu đã định bao giờ tỏ tình chưa? Hay là đợi thi xong mới tỏ tình?”

“Tớ đang tính tỏ tình đây.”

“Vậy thì tỏ tình luôn đi còn gì?”

“Ờ, cậu đùa đấy hả? Nếu tớ mà trượt đại học thì đó là lỗi của Jika với sư phụ, giờ thêm cả Miyazato nữa đấy.”

“Có sao đâu, cậu có thể hứa hẹn với Mikki là cố gắng đuổi theo sau một năm nữa.”

“A, có đứa bạn nào lây chuyện bạn mình thi trượt làm vui không?”

Kyou áp hai tay vào mặt ra chiều phiền não lắm. Tôi thấy một chút, chỉ một chút xíu giật mình trong lòng nhưng không sao. Kyou như muốn nói với tôi đấy chỉ là giả vờ thôi nên liền cười toe ngay sau đó. Tôi cũng không muốn Kyou lo lắng liền cười đáp lại.

“VẬY HÃY LẤY ĐÓ LÀM LÍ DO, VÌ MIKKI RỦ CẬU THI CHUNG TRƯỜNG NÊN HÃY CỐ GẮNG HƠN XEM SAO.”

“Hừ, có thể thành thật chấp nhận thế sao?”

“Mikki đã thành thật cơ mà.”

Khác với hai đứa tôi, Kyou cũng đã nhận thức được ý nghĩa đó. Kyou thích sự thẳng thắn của Mikki. Thích đến không thể ngăn nổi lòng mình. Tôi cứ nghĩ tới chuyện đó lại thấy ngượng ngùng.

“Hừ, tớ cứ tưởng cậu lại giấu tớ chuyện gì chứ.”

A, cậu ấy lại nhớ tới vụ mùi hương dầu gội rồi. Tôi đúng là đã làm ra chuyện xấu xa. Dẫu xin lỗi bao nhiêu lần cũng chẳng đủ để bù đắp lại nhưng tôi phải nói cho cậu ấy nghe một chuyện thật tình.

“Mikki không rảnh rồi để nghĩ tới mấy chuyện như vậy đâu. Cậu xem, giờ cậu ấy đang nghiêm túc nhắm đến mục tiêu của mình mà.”

“Sức tập trung của Mikki đúng là khủng khiếp thật. Bị sự phụ thuộc cũng chẳng nhận thấy. Điểm mạnh đó chắc là được rèn luyện từ những tháng ngày chạy cự li ngắn trong đội điền kinh đây.”

Về mặt vui sướng của bản thân khi nói về Mikki, chắc cậu ấy cũng không ý thức được. Một khi đã nhận ra, chắc hẳn cậu sẽ ngại ngùng và không chịu nhắc đến Mikki nữa cho xem, nên tôi không nói làm gì cả.

VẬY THÌ, KHÔNG CẦN CHỈNH LẠI CHÚT HIỂU LẦM CỦA CẬU ẤY LÀM GÌ.
CHẲNG CÓ GÌ PHẢI GIẤU GIỀM.

Những chuyện đúng đắn cũng chẳng giàu được.

Kyou giống tôi ở điểm hoàn toàn không tự tin vào bản thân. Chỉ nghĩ là không thể có khả năng và tốt nhất không nên để lộ ra, kiểu này nguy hiểm lắm ấy, Mikki.

Đây là lần đầu tiên tôi nghe kể về vụ trường đại học kia nhưng có thể Para đã nắm thóp từ trước rồi. Chính vì nghĩ đến chuyện đó, sau khi tan lớp học phụ đạo ngày thứ Hai, thư viện cũng đã đóng cửa, tôi thử hỏi Para trên đường về.

“Cậu hãy coi từ điển của thằng nhỏ đó đi. Ngay cả sự ngây thơ cũng nhuộm vào câu chữ rồi. Cái gì mà hỏi ý kiến chứ.”

“Para cũng không biết sao?”

“Ai mà biết được chứ! Kyou lại hỏi hộp không đâu vì chuyện đó sao, mấy đứa nó là học sinh tiểu học à? Miyazato, ăn pino^[22] không?”

“A, ừ, tớ xin.”

Para xé roạt cái nắp hộp pino vừa mua từ cửa hàng tiện lợi lúc nãy, nhón lấy ba cái bỏ liền vào miệng rồi nhồm nhoàm “Gần gì^[23]!” sau đó đưa cho tôi cái hộp còn một nửa. Cậu ấy trước giờ vẫn hay làm thế nên tôi cầm lấy cái đĩa ăn nhỏ xíu với lòng biết ơn. Đạo gần đây, tôi dần hiểu ra rằng bạn bè với nhau thì không cần giữ ý nhiều làm gì.

Hai đứa thông dong đi bộ về, đã tầm sáu giờ nhưng trời vẫn sáng sủa lắm.

“Xét về nghĩa nào đó, đây là bí mật giữa Mikki và Kyou. Tuy bí mật như chiếc áo phong mặc ngược vậy.”

“Miyazato đúng là nhà thơ! Mọi người chung quanh ai ai cũng biết rồi, chỉ có hai đứa trong cuộc vẫn vẫn vơ không hay biết gì thôi, như một bản nhạc chỉ người sau cánh gà có thể xem được vậy. Ấy, mấy cái ví dụ đó tớ tự bịa chẳng có ý nghĩa gì sất.”

Không phải vì mùa hè là thời điểm tuyệt vời để ăn món kem yêu thích đâu, Para lúc nào cũng vui vẻ như vậy đấy.

“Tớ cũng hơi ngạc nhiên vì cậu ấy không nói cho Para hay đấy.”

Tôi nói thật lòng, Para bảo “Đúng là đáng ngạc nhiên” rồi pha mấy câu bí hiểm đậm tính cổ trang.

“Đứa trẻ đó vẫn rụt rè như vẻ ngoài, bắt cậu ta phải thú nhận chuyện đó sẽ càng ngại ngùng hơn, tuy tâm tư lại quá sức lộ liễu.”

“Lộ liễu thật.”

“Nhưng lại nghĩ tâm sự của bản thân chưa hề bị lộ, thật sự thì hai đứa chúng nó vẫn chưa bị lộ với nhau mà. Điều không nên nhất là để tâm hồn đóng khép rồi bỏ quên cả hai ở nơi đó. Người ta hay quên trái tim mình như quên chỗ chôn Time capsule!”

“Vẻ mặt cậu ghê quá đi.”

Para vẫn giữ nguyên vẻ mặt đó lừ lừ ghé sát lại nhưng lời cậu ấy nói cũng có lí. Khi mình nhắc đến Time capsule, người lớn thường bảo là đã quên khuấy mất nơi chôn. Thời gian đã trôi qua quá lâu, ai ai cũng bị những sở thích khác cuốn đi mất.

Hai cậu ấy cũng thành ra như thế thì đáng buồn quá.

“Vậy nên, thi cử thì vẫn thi cử nhưng phải có cách nào đó để hai đứa hiểu được tình cảm dành cho nhau. Mikki đề nghị như vậy với Kyou chứng tỏ cô nàng ấy có để ý đến Kyou. Nhưng chắc sẽ không chịu nói ra cho tới khi thi đại học xong đâu.”

“Ừ, tớ cũng nghĩ vậy.”

“Vậy ta thay đổi luật chơi!”

“Giật cả mình!”

Para reo lên quá to khiến tôi giật nảy người. Con mèo đang nằm ngủ gần đó cũng giật bắn dậy mà chạy trốn luôn.

Para chẳng thèm để tâm, vẫn thao thao nói tiếp.

“Ta định cho vào trong Time capsule những lá thư gửi cho chính mình đúng không? Giờ đổi thành lá thư gửi cho bốn người còn lại đi.”

“Ồ, thế thì sẽ trao đổi thư cho nhau sau mười năm ư?”

“Không, nếu thế thì sẽ không dám viết ra lời thật lòng mất. Phải khiến bản thân của mười năm sau đọc lên và thấy được

tình cảm của mình cho những người còn lại đã thay đổi thế nào sau mười năm mới vui hơn chứ. Nếu thế thì, hai cậu ấy sẽ chịu viết ra những lời thật lòng của mình với đối phương khi cảm xúc trong lòng thành hình sẽ chẳng thể quên được.”

Ra thế, tôi đập tay.

“A, nhưng lỡ các cậu ấy đã viết xong thư cho bản thân mình rồi thì sao? Tuy tớ vẫn chưa hoàn thành.”

“Có sao đâu. Ba đứa kia chắc gì đã viết xong. Thành thật mà nói, làm gì có nhiều điều để mà viết cho bản thân mình cơ chứ.”

“Này, chính Para đề nghị cơ mà.”

“Đề nghị nhưng không thực hành, thấy tớ giống chính trị gia không?”

Para lớn giọng cười trước những lời bản thân nói ra, dường như cũng không thấy xấu hổ. Cậu ấy không hề biết tôi đã phải suy nghĩ nhiều đến thế nào. Nhưng mà, viết ra tình cảm của mình cho những người khác thì dễ dàng và vui vẻ hơn đó. Không để cho những người kia đọc thì có thể viết ra những suy nghĩ thật lòng.

Tôi còn đang nghĩ nên viết cho ai đầu tiên thì Para đã nói với vẻ mặt ta đây biết tổng.

“Mấy kẻ cố tình ra vẻ, cũng phải để họ có những cái khó quên chứ. A, tớ độc thoại đó thôi! Miyazato không cần bận tâm làm gì.”

“Ơ, ơ, cậu nói gì vậy hả?”

Thấy mình đực mặt ra không hiểu gì, Para lại càng thêm sung sướng. Thử nghĩ xem cô nàng này sẽ trưởng thành như thế nào rồi viết thành bức thư cũng có cái vui đấy.

“Mấy kẻ” mà cậu ấy nhắc tới chắc là Jika. Giữa cậu ấy và Para đã xảy ra chuyện gì chẳng?

Trong khi tôi còn mãi nghĩ tới mấy chuyện đó, hai đứa đã đến đoạn đường phải chia tay ai về nhà nấy rồi.

Khi thông báo thay đổi luật chơi, Mikki là người duy nhất phản đối.

“Tớ! Đã viết xong! Rồi cơ mà!”

Suy nghĩ chớm đến đầu tiên trong đầu tôi là “Cậu ấy giỏi ghê”. Chắc chắn cô bạn này chỉ thấy tương lai của mình một màu chói lọi cho xem.

Mikki hỏi dồn trong khi Para lấy hai tay chống má với vẻ kiên định, tôi liền đề nghị mỗi người viết một đoạn ngắn dành riêng cho bản thân và tất cả liền đập tay tán thành.

Mikki hình như cũng thấy viết thư cho mọi người là một điều cực kì hay ho, có thể thư giãn trong những lúc nghỉ ngơi khỏi đám bài vở.

Người khổ sở chắc chỉ có Kyou vì khi Mikki không có mặt đã bị Para tóm ở ngay góc tường và thông báo.

“Không để cho ai xem, ông có thể viết gì tùy thích mà.”

Jika nhẹ nhàng để thêm nhưng chỉ tỏ khiến Kyou than trời.

Những lời Jika nói hoàn toàn chính xác. Tuy tôi hiểu tâm trạng của Kyou. Dầu không nói ra miệng, không để đối phương hay biết tình cảm của bản thân, nhưng có lẽ cậu ấy cũng hoang mang chẳng biết có nên lưu giữ lại thứ tình cảm này dưới một hình thái nào đó hay không.

Tôi giữ suy nghĩ này trong lòng nhưng vẫn muốn Kyou xuôi theo nên bật cười và nói “Đúng vậy đó!” khi vỗ vào lưng cậu ấy.

Trên đường về, tôi, Kyou và Para cùng nhau ghé vào cửa hàng văn phòng phẩm. Khi biết Kyou định xé vở ra để viết thư, tôi liền bắt cậu chàng phải mua giấy viết thư để viết cho hẳn hoi. Đương nhiên là Para chứ không phải tôi.

“Xé vở ra để viết thì đâu gọi là có tâm chứ. Phải đặt tâm mình vào đó.”

Para vừa mắng Kyou vừa chọn cho cậu bạn một xấp giấy viết thư xanh màu bầu trời, như thể tương lai đang rộng mở trước mắt. Tôi cũng tiện thể mua một tập giấy nhớ có hình con mèo để đánh dấu trang còn Para mua cục tẩy hương dâu rồi cùng rời khỏi đó.

Vừa về nhà một cái, tôi nhanh chóng bắt tay vào viết lá thư đầu tiên cho đám bạn.

Viết thư cho bản thân mình khó là vậy nhưng viết gửi bạn bè thì lại nhanh lắm. Tôi hiểu ra mình yêu quý mọi người hơn hẳn bản thân, cũng lấy đó làm niềm vui.

Nhưng sau đó, tôi lại thắc mắc vẫn vợ không biết các bạn sẽ viết gì về mình, thành thử ngủ muộn hơn mọi hôm.

Gửi Jika,

Giờ phải nói rõ ra cảm xúc của bản thân, tớ thấy ngại chết đi được. Kể từ khi Jika chứng kiến cảnh tớ khóc lóc hồi tháng Tư, bắt cậu chứng kiến một phần cực kì tồi tệ, tớ cảm thấy ngại chết đi rồi. Đương nhiên là so với nỗi xấu hổ đó thì tớ thấy biết ơn cậu nhiều hơn. Để cổ vũ tớ, Jika còn kể cho tớ nghe bí mật của cậu nữa. Jika trông có vẻ phôi bò vậy thôi, nhưng cậu luôn quan sát mọi người kĩ lưỡng hơn bất kì ai. Tớ rất ngưỡng mộ sự trưởng thành đó trong tính cách cậu. Chính vì bản thân cậu trưởng thành như vậy, hi vọng mười năm sau cậu sẽ thực hiện được ước mơ của mình, có khi lúc đó cậu còn từ nước ngoài bay về vì cái Time capsule này chẳng. Có khi bạn gái hay vợ của cậu còn muốn đi theo rồi mè nheo đủ kiểu nữa ấy chứ. Tớ nghĩ Jika là người có nhiều điểm khác biệt với tớ nhất trong bốn đứa bạn. Mười năm nữa có trôi qua, vẫn cứ làm bạn với nhau nhé. Mong rằng đến lúc đó tớ có thể đủ lớn để cổ vũ Jika lúc cậu buồn. Nhưng kể từ khi quen nhau tới giờ, tớ vẫn chưa từng nhìn thấy mũi tên của Jika. Cậu hãy chú ý điều đó và cả ước mơ của bản thân nữa nhé.

Chủ nhật tuần đó, bọn tôi đi thi thử. Từ sáng sớm, rất nhiều học sinh đã tập trung ở trường dạy thêm gần nhà để tham dự kì thi. Tuy không ngồi cạnh nhau nhưng Jika chung phòng với tôi. Hai đứa tôi ngồi trong phòng ăn dùng bữa trưa, tôi mang cơm hộp còn cậu ấy mua bánh sandwich ở ngoài cửa hàng tiện lợi. Ba đứa bạn thi ở các phòng khác cũng ra tới nơi.

“Trong lúc hai cậu hẹn hò, tớ ngồi bên cạnh không phiền chứ?”

Kiểu cách nói chuyện như đang nựng nịu mèo của Para khiến cho bao sự hồi hộp trong lòng tôi - đầu không phải kì thi chính thức - bay biến sạch.

Mikki với Kyou cũng tới ngay sau đó. Trong một môi trường hoàn toàn khác biệt mà vẫn có thể nhìn thấy những gương mặt bạn bè thân quen, trái tim chết nhất của tôi cũng thấy vững tâm hơn nhiều.

Suốt một lúc lâu sau, cả đám vẫn còn bàn tán với nhau rôm rả câu này khó thật, câu tiếng Anh kia áp dụng mẫu câu nào đúng kiểu học sinh trước một kì thi lớn. Nhưng rồi đề tài cũng sớm chuyển sang cái Time capsule. Kể từ khi thay đổi luật chơi, kì hạn hoàn thành cũng chuyển từ thứ Sáu tuần trước thành hai tuần sau.

“Mọi người đã viết xong thư thổ lộ tình cảm chưa? Nếu không viết xong nhanh, tớ sẽ đọc chiếm hết tình yêu đấy nhá.”

Para vẫn bông lơn như mọi khi với vẻ cực kì hứng khởi, tôi cũng vui vẻ nhìn hội Kyou như thể kẻ tòng phạm. Khi biết được Para đã chuẩn bị sẵn sàng tinh thần khi bày ra trò này, chẳng ai có thể từ chối được nữa.

“Tớ, tớ mới chỉ viết xong thư nói xấu Jika thôi.”

Những lời che giấu vẻ xấu hổ thấy rõ của Mikki khiến Jika vừa cười vừa đáp lại, “Tớ cũng mới chỉ viết xong thư nói xấu Mikki thôi.” Para liền chen luôn vào “Tớ yêu cả hai người” với nụ cười điềm tĩnh đến quái gở, rồi cười khì khì nhìn sang Kyou.

Cảnh tượng quen thuộc kia khiến trái tim tôi cảm thấy bình yên. Mấy môn thi buổi chiều cực kì khả quan, tôi thấy vững tâm hơn với kì thi đại học.

Trên đường về, cả nhóm tụ tập thêm khoảng ba mươi phút trong quán hamburger rồi giải tán. Kì thi đại học trước mắt đang cho thấy rõ áp lực của nó. Ai nấy phải về nhà để còn học bài nữa.

Buổi sáng, mẹ thường đưa đón tôi bằng ô tô nhưng nay Kyou cho tôi ngồi sau xe cậu ấy chở. Bình thường người ta vẫn cấm nhưng đi một đoạn ngắn thôi mà.

Jika thì đèo Para chạy song song, đi theo một con đường nhỏ ô tô không thể qua lại. Tôi thầm nghĩ nếu Mikki sống cùng khu thì sẽ để Kyou đèo cậu ấy, nhưng sau đó lại nghĩ chắc Kyou sẽ bối rối lắm, rồi tự cười một mình.

Sau khi vẫy tay chào hội Jika, tôi bảo có thể đi bộ về từ đây nhưng Kyou vẫn tiễn tôi tới tận nhà.

Trên đường, cậu ấy đột nhiên hỏi “Nãy cậu cười gì đấy?”

“Tớ nghĩ nếu không phải tớ mà là Mikki ngồi sau, chắc cậu sẽ bối rối lắm.”

“Ờ, chỉ vậy thôi sao? Nhưng, ừ, đúng thật.”

“Đúng quá còn gì! Kyou đã viết thư cho Mikki chưa?”

Thành thật mà nói một thứ viết ra nhưng lại không gửi cho đối phương, gọi là thư cũng có chút kì lạ.

Kyou chỉ lắc đầu nói “Vẫn chưa”.

“Cậu phải viết thật tâm vào đấy nhé.”

“Ừ.”

“Tớ không đùa đâu, thực tình mong cậu hãy viết thật lòng vào đấy.”

Khi tôi nói như vậy, Kyou im lặng mãi một lúc lâu. Có lẽ nào tôi đã nói ra điều gì không nên khiến cậu ấy giận rồi chẳng? Tôi có hơi chột dạ nhưng Kyou đã điềm nhiên dừng xe lại. Nhà tôi ở ngay đằng kia rồi.

“Cảm ơn cậu.”

Sau khi tôi nói vậy rồi xuống khỏi yên sau, Kyou không nhìn tôi mà nói “Tớ sợ”.

Tôi hiểu lòng cậu ấy. Nhưng lại không dám cất tiếng hỏi. Điều đó khiến tôi cảm thấy có lỗi.

“Chuyện gì?”

Nụ cười của Kyou nhả lại như những lần bị Para chọc ghẹo, rồi đáp “Nhiều chuyện”. Đúng đó, tôi nghĩ. Sợ nhiều chuyện.

Sau khi vẫy tay chào tạm biệt, tôi dõi mãi theo bóng lưng cậu ấy rồi mới đi về theo hướng ngược lại. Trong lòng chỉ cầu mong bản thân sẽ không trở thành gánh nặng cho cậu ấy.

Gửi Para,

Một thời gian trước đây, tớ còn thấy Para có chút đáng sợ cơ. Lí do là vì tớ dường như không thể nào đọc được trái tim của cậu. Một Para luôn tươi cười và hay chọc ghẹo thiên hạ, có phải sâu trong thâm tâm cậu vẫn luôn soi xét trái tim người khác hay chẳng? Chính vì vậy mà tớ thấy sợ. Nhưng giờ thì không còn như vậy nữa rồi. Lỡ để cậu biết chuyện này chắc sẽ nổi cáu với tớ cho mà xem, nhưng chắc chắn Para cũng có điểm chung với tớ ở chỗ có đôi chút sợ người khác. Cũng có thể là tớ đã nghĩ quá nhiều. Dầu sao thì bây giờ tớ cũng rất thích vẻ ngoài luôn cột nải của Para lẫn cả nội tâm luôn nghĩ cho người khác của cậu. Hi vọng rằng cậu sẽ trưởng thành đầy lùi cuốn với tính cách đó. Tuy đây là những điều chỉ cho riêng mình biết thôi, nhưng một Para luôn dồn mọi tâm tư để những người cậu yêu quý được hạnh phúc như thế, tớ cũng thành tâm cầu chúc cậu hạnh phúc.

Hôm nay cũng phải học phụ đạo, Mikki reo lên “Có bánh ngọt này,” nên tôi vào trong nhà ăn cùng cậu ấy ăn vặt chứ không đi thẳng lên thư viện sau giờ học như mọi khi. Mọi người vẫn quây quần, chỉ thiếu mỗi Jika, như mọi khi. Hôm nay, cậu ấy cũng ra sân trường tập chạy.

Mikki mua bánh cuộn xoắn ốc nhân sô cô la^[24], ba đứa bọn tôi thì mua kem rồi tụ vào trong góc nhà ăn, nạp đường cho não bộ.

“Vụ viết thư vẫn ổn chứ?”

Para không dùng cái thìa gỗ nhỏ của siêu thị mà lấy cái thìa ăn cà ri xúc đầy kem ăn rồi phồng mồm hỏi vậy.

Thường thì Mikki sẽ vui vẻ đáp lại nhưng giờ cô bạn cũng đang đầy mồm bánh nên tôi đành trả lời thay.

“Ừ, được một nửa rồi. Viết nhanh hơn hử lúc gửi cho chính mình.”

“Đúng là Miyazato. Thật tình là tớ còn chưa viết, hay cho tớ coi tham khảo đề.”

“Phạm luật!”

Mikki nuốt ực miếng bánh rồi giả tiếng tuýt còi. Para liền tắc lưỡi “Xí, không gợi ý cho người ta được sao?” rồi vui vẻ đào xới tiếp cái hộp kem cỡ lớn.

“Ý tớ là, đó là tâm tư trong lòng Miyazato, tớ muốn xem xem cậu ấy chê bôi Mikki đến cỡ nào.”

“Eru chắc chắn sẽ không viết những lời như thế.”

“Đúng rồi đó, tớ sẽ không chê bôi gì Mikki đâu, chỉ thấy đứa trẻ này có chút ngốc khó chữa thôi.”

“Ơ này này!”

Mikki ngửa cổ lên trần rú lên khi nghe câu đùa của tôi “Cậu bảo khó chữa là sao?” rồi than thở như thể đang diễn kịch đột nào. Cậu ấy cũng chẳng thấy sốc đâu, chỉ là muốn diễn cho đúng bài thôi.

“Tớ đùa ấy mà, tớ vẫn chưa viết cho Mikki nhưng không có ý viết điều gì kì quặc đâu, còn có thể cho cậu xem được nữa là.”

Không có ý viết điều gì kì quặc, tôi cũng nói thế cho đúng bài thôi.

Nhưng đó cũng là tính cách của tôi.

Để mọi người có thể vui vẻ nói chuyện đôi chút, tôi toàn chẳng nghĩ ngợi gì mà nói ra mấy lời như vậy, về sau có hối cũng chẳng kịp nữa rồi.

“Ồ, vậy làm thế nhé?”

Para gật gù chêm vào với ý đùa. Tôi nghĩ mình cũng chỉ cần đáp “Tớ đùa thôi” là đủ rồi.

Hội thoại giống như vũng nước đọng, từng vũng từng vũng chặn trên đường, ta cũng chỉ có thể thấy chúng và bước né qua

thôi nhưng không có nghĩa là nên lặp đi lặp lại hành vi ấy.

Rồi chúng sẽ thành một thứ lớn hơn, như dòng sông chẳng hạn.

“Ta làm vậy đi, trò ấy có vẻ thú vị hơn đó!”

Ánh mắt Mikki sáng rực lên, đầu gật lia lịa. Bối rối trước đoạn hội thoại đã tiến triển sang hướng không ngờ, tôi vật vã cố tìm cách lợi ngược dòng.

“Nhưng mà, Mikki cũng có những lời trong lòng không muốn ai khác xem được phải không?”

“Không, tớ thì có gì mà phải giấu. Nói ra được hết mà. Tuy có thể hơi ngại nhưng đó là chuyện mười năm sau còn gì? Nếu chỉ cho chính chủ đọc thôi thì hoàn toàn Okie.”

Câu trả lời của cậu ấy khiến tôi cứng họng.

Tôi đã biết từ trước, nhưng giờ càng tin hơn.

Cô bạn này, cô bạn tên Mikki này sao có thể trong sáng đến như thế.

Thật sự có thể trải hết lòng mình cho người khác như vậy sao?

Chắc cậu ấy thật sự tự tin vào trái tim mình.

Tôi thấy Mikki tỏa sáng tới mức ngôn từ bay biến đâu mất cả, bản thân nhìn sang Para. Ánh mắt Para liền đánh sang Kyou. Ý tưởng này ban đầu vốn là vì Kyou và Mikki. Vậy nên Para để mọi chuyện phụ thuộc vào Kyou. Chỉ cần Kyou cũng đồng tình.

Tôi cũng nhìn sang Kyou. Trước khi kịp đọc ra được bất kì tâm trạng nào trên mặt cậu ấy, giọng nói trong và rõ ràng cùng với mũi tên của Mikki đã cắm phập vào Kyou.

“Kyou, cậu nghĩ sao?”

Chắc hẳn câu hỏi đó mang nhiều ý nghĩa khác nữa, không đơn thuần muốn hỏi cậu thấy sao về luật chơi này. Chính vì vậy, tôi thực lòng lo lắng cho câu trả lời của Kyou. Chỉ hi vọng cậu ấy đừng dối lòng. Đúng, nếu Kyou lại gật đầu trước đề nghị của Mikki như mọi khi, tôi lo cậu ấy sẽ viết những lời không thật lòng trong thư.

Nhưng may là mọi chuyện đã không như thế.

“... Tớ không thích.”

Giọng nói nhỏ rí. Nhưng mà Mikki có thể nghe thấy rõ. Kyou không hề che giấu sự bàng hoàng, nhìn thẳng vào mắt Mikki mà lắc đầu.

Kyou lập tức cup mắt tránh ánh nhìn của Mikki nhưng lời nói của cậu ấy đủ sức cản ngăn dòng chảy này. Thật tình thì tôi cũng thấy sợ hãi khi ai cũng biết được trong thâm tâm mình đang cực lực phản đối điều gì. Tôi lo Mikki không vui, tôi sợ mối quan hệ giữa cả hai sẽ xấu đi nhưng càng sợ hơn khi mũi tên trái tim của Mikki chuyển sang hình thái xấu.

“À, vậy hả?”

Mikki có vẻ tiếc. Tiếc đến mức cắn chặt môi. Có lẽ còn có chút tổn thương. Thế rồi, Para lại chọc đùa rồi chuyển đề tài về những chuyện bình thường khác nhưng từ lúc đó Mikki và Kyou không nói với nhau một lời nào.

Trên đường về, sau khi chia tay Mikki, tôi đã cầu cho mũi tên vẫn chưa thay đổi hình dạng ngày hôm nay sẽ giữ nguyên như vậy vào ngày mai.

Khi Para, Kyou và tôi cùng nhau đi về, Para liền ném ra quả pháo đầu tiên.

“Nàng ta chỉ phụng phịu vậy thôi, qua ngày mai là quên ngay ấy nên đồ đệ cũng không cần để tâm.”

Bạn ấy cười như thể chẳng có chuyện gì xảy ra. Hẳn là biết Kyou không thể bỏ qua chuyện này nên mới nói như vậy chẳng?

Kyou chỉ khẽ “Ừ.”

“Này, sư phụ nhìn nhận lại đồ đệ rồi đó. Nhà người mà gặt đầu cho qua rồi viết ra mấy lời vô thưởng vô phạt để mười năm sau đưa cho mọi người, sư phụ sẽ giận lắm. Làm khá đấy.”

Tôi cũng nghĩ vậy. Nhưng là bởi vì tôi hiểu rõ tâm tư của Kyou. Nếu Mikki hoàn toàn vô tâm, cậu ấy chắc sẽ nghĩ Kyou định viết ra điều gì không hay về mình nên mới từ chối và

phụng phịu như vậy chẳng. Thế thì, cuối cùng họ cũng chẳng thể trực tiếp thổ lộ mà sẽ rời xa nhau.

Kyou lại “Ừ”.

Cậu ấy chắc chắn nghe thấy những lời ngợi khen của Para nhưng không có lòng dạ nào mà tận hưởng. Trái tim cậu ấy bây giờ chắc đang đập loạn như gặp một trận mưa to bão giạt rồi. Tôi và Kyou là những người như vậy đó. Dễ bị lung lay bởi những lời nói rất đơn giản từ phía đối phương, chỉ cần nó rõ ràng hiện lên trước mắt thì không cần biết ý nghĩa nông sâu thế nào liền cảm thấy tổn thương.

Vào những lúc như thế, tôi muốn nghe những lời như thế nào đây? Như Mikki, như Para hay như Jika? Tôi không thể bắt chước họ. Vậy nên, tôi chẳng nghĩ ra được lời nào, đành kệ Para phụ trách công tác cổ vũ động viên.

Cuối cùng bọn tôi cũng đi tới ngã ba đường, chẳng cần nghĩ đến cuộc đời mà nguyên chuyện mỗi nhà nằm một hướng thôi, tôi với Kyou đã phải chia tay với Para rồi.

Đứng trước ngã rẽ hình chữ Y, Para thường sẽ vẫy tay chào rồi chạy biến nhưng nay lại chùng chình. Chắc cậu ấy cũng thấy cứ mãi quan tâm sẽ khiến Kyou càng nặng nề hơn nên mới ra hiệu với tôi bằng mắt rồi vẫy tay chào “Vây thì hẹn mai nhé” và bỏ về mất.

Trong một thoáng, cảnh vật như lặng lẽ hóa thành trong suốt, Kyou bắt đầu đi về hướng nhà bọn tôi. Tôi liền bước theo.

Tôi cố gắng lựa lời nhưng vừa bước được mấy bước thì Kyou đã lên tiếng.

“Tớ không sao đâu.”

Nụ cười gượng gạo khi cậu ấy nói những lời đó khiến mũi tôi tắc lại như lúc ăn phải wasabi. Thật khó chịu.

“Có lẽ, nhưng cậu nói dối phải không?”

Trước câu hỏi đó của tôi, cậu ấy lại “Ừ”. Tôi liền hỏi thêm câu nữa.

“Cậu có thể nghe tớ nói điều này được không?”

“Gì cơ?”

Tôi cũng chẳng cần đến câu trả lời, chỉ muốn biết điều này có sức nặng đến thế nào đối với Kyou.

“Tại sao cậu lại nói không thích?”

Tôi đã nghĩ là cậu ấy sẽ không đáp. Nhưng sự tình lại nửa trật nửa trúng dự tính của tôi.

Kyou không thẳng thừng đáp lại câu hỏi của tôi.

Thay vào đó, cậu ấy lại trả lời một câu tưởng như không liên quan nhưng lại có liên hệ mật thiết với câu hỏi này.

“Tớ sẽ không thay đổi nguyên vọng thi.”

Tôi không bật ra tiếng kêu ngạc nhiên nhưng lại bất thần dừng bước. Tuy trong lòng nổi bão, Kyou vẫn dửng dưng lắng nghe tiếng bước chân tôi nên dừng lại trước tôi một quãng rồi quay lại và cất tiếng cười.

“Tớ quyết định rồi.”

“Tại, tại sao?”

Tiếng “Ừ” lần này của Kyou không kết thúc ở đó.

“Tớ thực sự không thể.”

“Chỉ là điểm cao hơn một chút thôi mà.”

Tôi hiểu lời cậu ấy hoàn toàn mang một nghĩa khác. Bọn tôi đều hiểu rõ điểm đầu vào hay thành tích hiện giờ đang rất quan trọng nhưng thứ nằm ở đáy tim lại chẳng phải mấy chuyện này. Dầu vậy, lời nói ra sẽ định hình cảm xúc nên cậu ấy mới giả ngốc thế thôi.

Tuy chẳng có ý nghĩa gì.

“Lần đầu tiên tớ nghiêm túc nghĩ mình nên làm gì. Lúc viết thư. Nhưng vẫn thấy không được. Một thằng con trai như tớ thế này.”

Kyou không phải đang lấy hơi. Tôi hiểu rằng cậu ấy sẽ không nói ra những lời sau đó. Hiểu nhưng không muốn chấp nhận, nên mới chẳng thể nói thành lời.

“Tớ chỉ nói với mình Miyazato thôi.”

Tôi hiểu ý nghĩa những lời đó. Kyou muốn tìm sự cảm thông mới nói ra với tôi. Miyazato chắc sẽ hiểu cho tớ chứ? Đáng tiếc, tôi lại có thể hình dung ra những suy nghĩ rất gần với tiếng nói của trái tim cậu. Một kẻ như tôi, tôi như thế này, tôi đã luôn sống với những suy nghĩ kiểu đó. Tôi hiểu những người khác cũng có phiền não riêng của họ. Nhưng những người như tôi hay Kyou lại sinh ra với phần đó lớn hơn nhiều so với kẻ khác.

Vậy nên, tôi hiểu. Nhưng mà, dù hiểu đến đâu thì chấp nhận không phải điều một người bạn nên làm. Khi làm bạn với Kyou và mọi người, tôi đã hiểu ra được điều đó.

“Không được.”

Tôi hít vào một hơi thật sâu.

“A, nếu cậu đã từ chối thì đừng làm nữa rồi. Đừng nói là không cho cậu ấy xem, hãy viết rằng cậu không nghĩ như vậy rồi đưa ngay cho Mikki đi.”

Tôi lên giọng, run rẩy. Thấy bản thân đã lún quá sâu. Một kẻ như tôi.

“Nói với tớ chẳng có ý nghĩa gì cả.”

Thật ra những lời này có hơi khác so với ý nghĩa thật của Kyou, nhưng nếu tôi kiên quyết phủ nhận có lẽ sẽ dễ dàng khiến tâm trạng của Kyou xấu đi. Cậu ấy có ghét tôi cũng được thôi. Nếu không làm gì, tôi sẽ ghét luôn bản thân tôi mất. Nếu không có quyết tâm nhưng có thể biến mong ước thành hiện thực, nếu như nó có thể thành hiện thực nhờ vào thói quen, thì mũi tên vẫn luôn hướng về phía Kyou sẽ trở thành vô nghĩa mất. Để thứ tình cảm lớn như thế biến thành sự thật theo một cách bị động như vậy cũng chẳng phải điều hay.

“Nếu Kyou cứ giữ mãi cảm xúc như thế, mười năm sau chúng ta chẳng thể tụ họp lại đâu.”

Do hai đứa quá giống nhau, nên tôi biết. Lỡ Kyou dối lừa tình cảm của chính mình, rồi vờ đưa ra một kết luận. Lỡ cậu ấy mãi chỉ là bạn với Mikki, thì sau mười năm nữa chắc chắn sẽ không quay về để đào cái hộp Time capsule lên. Chẳng ai muốn đến để

nhìn vào cái hộp Time capsule và nhìn lại những hồi tiếc năm xưa của mình.

Đúng rồi, có lẽ người lớn cũng chỉ giả vờ quên đi nơi đã chôn những cái hộp Time capsule mà thôi. Tôi chợt ngộ ra.

Khoảng thời gian đợi chờ Kyou như ngưng đọng, thật sự đáng sợ. Những lời nói đầy quyết tâm kia giờ ngấm lại cũng chẳng phải những điều một đứa như tôi xứng đáng nói ra. Lại thấy thêm phần hối hận.

Trong lòng ôm chút hối hận, chút bất an, con người vẫn luôn sống như thể canh cánh một mối tình đơn phương. Khi vẫn vơ nghĩ những điều đó, vẻ mặt khó xử của Kyou trước những lời tôi nói ra lại như thêm một phần đáng thương. Cậu ấy nhìn tôi dăm dăm. Một lúc lâu sau, tôi nhận ra đó chẳng phải là buồn tủi mà là sợ hãi.

Như thể bản thân đang nói những điều không nên, Kyou thở hắt ra trước khi nói tiếp.

“Nhờ có Miyazato, bọn tớ mới thân thiết hơn.”

Tôi chẳng thấy nhờ có tôi ở đâu cả, nhưng cứ gật đầu lấy lệ để nghe những lời tiếp theo.

“Tớ đã bao lần nghĩ rằng như thế là đủ.”

Cậu không nên nói vậy, trước khi tôi kịp mở miệng cậu ấy liền tiếp lời.

“Nhưng, lần nào tớ cũng nghĩ vậy đó.”

Gì cơ?

“Như thế là đủ, thực sự chỉ là lời dối trá. Càng trở nên thân thiết tớ càng không thấy thỏa mãn, dần dần, dần dần...”

Càng thích cậu ấy. Đó là những câu từ tiếp theo. Nhưng cậu ấy không nói ra mấy lời này. Thôi thế cũng được. Đó không phải những lời dành cho tôi.

Tôi hiểu được ý nghĩa trong nét mặt của Kyou. Trong bao nỗi sợ vẩn vò bản thân, tôi hiểu được cậu ấy đặc biệt sợ thứ gì. Cậu ấy sợ thứ tình cảm bên trong chính mình. Tuy đã nhắc bản thân

thê là đủ nhưng trái tim lại lang thang đi tới nơi nào đó mà lí trí chẳng thể nào can ngăn nhắc nhở.

Cuối con đường kia chỉ có một điểm duy nhất. Điểm cuối đó sao mà xa xôi như thế, sao mà sâu sắc đến vậy.

“Tớ nên làm gì bây giờ đây?”

Lục lọi trái tim mãi chẳng tra ra được lời nào, Kyou đành nói vậy.

Tôi cũng chẳng có lời khuyên nào cho cậu ấy cả.

“Tớ cũng chẳng biết nữa, nhưng tớ có thể nói ra suy nghĩ của mình không?”

Khi tôi hỏi thẳng như vậy, Kyou liền gật đầu.

“Cậu ấy chắc chắn sẽ thật lòng vui mừng, cũng thật lòng lo lắng cho cậu.”

Một câu như lời thoại của mấy cô nàng mơ mộng trong truyện tranh thiếu nữ, thật lòng lỡ nói ra rồi mới thấy thế. Nhưng chuyện đó chắc Kyou cũng hiểu. Hiểu nhưng mà sợ.

Hai đứa cùng ôm mối lo lắng trong khi chậm rãi bước về một hướng.

Do hôm nay đi bộ, cậu ấy không tiễn tôi về tận nhà. Cuối cùng, hai đứa đứng lại ở đầu ngã rẽ, dừng hẳn lại.

Cả hai đều biết nên nói điều gì đó, tôi lại lờ miệng.

“Tớ không thích Mikki bị người khác cướp đi đâu.”

Tuy đó là lời thật lòng nhưng chỉ tổ khiến cho Kyou cảm thấy áp lực mà thôi. Nghĩ sao mà lại nói ra những lời đó vậy nhỉ, tôi lập tức thấy hối hận. Nhưng đâu đó trong lòng lại thấy vui vì có thể nói lời thật lòng.

Thứ cảm xúc không đúng lúc đó dường như cũng truyền qua Kyou. Cậu ấy khẽ cười “Tớ thì được sao?” và tôi lập tức gật đầu.

Vẻ mặt Kyou lúc đó có vẻ khó xử nhất trong ngày hôm nay, tôi vẫy tay chào cậu ấy rồi mỗi đứa rẽ một hướng.

Đêm, đã qua giờ đi ngủ mà tôi chẳng thể nào dỗ giấc nên đi viết thêm một lá thư nữa.

Gửi Mikki,

Cậu là người nắm giữ sức mạnh thay đổi trái tim của kẻ khác. Mikki có thể không nhận ra những chuyện năm ngoái, tớ đã từng rất khó chịu lúc mới đầu bị cậu thúc ép. Một người chẳng thân quen gì lại vô vậ đến thế, cô bạn này là thế nào vậy? Cứ thúc ép như vậy còn chẳng chịu hiểu cho tâm tư người khác, tớ đã nghĩ vậy đó. Nhưng khi cậu nhìn thẳng vào mắt tớ và nói muốn trở thành bạn của tớ, chẳng hiểu từ bao giờ tớ lại cảm thấy có thể tin tưởng vào cậu. Tớ cảm thấy may mắn vì đã tin tưởng cậu. Khi hai đứa mình làm bạn với nhau, tớ mới thấy được một cô bạn lúc nào cũng rạng rỡ, chẳng ghét bỏ điều gì và luôn muốn trở thành siêu anh hùng thực sự vô cùng dễ thương. Cậu còn xinh đẹp, thể thao cũng giỏi nữa. Thật quá đáng. Nhưng cậu cũng không phải chỉ có toàn điểm tốt. Mikki cũng có nhiều cái không ổn. Chính vì là bạn cậu mà tớ hiểu được điều đó. Nhưng tổng hợp tất cả những điều đó, tớ là con trai chắc cũng thích Mikki mất thôi. Tớ xin nhắc lại điều này. Thật quá đáng. Mikki là siêu anh hùng. Mọi người đều muốn tin vào Mikki. Ví như một cậu bạn không có tự tin vào bản thân sẽ chẳng có tự tin để chiếm được cảm tình từ cậu. Nhưng tớ tin tưởng rằng Mikki sẽ không trêu đùa những tình cảm chân thành đâu nhỉ, cậu sẽ khiến cậu ấy an tâm mà trao trọn tình cảm cho mình. Cả điểm đó nữa, bọn tớ yêu quý một Mikki như vậy đó. Lời cuối cùng, tớ sẽ nói thẳng ra nhé. Cậu kém nhạy quá đi! Đồ ngốc!

Phải đi học! Tôi bật dậy, nhìn đồng hồ rồi hấp tấp trùm bộ đồng phục vào người. Ờ mà, nay thầy cô có việc bận nên lớp phụ đạo được nghỉ. Tôi cũng quên bém chuyện đã đặt báo thức muộn hơn một tiếng.

Tôi cởi bộ đồng phục đang mặc dở trên người ra. Trong khi ăn bữa sáng do mẹ chuẩn bị cho, tôi chợt nhận ra hôm nay không phải là một ngày đẹp để nghỉ học phụ đạo. Vào những ngày được nghỉ, hội chúng tôi thường tình cờ tụ tập ngoài thư viện. Trừ Jika có mặt hay không còn phụ thuộc vào hoạt động của câu lạc bộ ra, chỉ cần tôi ra thư viện là có thể gặp mặt mọi

người. Trước giờ, đứa nào cũng đến thư viện với suy nghĩ sẽ tình cờ gặp nhau ở đó. Chẳng cần phải hẹn nhau ngày mai gặp ở thư viện vì không đến cũng bình thường thôi. Nhưng mọi thứ đều đã quen thuộc đến mức người nào không xuất hiện bỗng trở thành điều đáng để bận tâm. “Luôn là vậy” như một lộ trình vạch rõ, thói quen của bọn tôi trong những ngày này có thể dễ dàng đoán được. Một lộ trình khiến bản thân thấy thư giãn và trái tim an ổn.

Vậy nên, hôm nay, nếu ai đó không tới sẽ là một chuyện trái lệ thường, khiến cho đôi bên cùng cảm thấy khó xử.

Vẫn nên là bốn, hoặc có thể là năm người tụ họp cùng nhau. Tôi vừa cầu mong như vậy vừa rời khỏi nhà, thường tôi chọn đi xe đạp nhưng hôm nay lại chuyển sang đi bộ.

Thời tiết thật đẹp. Hơi nóng hơn mọi bận. Tôi lập tức thấy hối tiếc vì đã không đạp xe trong khi tiếp nước cho bản thân và tiếp tục đi thẳng đến thư viện. Trên đường đi, tôi còn mong mỗi được gặp Kyou nữa. Không phải vì muốn cậu ấy chờ mình một đoạn, chỉ mong hai đứa thấy vững tâm hơn khi ở bên nhau, cũng muốn nhanh nhanh xóa bỏ nỗi lo rằng cậu ấy sẽ không đến. Nhưng mà những ngày như hôm nay hai đứa lại không thể gặp được nhau.

Trong suốt quãng thời gian một mình, tôi vẫn có rất nhiều chuyện phải suy nghĩ. Ví dụ như là nên đăng kí vào bao nhiêu trường dân lập chẳng hạn.

Với bằng đầy mối lo lắng lớn nhỏ ngổn ngang, chẳng hiểu sao tôi lại chọn nghĩ về một thắc mắc đã luôn nằm lòng suốt từ thuở nhỏ, chứ không phải những thứ cần đối mặt hiện tại.

Không phải là câu hỏi vì sao. Dạo này, tôi đang quan sát đặc trưng của hiện tượng đó.

Cứ khoảng vài ba tháng một lần, tôi lại thấy thắc mắc. Thường tôi cũng không dốc nhiều tâm tư đến vậy đâu nhưng chuyện hôm qua khiến tôi nhạy cảm hơn mọi khi. Đó là câu hỏi luôn nổi lên khi thấy một cặp đôi nào đó vô tình bỏ qua nhau.

Tại sao tôi lại có thể nhìn ra trái tim yêu của kẻ khác? Tôi không thấy điều này có gì phiền phức nhưng cũng chẳng mang lại lợi lộc gì.

Tôi đã vô cùng khủng hoảng khi nhận ra không ai nhìn thấy những mũi tên đó ngoại trừ mình, tưởng như thế giới đã thay đổi hoàn toàn sắc màu của nó.

Tôi cố không tỏ ra là một đứa trẻ kì lạ, cứ sống và vờ như không nhìn thấy chúng.

Nhưng mà, tôi nhìn thấy rất rõ ràng.

Cả sự thay đổi của cô ấy cách đây vài tháng, tôi cũng nhìn thấy rất rõ ràng.

“Cậu ấy hoàn toàn không phải tuýp người của tớ, không có chuyện đó đâu nên chắc chắn là không thể!”

Cô bạn ấy đã đổ mặt tía tai nói câu đó vào khoảng hai tháng trước.

“Không, à, ừ, không phải. Chỉ là, không, ừ, không phải.”

Mấy câu lập bà lập bập này là từ ba tháng trước.

“Khi được tỏ tình, tớ đáng ra phải thấy lúng túng hồi hộp. Nhưng chẳng hiểu sao lại không hề bối rối chút nào. Còn chẳng bằng lúc nhận cái chuông từ cậu ấy.”

Cái vẻ mặt như thế đã biết câu trả lời đó là của bốn tháng trước. Tuy cậu ấy cũng không có ý định thổ lộ cho tôi biết.

Không kể đến chuyện cô bạn tôi trông dễ thương đến thế nào, chỉ cần nhìn gương mặt của cô ấy thì chẳng cần tới năng lực cũng có thể nhìn ra sự thay đổi tâm lí. Tôi hiểu hết, nhưng cũng chỉ đến thế thôi.

Tiếc là tôi nắm giữ năng lực này trong tay nhưng lại chẳng thể làm gì hơn ngoài chuyện nhiệt tình cổ vũ. Đáng lẽ không nên chọn một đứa như tôi, phải là ai đó dễ thương mà rạn vỡ nắm giữ và có thể sử dụng nó thật tài tình. Thánh thần cũng khéo biết cách phung phí.

Vậy nên, thi thoảng tôi lại nghĩ tới chuyện này. Giả như một lúc nào đó tôi có thể sử dụng năng lực này để làm được điều có

ích. Thánh thân trao tặng cho tôi năng lực này, để tôi theo đuổi công việc gì đây?

Vậy là bao mối lo lắng lớn nhỏ ngổn ngang trong lòng tôi tóm lại cũng quy về một mối. Tôi không thể tưởng tượng ra tương lai của bản thân, không thể lựa chọn được hướng đi sau này, không nắm bắt được năng lực đặc biệt này và cả chuyện không có đủ tự tin nữa.

Tôi đi đến kết luận với một nỗi lo khổng lồ là chẳng rõ bản thân thực ra là một kẻ thế nào.

Mối lo nằm lòng suốt mười bảy năm vẫn không có câu trả lời lại ngày một phình lớn hơn. Như thể bản thân chẳng viết nổi một bức thư gửi cho ai đó mà mình còn không biết được.

Vậy nên tiêu tốn thêm mười lăm phút cũng chẳng thể tìm ra được câu trả lời, tôi đi bộ một lúc đã nhìn thấy thư viện rồi.

Mà phải, tôi chưa từng nghĩ đến chuyện dùng năng lực này trong công việc, nhưng nếu có thể sử dụng thì lựa chọn công việc nào cho phù hợp đây? Ừm, kết duyên sao? Hay làm ở văn phòng tư vấn hôn nhân? Ôi, không, không được. Loại công việc ép uống cuộc đời người khác như thế, tim tôi sức nào chịu thấu.

Khi tôi bước tới trước lối vào thư viện, cánh cửa tự động mở ra mang theo luồng gió mát phả vào người. Dưới tầng một là quầy lễ tân với đầy sách trưng bày, tôi luôn cảm thấy chỗ này thật thích. Nhưng học sinh ôn thi như tôi lại buộc phải lên phòng tự học trên tầng hai.

Đầu giờ buổi sáng, chỗ ngồi trong phòng tự học mới bị lấp đầy độ một phần ba thôi, tôi có thể tùy chọn lấy một chỗ để ngồi xuống. Tôi nhìn quanh lựa chỗ thì lập tức thấy cậu ấy.

Chẳng hiểu sao tôi lại thấy hơi ngại ngùng khi bắt chuyện, lí do đương nhiên là do cuộc hội thoại trước lúc chia tay nhau ngày hôm qua. Tôi xé một tờ giấy trong cuốn sổ tay ra rồi ghi “Chào cậu”, khẽ khàng tiến lại chỗ cậu ấy từ đằng sau rồi thả xuống cái bàn bốn chỗ cạnh cửa sổ nơi cậu ấy đang học bài.

Tôi ý thức rõ được cảm giác ngại ngùng mang chút tổn thương này, Kyou nhìn sang tôi rồi bật cười, viết chữ “Chào cậu”

vào tờ giấy tôi vừa thả xuống.

Hai đứa tôi cũng chẳng muốn vụng về nhắc tới chuyện ngày hôm qua nên cứ lảng lảng làm việc riêng của mình bên nhau một lúc thật lâu.

Sau khoảng hai mươi phút, tôi tự nhiên cảm thấy đã chuẩn bị tinh thần sẵn sàng có thể phần nào chống đỡ lại chuyện kia rồi. Nhưng thứ tự tin sai lầm đó cũng sớm bị đập bỏ.

Tự nhiên một tiếng nhạc hiệu tình tình tình nổi lên sau lưng như thể đánh động bọn tôi.

Quái vật đã tấn công tới nơi.

Thật có lỗi khi hôm qua đã viết rằng ai đó là siêu anh hùng, cô bạn ấy làm trái tim mình héo đi như gặp phải quái vật thật.

Trong căn phòng tự học yên ắng giây phút cô ấy xuất hiện trong tầm mắt khiến tôi suýt nữa hét toáng lên.

Mikki cười hờn hở đến phát ghét ngồi xuống bên cạnh Kyou, đối diện với tôi. Không phải là nụ cười vui vẻ hưng phấn của mọi khi, cậu ấy phát hiện ra tờ giấy bọn tôi viết trao đổi lời chào nên cũng viết lên đó “Chào hai cậu” cho bọn tôi xem.

Tôi không giật mình vì nụ cười của cậu ấy. Tôi cũng muốn nói rằng Mikki là con gái, nụ cười của cậu ấy vô cùng rạng rỡ.

Tôi giật mình tới vậy bởi một thứ chỉ mình tôi nhìn thấy.

Mũi tên tấn công như vũ bão đến thế, tôi chưa từng nhìn thấy trước đây.

Mikki sao lại thành ra như vậy. Tôi vừa quan sát vẻ hồi hộp của Kyou và mũi tên ảm đạm của cậu ấy khi cô bạn này xuất hiện, vừa cười với Mikki.

Mikki cũng hờn hở cười đáp lại tôi. Thật đáng sợ.

Một dự cảm không lành về chuyện gì đó sắp sửa diễn ra cứ này từng từng trong đầu. Trời ơi, mong Para hay Jika sớm đến trước khi có chuyện gì đó xảy ra.

Tôi không nên có suy nghĩ nhút nhát như vậy. Nhưng cảm xúc của tôi quá yếu đuối, không đủ sức chặn lại lực công phá tầng tầng như xe tăng của Mikki.

Mikki ít khi đến phòng tự học thế này nhưng cũng không có ý định bày bút vở ra.

Chuyện gì đây? Căn phòng quá yên tĩnh, câu hỏi trong lòng tôi như muốn tuôn ra hết thủy. Như muốn trả lời cho câu hỏi đó, Mikki rồi cũng lôi hộp bút ra, theo sau đó không phải là sách vở mà là một tờ giấy viết thư màu hồng.

Chắc trên đầu tôi đang nổi lên cả đồng dấu hỏi y như trong truyện tranh.

Cậu ấy định làm gì? Trong khi tôi còn mải nghĩ, Mikki đã hích vào cẳng tay Kyou đang vờ học bên cạnh rồi chìa cho cậu ấy tờ giấy.

Sau đó, cô ấy viết.

“Gửi Kyou,”

Tôi thầm than một tiếng. Nếu cảm xúc trong tôi có thể hiển thị thành đồ thị, chắc nó đang rung lắc dữ dội từ trái sang phải đây.

Mikki vẫn tươi cười lắm. Nếu là Para chắc sẽ có cách xử lý khéo léo hơn. Mikki không thể làm được như cậu ấy.

Mình phần nào đoán được lí do ẩn trong nụ cười gượng ép đó.

Không rõ cô bạn này muốn dùng nụ cười đó để cố ép ra thứ cảm xúc gì đây.

Sự buồn tủi hay phần nộ đều không tốt đẹp gì, lại còn cả cảm tình đối với Kyou nữa chứ, có lẽ cảm xúc trong lòng cậu ấy đã chuyển hóa thành một thứ gì tôi chưa từng chứng kiến qua.

Kyou như bị đóng đinh tại chỗ. Ngay trước mắt cậu ấy, người ta đang viết một lá thư gửi đến cậu, tôi không tưởng tượng nổi tâm trạng của cậu ấy sẽ ra sao nữa.

Tôi cũng không tưởng tượng nổi Mikki lại hành động thẳng thắn đến thế này.

Làm thế nào bây giờ? Tôi cố nghĩ. Tâm ý có thể được biểu lộ ngay tại đây, theo hình thức này có lẽ cũng là điều tốt. Nếu cố

tình ngăn cô bạn này lại, trái tim Mikki có thể nào lại càng cuồng loạn hơn không?

Trong khi tôi còn đang hoang mang nên làm thế nào, một câu hỏi chợt bật lên.

Ơ kìa? Mikki là một cô bạn thế này sao? Mikki luôn là người thích gì làm nấy, ý kiến của bản thân không được thông qua liền hành động bất chấp người kia thấy khó chịu như vậy sao?

Hay con người là loài sinh vật không thể hiểu được nội tâm là gì?

Trong khi suy nghĩ của tôi còn đang hoảng loạn bay tứ tán đủ mọi hướng, Mikki đã hít vào một hơi thật sâu rồi bắt đầu đưa bút viết.

Cùng lúc đó, một âm thanh chát chúa vang lên, Kyou đứng bật dậy. Âm thanh đó khiến ánh mắt của những người chung quanh đổ dồn về phía bọn tôi trong một thoáng nhưng đầu lại vào đây và coi như đó là một phần của thư viện.

Kể không chấp nhận được chỉ có mình Mikki.

Cô bạn có vẻ thắc mắc, liền lấy tờ giấy nhớ để trên mặt bàn rồi viết cho Kyou một câu “Sao thế?” Đáng sợ thật đấy!

Không biết để mắt đi đâu, Kyou cứ nhìn chăm chăm tờ giấy nhớ rồi với lấy cây bút của mình và ghi hằn từng chữ “Nhà vệ sinh”. Không hề chậm trễ, Mikki liền viết “Đợi cậu” đáp trả lại. Đáng sợ, đáng sợ, đáng sợ.

Cậu ấy chẳng thèm để tâm đến vẻ mặt như con thú bị săn hay bờ vai đang run, nụ cười méo mó Mikki vẫn đeo trên gương mặt trong khi nhìn theo dáng vẻ lúp xúp bỏ đi của Kyou. Tôi gom lại chút dũng khí chồm về phía Mikki ngồi đối diện.

“Cậu, cậu làm gì thế?”

Tôi hỏi nhỏ, thiếu điều muốn cắn vào lưỡi. Ánh mắt Mikki chuyển từ bóng lưng Kyou sang tôi, nụ cười vẫn còn nguyên khi cậu ấy ghì chặt cây bút.

“Không phải chuyện gì lớn!”

Tôi vừa nhìn thấy dòng chữ đó, liền lắc đầu lia lịa. Làm gì có chuyện.

Mikki khẽ cắn môi khi thấy vẻ mặt và cái lắc đầu của tôi, lại viết tiếp.

“Tớ muốn làm sáng tỏ bí mật.”

Bí mật?

Mikki lại viết thêm như muốn trả lời cho câu hỏi của tôi.

“Tớ biết cả rồi.”

Trái tim tôi réo lên liên hồi như chỉ sợ đã vang vọng khắp cả thư viện.

Biết cả rồi, biết gì cơ?

Nhịp tim tôi càng lúc càng nhanh. Những luồng suy nghĩ quét qua lan tràn trong đầu, tôi chẳng thể nói được gì, miệng cứ khép vào lại mở ra thì thấy Kyou đã quay lại.

Cũng chẳng biết có nên thăm cảm tạ vì cậu ấy chịu quay về hay không nữa.

Chỉ là trong ánh mắt cậu ấy, tôi nhìn ra sự rung động sâu xa hơn cả cuộc hội thoại lúc trước giữa hai đứa. Cậu ấy những mong có thể che giấu nó nhưng chẳng thể lui được nữa rồi.

Ngay lúc Kyou ngồi xuống, Mikki lại mau chóng viết tiếp. Tôi hốt hoảng viết lên tờ giấy nhớ “Đợi đã”. Mà tại sao có mỗi từ “Đợi đã” tôi cũng không nói thành lời được nhỉ? Chẳng biết những thứ cảm xúc đang lảng vảng nơi đây là thế nào, cần phải xác nhận lại một chuyện đã.

“Tớ ngồi đây cũng được sao?”

Tôi vừa viết ra câu ấy, ánh mắt Mikki đã đưa sang Kyou. Mikki ra chiều nghĩ ngợi, lấy tay chống cằm. Kyou thì khẽ gật đầu hai cái.

Cuối cùng, Mikki viết chữ “Được chứ”, tôi liền nhắm mắt lại để lấy tinh thần đối mặt với quyết định này.

Tôi biết. Tôi biết. Tôi biết.

Tôi có nghĩ thế nào cũng không thể hiểu nổi cảm xúc của Kyou. Tôi với Kyou cũng chỉ giấu Mikki mỗi chuyện đó và năng

lực của tôi thôi chứ có gì nữa đâu. Nhưng chắc chắn không phải chuyện liên quan đến năng lực của tôi.

Nếu Mikki đã biết được tâm sự của Kyou đúng như dự đoán của tôi, hai người đó có thể thổ lộ tình cảm với nhau, nhưng cũng không thể chắc chắn sẽ có kết cục tốt đẹp. Làm sao bây giờ nhỉ? Cậu ấy có vẻ tức giận nhưng biết đâu chỉ là do tôi nghĩ vậy thôi.

Tôi chỉ biết kết cuộc vẫn nằm nơi đầu bút của Mikki. Tôi cũng chẳng có trong tay sức mạnh khiến nó dừng diễn ra, chỉ có thể chứng kiến mà thôi. Nếu cần dùng sức mạnh ngăn nó lại, đó là việc của Kyou. Tôi cũng biết là Kyou chắc chắn sẽ không làm như vậy.

Không đợi mực nơi đầu bút kịp khô trên mặt giấy, Mikki kẻ thành dòng rồi viết.

“Cậu với tôi.”

Cậu ấy chỉ viết được có thế.

Tôi ngạc nhiên. Mikki cũng ngạc nhiên.

Vẻ mặt Kyou cũng vô cùng ngạc nhiên. Điều này đúng là kì lạ, nhưng tôi ít nhiều cũng hiểu được ý nghĩa thể hiện qua nét mặt cậu ấy. Cậu ấy chắc chưa bao giờ nghĩ bản thân dám làm như vậy.

Bàn tay Mikki nắm chặt cây bút, tay Kyou đang giữ chặt tay cậu ấy. Cậu bạn tôi vội vàng rút tay lại nhưng không thể vờ như chưa từng làm ra hành động đó. Cậu ấy cứ nắm rồi lại mở lòng bàn tay ra, lí nhí nói lời xin lỗi.

Mikki cũng đỡ ra nhưng lại là người nhanh chóng phục hồi tâm trạng nhất trong số ba đứa chúng tôi. Có thể nói là do kinh nghiệm nhiều hơn chăng? Cô ấy lại viết vào trong giấy nhớ “Sao thế?”

Cây bút của Kyou nằm ngay trước mặt. Vậy mà Mikki còn cố ý chìa cây bút của mình ra cho cậu ấy.

Cậu ấy cứ nhìn cây bút đó, rồi nhận lấy với vẻ miễn cưỡng. Suy nghĩ thật kĩ rồi viết ra giấy. Chỉ có ba chữ.

“Cậu thôi đi.”

Tôi mừng tượng trái tim của Kyou dôn nén trong ba chữ này, bao nhiêu thứ cảm xúc cuộn lại thành một núi, chẳng hiểu sao nước mắt như chực rơi ra. Đương nhiên tôi phải cố kìm nó lại.

Mikki không giấu nổi vẻ ngỡ ngàng, cô ấy giật cây bút và viết “Sao thế?” rồi lại chìa bút ra cho cậu ấy.

Kyou chẳng hề nhìn về phía Mikki khi viết lời đáp. Vẻ mặt đó như thể đang cố ghìm lại tiếng kêu gào, như thể cậu ấy đã muốn buông bỏ mọi thứ.

“Xin lỗi.”

Những ngôn từ bung ra từ đầu bút đã giải thích cho lời xin lỗi của Kyou.

“Tớ nghĩ có lẽ Mikki đã nhận ra rồi. Vậy nên cậu mới cố tình tìm đến đây. Cảm ơn cậu. Tớ biết cậu đến để vạch lằn ranh giữa chúng ta. Nhưng tớ sẽ không làm gì phiền tới cậu, nên không cần đâu. Tớ cũng không có ý đăng kí vào cùng trường đại học với cậu. Cậu cứ an tâm. Khỏi phải lo nghĩ vì một kẻ như tớ, xin lỗi.”

Sau lời xin lỗi đó, cũng là lời tỏ tình của Kyou. Trái tim tôi như chấn động. Kyou đoán biết được suy nghĩ của Mikki. Cậu ấy đã biết vậy rồi, nhưng Kyou vẫn không hề nài ép mà nói như thể muốn rút lui.

Chỉ có lời cuối cùng trong đó, mình lại cực kì thấu hiểu. Một kẻ như tớ, xin lỗi. Lời đó cũng có nghĩa là tớ thích cậu. Chỉ có điều đó, tôi cực kì hiểu.

Chẳng rõ Mikki sẽ phản ứng ra sao. Tôi nhìn theo cậu ấy đọc từng lời Kyou viết ra. Lòng thầm cầu mong cô bạn này sẽ không làm tổn thương người bạn kia của mình. Tôi không hiểu nổi cô ấy nghĩ thế nào mà nay lại định đến viết thư ngay trước mặt cậu ấy vậy, nhưng nếu không vắn xoắn mọi thứ, nếu không nảy ra chuyện gì kì lạ, biết đâu hai người đó sẽ...

“Cậu xin lỗi làm gì?”

Giọng nói của Mikki như thể trong một thoáng đã quên mất mình đang ngồi ở thư viện. Bản thân câu nói không hề có ý gây hấn nhưng giọng điệu đó khiến tôi thấy run.

Quái vật đã thối lửa lên rồi.

“Này, cậu xin lỗi để làm gì?”

Cô ấy đang giận điên người. Tôi từng thấy Mikki cáu, cũng nhiều lần thấy Mikki khó chịu. Nhưng mà đây là lần đầu tiên mình thấy Mikki nổi giận.

“Đừng có ngốc.”

Giọng nói đó và điệu bộ hùng hổ đẩy ghế đứng dậy quá không phù hợp với khung cảnh trong thư viện, Mikki đã gom hết ánh mắt về phía tôi. Nhưng cô ấy nào có tâm trí để ý nữa, nhồi nhét hết mấy thứ đồ của mình để trên bàn cho vào trong cặp. Sau đó vò nát tờ giấy viết thư mà vứt lại trên bàn.

Mikki không nói năng gì thêm. Cô ấy chỉ liếc lại nhìn tôi một cái sau cuối, rồi giậm mạnh chân bước nhanh ra ngoài.

Tôi và Kyou chờ dần nhìn theo bóng cô ấy đi xuống cầu thang. Rồi hai đứa nhìn vào mắt nhau, đóng đinh suốt mười mấy giây.

Trong mười mấy giây đó, hai đứa chắc đã nghĩ tới rất nhiều thứ. Tại sao Mikki lại giận, lời cô ấy nói trước khi bỏ đi mang ý nghĩa gì chứ? Lời nào của Kyou đã khuấy lên lửa giận trong lòng cô ấy như vậy? Giờ, bọn mình nên làm gì?

Tôi không tìm được câu trả lời nào cả nhưng miệng đã buông lời từ lúc nào.

“Đi đi.”

Vẻ mặt của Kyou như đang “Ờ?”, tôi cũng quên mất rằng nơi này là thư viện. Quên mất mình là ai, quên mất mình đang hành xử thế nào, quên mất tất cả rồi.

“Đuổi theo Mikki đi. Giờ cậu mà không đi, mọi thứ sẽ hỏng bét.”

Tôi nhất định không muốn làm trung tâm chú ý của kẻ khác nhưng lại lỡ to giọng nói vậy. Chỉ để mình Kyou hiểu được.

Vài giây sau đó, Kyou như khựng lại rồi cậu ấy cũng đứng lên và đuổi theo cô bạn. Tôi lặng lẽ dõi theo từ đầu chí cuối.

Mặc kệ những ánh nhìn vẫn đổ vào người, tôi thả lỏng đôi vai, thở dài rồi đột ngột nghĩ ra điều này.

Có lẽ là chính lúc này. Cuộc đời tôi sau này chẳng biết sẽ có chuyện gì xảy ra. Nhưng vì hôm nay, vì giờ phút này, tôi đã được sinh ra với một năng lực không ai khác có được.

Tôi có thể khuyên nhủ Kyou như thế chính vì tôi có thể nhìn thấy.

Bởi tôi nhận thấy mũi tên vươn ra từ Mikki vẫn luôn hướng về phía Kyou.

Tôi đã luôn cầu rằng mũi tên này sẽ không quay ngược hướng với Kyou như ngày trước nữa. Lần này, tôi gom góp trái tim vào lời cầu nguyện, nguyện cho may mắn sẽ chấp cánh cho cậu ấy.

Thế rồi tôi đứng dậy khỏi ghế, cúi đầu vài lần xin lỗi những người ngồi quanh đó rồi rời đi. Tôi cũng có lời xin lỗi cô thủ thư tầng hai, rồi xuống tầng một nhưng không thấy bóng dáng hai đứa bạn đâu nữa.

Thay vào đó, cánh cửa tự động mở ra vào đúng lúc ấy và tôi nhìn thấy một dáng người quen thuộc.

Tôi nhanh chân bước lại gần thì thấy Jika sảng khoái cười và nói “Cậu vất vả rồi.” Chẳng rõ cậu ấy đã biết chuyện gì chưa, nhưng thấy cậu ấy vẫn giống mọi khi như thế tôi lại thấy an tâm hơn, bản thân thở dài một hơi thật lớn.

Gửi Kyou,

Chuyện xảy ra trưa nay. Đầu tiên, tớ phải viết ra suy nghĩ về chuyện không hợp lẽ ai cũng thấy được này. Mong rằng Kyou của mười năm sau đọc được, sẽ nhớ ra các cậu đã khiến mình khổ sở đến thế nào. Vậy nên, tớ nhất định phải chọc các cậu cho thỏa.

Để xem, cô nàng quái vật bạo lực Mikki mà cậu cực kì thích kia kìa. Cô nàng ấy ngốc lắm. Thật đấy. Tớ cũng muốn nói thẳng vào mặt cô nàng câu này nhưng mà không phải hôm nay.

Tớ cũng nói thẳng luôn, Kyou cũng ngốc không kém. Vậy nên, câu chuyện lần này, chỉ có thể nói là sự ngốc của hai người đã ăn ý với nhau đến cực điểm. Hai người phải có trách nhiệm trưởng thành lên rồi đái ba đứa bọn mình đi ăn thịt nướng nhé.

Đầu tiên, tớ sẽ viết về điểm ngốc nghếch của Kyou. Cậu lúc nào cũng chăm chăm mổ xẻ mọi thứ rồi suy nghĩ quá nhiều. Lí do khiến tớ phải xin lỗi cả đồng người trong thư viện là bí mật của cậu đấy. “Mikki chắc thấy phiền với tình cảm của tớ lắm,” cậu hoàn toàn sai rồi. Cậu đã đánh giá quá cao sự tinh nhạy của Mikki. Cô nàng đó đâu đủ tinh tế đến độ để tâm tới mấy điều như vậy chứ. Cái bệnh kém tinh ý của cô ấy đã thành mãn tính mất rồi. Nếu như không nảy ra chuyện hôm nay, chắc chắn cậu của mười năm sau cũng sẽ không thể thấu hiểu được điều này.

Mikki thì kém tinh ý, cậu lại tiểu tiết quá. Tớ nghĩ đây là một điểm rất quan trọng nên cậu phải để tâm vào mà đọc đó. Cậu đã đánh giá quá thấp bản thân mình. Không, tớ hiểu chứ. Mỗi lúc tiếp xúc với người khác, cậu toàn nói “kẻ như tớ”, “đứa như tớ” này kia. Tớ cũng hay như thế nên rất hiểu lòng cậu. Nhưng tớ tưởng như cậu đánh giá bản thân thấp tới mức có hay không có cậu cũng chẳng còn quan trọng. Điểm này của cậu thì khác với tớ. Tớ rất sợ bị kẻ khác ghét bỏ. Còn cậu lại nghĩ bản thân là thứ chẳng ai cần. Cậu đã hoàn toàn sai rồi.

Tớ không hề có chút tự tin nào vào chính mình. Nhưng nhờ có Mikki, Para, Jika và Kyou làm bạn, tớ dần dần, tuy chỉ một chút thôi, dần dần lấy lại sự tự tin vào bản thân. Còn hi vọng rằng có thể tự tin hơn trong mười năm tới. Vậy nên, cậu cũng cố gắng trở thành như vậy trong mười năm tới đi. Cũng tránh để xảy ra những chuyện như hôm nay nữa.

Vì chuyện hôm nay, tớ đã nhận ra một điều. Mỗi người trong bọn mình đều có tính cách, sở thích và suy nghĩ hoàn toàn khác biệt, mỗi người đều có nhiệm vụ của riêng mình.

Mỗi người đều được trao cho một công việc riêng, nhờ thế mà mọi người mới có thể tương trợ lẫn nhau. Lần đầu tiên tớ nghĩ được như vậy đó. Tớ cũng chưa biết được mình có thể làm gì cho mọi người nhưng chỉ cần ở bên nhau rồi sẽ có điều gì đó mình làm được. Hơn nữa, tớ cũng nên báo đáp lại những gì các cậu đã làm cho tớ mới phải chứ. Cảm giác đó chính là lời giải đáp cho câu hỏi tớ là ai. Điều đầu tiên tớ làm là thay hai cậu đi xin lỗi mọi người trong thư viện.

Kyou cũng đã làm nhiều thứ cho tớ. Kyou là người bạn tớ thấy dễ nói chuyện nhất. Tuy có thể đó không phải điều gì lớn lao đối với nhiều người khác, nhưng tớ chưa hề gặp qua một người nào dễ nói chuyện như cậu cho đến tận hết thời cấp hai. Tớ vô cùng, vô cùng cảm tạ trời đất. Kyou còn kéo theo cả Jika, Para và Mikki nữa. Chắc ai cũng thấy nói chuyện với cậu rất dễ dàng bởi vì cậu rất biết lắng nghe mọi người, ít nhiều cho mọi người thấy được sự dịu dàng nơi cậu. Cậu lại chẳng nhận thức được điểm đó. Kyou đúng là ngốc thật.

Nhưng tớ lại thích sự ngốc nghếch quá mức đó của cậu, khiến bọn tớ không thể nào không ủng hộ cậu.

Chuyện xảy ra trong thư viện làm tớ thực sự sợ hãi. Mọi quan hệ giữa hai cậu sẽ làm thay đổi hoàn toàn quan hệ của bọn mình. Nhưng nếu không thể hóa giải hiểu lầm này, Mikki của mười năm sau sẽ nhớ về cậu thế nào đây?

Khi cậu từ chối không muốn trao đổi thư mười năm sau với cô ấy, tớ cho rằng cô nàng đã nghĩ thế này. “Chắc Kyou không muốn Eru đọc được lá thư.” Lí do là thế này. “Cậu ấy để Eru chứng kiến lúc từ chối mình, Kyou có lẽ chỉ vui mỗi khi ở cùng Eru thôi. Chắc cậu ấy thích Eru. Mà hai người ấy có lẽ thích nhau thật, mình chẳng thể chen vào.” Chính vì hiểu lầm đó, cô nàng mới nảy ra ý định “Vậy thì mình sẽ chấm dứt tình cảm đơn phương này, chuyện này chỉ tổ ảnh hưởng việc ôn luyện, cần vạch rõ ranh giới giữa hai đứa.” “Vậy mà Kyou không thêm nghe lời mình nói đã cảm nhận được và từ chối mình rồi.” Tất cả hoàn toàn đều là hiểu lầm! Đồ ngốc! Nếu nghĩ đến chuyện một cô gái sẽ ngại ngùng mà hoảng loạn lên thế nào vì bị từ chối tình cảm, Kyou sẽ hiểu cậu ấy không có ý gì quá đáng với cậu và tớ.

Nhưng cũng là do Kyou không tốt. Lúc đó chẳng phải có giấy ở đây sao? Cậu lại hiểu lầm rằng “tình cảm của mình bị Mikki phát hiện ra mất rồi” nên mới viết những lời đó cho cậu ấy. Nhưng trong tình cảnh đó, cậu ấy sẽ nhìn nhận thành cậu đang dùng ánh mắt ban phát ân huệ xuống người có tình cảm với mình đó. Đồ ngốc! Cậu tự kết luận vậy thì tự chịu khổ đi.

Tớ đã nói quá nhiều rồi, giờ chỉ muốn nói duy nhất một lời này với cậu thôi. Nói thẳng ra thì ngưỡng lắm nên hãy đọc đi nhé.

Vậy thì tớ nói nhé.

Cậu phải vĩnh viễn hạnh phúc đó!

“Ừ, coi như giải quyết xong được một vụ.”

Tôi đi về cùng Para, cậu ấy vắng mặt trong vụ việc hôm qua. Hai đứa chia đôi cái kem để ăn. Hôm qua, nhà cậu ấy có người họ hàng đột ngột qua đời nên cha mẹ phải vội đi thăm viếng, thành thử không tới thư viện. Nhưng đã nghe Mikki kể lại kết cục từ trưa rồi thì phải.

“Thích thật, tớ lại không có mặt ở đây.”

“Không phải chuyện vui về gì đâu.”

“Hai đứa đó mà trượt đại học thật thì hãy cùng cười nhạo đê.”

Thường mỗi khi Para nói ra mấy lời như vậy, tôi chỉ biết cười trừ. Riêng lần này, tôi đã gật đầu mạnh mẽ. “Ừ, phải cười cho thoải mái.”

“Ồi, Miyazato đáng sợ chưa kìa.”

“Chạy theo mấy đứa ngốc đó mệt mỏi lắm.”

Para cười ha hả. Sau đó, cậu ấy lẩm bẩm một câu có vẻ không đùa cợt “Nhưng cũng thật tốt.” Một chút buồn len lỏi vào lòng nhưng tôi lờ nó đi.

“Nhưng giờ mới là bắt đầu thôi. Vẫn còn nhiều chuyện.”

“Đúng vậy nhỉ?”

Đúng, mới chỉ là bắt đầu thôi. Không phải riêng hai cậu ấy. Trong một năm tới, mỗi đứa chúng tôi sẽ bước đi theo một con đường riêng. Ai cũng ôm trong lòng nỗi lo lắng cùng mong đợi về những chuyện sẽ xảy ra với mình.

“À.”

“Hử? Gì thế, Miyazato?”

“Tự nhiên tớ lại nghĩ ra điều nên viết cho chính mình rồi.”

Một ý nghĩ chợt đến trong đầu khiến tôi buột miệng như vậy. Khi nào về đến nhà sẽ chớp bút viết liền.

Sau khi hóa giải bớt được một nỗi lo, cái kem trong miệng cũng thấy ngon lành hơn.

“Đúng rồi, cậu có biết sao Mikki không đặt biệt danh cho Kyou không?”

“Ờ, tớ không biết. Sao thế?”

“Hê hê hê. Lúc tớ hỏi, nó cũng ngạc nhiên lắm luôn.”

Para còn cố tình le lưỡi mới cho tôi thấy hồi hộp.

“Hình như do cô nàng chẳng nghĩ ra được cái tên nào. Ngạc nhiên chưa? Tớ cứ nghĩ phải có lí do gì đặc biệt hơn chứ.”

“Ôi trời, gì thế?”

Có lẽ ngay từ đầu Mikki đã thầm cảm nhận được rồi mình sẽ thích Kyou, bản năng mách bảo cô ấy không muốn biến cậu chàng này thành một người bạn với biệt danh riêng chẳng? Nhưng suy nghĩ này khiến tôi cũng có chút xấu hổ.

Sau mỗi lần loạn lên, những bí mật càng trở nên ngốc nghếch hơn. Có lẽ bọn tôi đã tùy tiện suy diễn mọi thứ theo cách phức tạp rồi chẳng?

Nếu như mọi người đều có năng lực đặc biệt như tôi, có lẽ con người đã chẳng lạc mất nhau. Nhưng tôi lại thấy ai ai cũng sẽ rối loạn khi nhìn sâu vào tâm hồn kẻ khác.

Gửi mình của tương lai,

Mong bạn hãy hứa với mình một điều duy nhất.

Dẫu bạn đang làm gì, đang bên cạnh ai hay trở thành con người như thế nào.

Chúng ta nhất định sẽ nở nụ cười khi gặp lại nhau, mình tin chắc thế.

Chính vì vậy, hãy luôn vui khỏe nhé.

P/S:

Cho tới lúc đây, hãy cố tìm cho được mũi tên hướng về phía mình
nhé!

Kết thúc

“Muốn biết tất tần tật về tớ không?”

“Ý là sao?”

“Nghĩa đen chứ sao. Từ lúc sinh ra cho tới khi chết đi. Từ trong tim cho tới từng góc ngách.”

“Hừm, có lẽ không cần thiết.”

“Có lẽ là sao?”

“Nếu là chuyện có thể kể, cứ kể đi tớ sẽ muốn nghe.”

“Không cần phải biết tất cả sao?”

“Biết quá nhiều chỉ tổ thêm hoang mang thôi. Tớ tin là vậy.”

“Ngượng ghê, thôi khỏi.”

“Hơn nữa, từ khi quen nhau đến giờ, chắc chắn phải có điểm gì ở cậu mà tớ không biết chứ.”

“Nghe người ta nói đã.”

“Đây.”

“Cậu nói đúng, trước khi ta quen biết một ai, họ đã có cuộc sống riêng của mình rồi. Có muốn biết cũng chỉ có thể biết được một phần mà thôi.”

“Nếu đã vậy, ta hãy cứ nhìn thấy họ vào những lúc tốt nhất là được rồi.”

“Vậy sao, nghe như là định mệnh ấy nhỉ.”

“Có lẽ. Cũng có thể một lúc nào đó ta sẽ thấy được những thứ chưa bao giờ thấy nơi họ. Như chuyện người đó kể cho ta nghe, hay nằm trong kỉ niệm của một ai khác.”

“Được thế thì vui quá.”

“Nên trừ những chuyện có thể vui vẻ chia sẻ với nhau, cứ để những thứ khác là sự tò mò khám phá đi.”

“Vậy tớ cũng làm thế.”

“Cậu sẽ tin tớ chứ?”

“Ôi, ngượng lắm, tớ không nói nữa. A, à, vậy thôi chào nhé.”

“À, ừ, chào nhé.”

“Chào cậu.”

“Cậu này.”

“Sao?”

“Có chuyện này, tớ cũng nghĩ khá nhiều.”

“Ừ?”

“Tớ nghĩ cậu có thể muốn biết.”

“Tớ có thể muốn biết sao?”

“Chẳng là...”

“Ừ?”

“Ghé nhà tớ chơi không?”

HẾT

- [1] Biệt danh của Miki.
- [2] Otsuka là họ của nhân vật “tôi” trong phần này.
- [3] Cái tên này có lẽ ám chỉ bài hát Paparapa của Alex Del Amo.
- [4] Gacha: một loại máy tự động nhét xu quay quà hay xuất hiện ở các cửa hàng tại Nhật.
- [5] Câu thơ trích trong một bài thơ cổ do Taira no Kanemori sáng tác.
- [6] Takarazuka: Một loại hình diễn kịch của Nhật Bản với toàn bộ diễn viên đều là nữ.
- [7] Biệt danh mà Miki đặt cho Miyazato.
- [8] Sesame Street là tên một series chương trình giáo dục của Mĩ dành cho thiếu nhi. Trong đó có nhân vật rối Elmo toàn thân màu đỏ, Eru là phiên âm kiểu Nhật của “El”.
- [9] Từ gốc là Parpeki, một dạng từ ghép giữa chữ perfect và chữ kanpeki (hoàn hảo).
- [10] Nguyên tác là Shiikuin tức nhân viên chăm sóc động vật ở các vườn thú, hay Viện Hải dương học. Đây là cách chơi chữ của dịch giả.
- [11] Một nhãn hiệu kem của Nhật.
- [12] Eru trong tiếng nhật đọc là Ê-rư. Xem lại đoạn hội thoại ở đầu chương.
- [13] Hoạt động ngắm hoa anh đào và các loài hoa mùa xuân diễn ra vào tầm tháng Ba, tháng Tư tại Nhật.

[14] Ý của Mikki là “đạp học hơi”.

[15] Đồ ăn màu nâu là một cách nói lóng của giới trẻ Nhật chỉ những đồ ăn nhanh mang tông màu nâu như mì xào soba, hamburger hay khoai tây chiên,...

[16] Chỉ hình thức đồ ăn chiên xù kiểu Nhật.

[17] Ý nói “Ngon quá đi”.

[18] Ý nói “Xin lỗi”.

[19] Trẻ em Nhật xưa có một câu hát đi kèm khi ngoắc tay, đại ý nói ai thất hứa sẽ phải “nuốt nghìn cây kim”.

[20] Time capsule: Hộp chứa bảo vật trong thời gian dài để lưu truyền lại cho hậu thế. Ở Nhật, các nhóm học sinh cuối cấp ba hay có thói quen viết thư gửi cho bản thân mười năm sau, rồi cùng chôn trong hộp Time capsule để sau này tự huyệt và đọc lại chúng.

[21] Nguyên tác là một thành ngữ của Nhật ý chỉ thầy dày công dạy dỗ, trò đã giỏi hơn thầy.

[22] Một dạng kem thổi bọc sô cô la của Nhật, thường một hộp có sáu cái.

[23] Ý nói “Ăn đi”.

[24] Bánh Choco Corone.

1. Mở đầu
2. Bí mật I
3. Bí mật II
4. Bí mật III
5. Bí mật IV
6. Bí mật V
7. Kết thúc